

GirlneYa

Cô nàng xui xẻo

1

Chúa nói:
“Con là
bông hoa
chủ nợ
vì người đó”.

Cô Nàng Xui Xẻo 1

Girlne Ya

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 00](#)
[Chương 01](#)
[Chương 02](#)
[Chương 03](#)
[Chương 04](#)
[Chương 05](#)

MỤC LỤC

Chương 00

Chương 01

Chương 02

Chương 03

Chương 04

Chương 05

Chương 00

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

Obivion By Deity

Địa điểm:

Bến tàu

Nhân vật:

Thái Linh - học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội - học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh - học sinh lớp 11 trường Maria

KHÚC NGUYỆN CẦU

Chúa ơi! Ngài ở trên cao tít tắp

Dõi theo chở che cho con chiên của mình

Liệu Ngài có bỏ sót ai không?

Chúa đáp: Mắt thần ta rọi khắp nhân gian

Thế còn cô bé đó?

...

Chúa lặng im rồi thở dài

Vị Chúa vĩ đại và công bằng của chúng ta

Cũng có lúc mệt mỏi ngủ quên.

oOo

Ngày đầu thu năm ngoái, cũng như hôm nay, chiều chan hòa nắng, gió, biển mát rượi ve vuốt mái tóc khách bộ hành và thổi bùng ngọn lửa đam mê của tuổi trẻ.

Tu tu tu...

Nước biển xanh thẳm. Trên bến con tàu Maria huyền thoại, trắng một màu tinh khiết, oai vệ đón gió, rú lên từng hồi còi inh ỏi.

Hôm nay không khí trên tàu cực kỳ náo nhiệt. Vô số nữ sinh mặt mày rạng rỡ túm năm tùm ba đùa nghịch, chen chúc trên boong.

- Trường nữ sinh Maria có khác, sành điệu thật! Khai giảng trên du thuyền cơ đấy! Sướng thật!

- Ô la la...! Lần đầu tiên được đi trên con tàu “xịn” thế này!

- Biển xanh, mây trắng, sóng bạc! Oa! Dễ chịu quá!

Đám nữ sinh riu rít như thể tất cả chim sẻ trên thế giới tụ tập về đây cả. Đại dương dường như cũng chóng cả mặt với các cô gái ồn ào kia, bực bội dâng sóng chao đảo đánh vào mạn tàu.

- Cứu tôi với!

Trên đường cao tốc chạy dài ven biển, một tiếng la thảm thiết dựng tóc gáy phát ra từ chiếc taxi màu vàng đang lao đi với tốc độ kinh hồn.

- Khốn nạn thật! Cứ như có ma ám ấy, chân ga kẹt rồi! – Chú tài xế mồ hôi nhễ nhại, thở dốc.

- Đừng lo, van dầu tắc thì phanh còn đó. Cháu yên trí, tay lái chú đây lựa lắm, cứ ngồi im!

Brừm... Vèo...

- Cha mẹ ơi...!

- Này, thì trái này, này thì phải này! Xem tuyệt chiêu “long thần vẩy đuôi” đây!

Không...! Chú lái xe quả đáng mặt “anh hùng xa lộ”, chiếc taxi vụt biến thành xe đua Công thức 1.

Vâng, còn tôi, nhân vật chính xuất hiện trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mặt tái xanh như ớt nhái, mắt trắng dã, lồi như ốc bươu, cổ bám lấy ghế phụ. Mồm há hốc như con cá ươn ở chợ, hai tay nắm chặt dây an toàn. Ôi! Còn cái dạ dày thân yêu thì thành nạn nhân quay cuồng chao đảo bởi trận động đất 12 độ rích-te, bao nhiêu “của cải” tích lũy trong đó trút ra hết một lượt.

- Á! Phía trước có xe!

- Tránh nè!

- Oái!

- Bình!

Tôi chưa kịp hoàn hồn thì chú lái xe taxi đã quành vô lăng. Chiếc xe tải khổng lồ phía trước như sượt qua sườn xe. Tôi sợ muốn đứng tim, mắt nhắm nghiền, thở hỗn hển như bệnh nhân hấp hối. Đầu va vào cửa xe, đầu lạng chết người.

- Đau muốn chết... - vừa nghiêng rằng ken két, tôi vừa lấy tay xoa lấy xoa để chỗ bị bươu như một cục. Cúi xuống nhìn dây an toàn. Oh! My God! Nó đứt phéng từ lúc nào! Thảm rồi!

Tu tu... u...

Tàu Maria rú còi lần thứ hai.

- Lễ khai giảng trên biển sắp bắt đầu. Yêu cầu các lớp trưởng chú ý! Kiểm tra sĩ số lớp mình!

- Điểm danh!

- 1, 2, 3, 4...

- Báo cáo, lớp 10A3 đã điểm danh xong, sĩ số đủ. Hết!

- Báo cáo, lớp 10A2 đã điểm danh xong, sĩ số đủ. Hết!

- Báo cáo, lớp 10A1 đã điểm danh xong. Vắng... vắng một người!

- Này Ngọc Đình, không biết cậu ta có chuyện gì không? Giờ còn chưa thấy mặt! – Hai nữ sinh tựa vào lan can tàu, một người lo lắng hỏi.

- Còn gì lạ nữa, theo kinh nghiệm từ trước đến giờ thì... - Cô gái mang tên Ngọc Đình thoáng trầm ngâm rồi ngậm ngùi kết câu, “lành ít dữ nhiều...”!

Tu tu...tu...

Tàu Maria rú lên hồi còi cuối cùng.

- Xuất phát!

- U... oa...

Lúc này, chiếc taxi vàng vẫn lao đi như tên ra khỏi dây cung, mặc cho tôi gào thét khản cả cổ.

Ngoài xe, gió táp mạnh. Tôi gắng gượng căng mắt như cú vọ nhìn phía trước. Đột nhiên,

trước mặt dần dần hiện ra một dải xanh hiền hòa. Trên nền xanh phấp phới là một bông lan đang khoe sắc.

Là cò! Cò của trường nữ sinh Maria!

- A! Chú ơi! Phía trước tới nơi rồi ạ! Cháu nhìn thấy rồi! – Tôi xúc động bật như lò xo khỏi ghế ngồi.

- Bình! - Đầu lại u một cục.

- Rồi! Chú biết rồi! – Chú lái xe có vẻ rất căng thẳng, môi mím chặt, gật đầu lia lịa.

- Á... chú ơi! Đến nơi rồi! Đến rồi! - Chiếc tàu sang trọng chỉ còn cách gang tấc. Tôi thò đầu ra khỏi xe, chỉ về phía lá cò, lấy hết sức bình sinh hét to. – Chú ơi! Đến nơi rồi! Đến nơi rồi!

- Rồi! Chú biết rồi... - Chú lái xe trả lời như gà mắc tóc. Xe vẫn chạy hết tốc lực.

- Ôi! Đi quá rồi, đi quá mất rồi còn đâu!

Lộp... độp... mồ hôi của chú lái xe thì nhau rơi xuống vô lăng.

- Chú biết đi quá rồi!

- Thế sao chú không phanh lại?

- Nhưng... phanh hư rồi, dừng sao nổi?!

- Há?!

Ôi, trời ơi!

Chú lái xe vừa dứt câu, con nhóc tội nghiệp là tôi nước mắt, nước mũi rùng rùng như thác nước Niagata, mặt nhăn như khỉ ăn gừng. Đảm bảo nếu nhìn thấy bộ dạng như cái mền rách của tôi lúc này, danh họa Picasso sẽ không do dự mời tôi làm mẫu cho bức kiệt tác “Guernica”.

Nhưng thế vẫn chưa thấm là bao!

Tôi quay ra nhìn phía trước và phát hiện ra đây là cầu tàu. Hết đường rồi!

Hu hu... không! Không! Làm sao đây! Chẳng nhẽ tuổi xuân của tôi đến đây là dứt gánh. Chí ít tôi cũng là nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết này, vừa mới mở màn đã đi đời nhà ma là sao?

Hu hu... số mình sao bạc bẽo!

Khực khực...

Ủa? Sao thế! Đúng lúc tôi cho rằng phen này đời mình dứt cước thật, thì cái xe quái quỷ đó chầm chậm dừng lại.

- Hết... hết xăng rồi! – Chú lái xe sợ đến vỡ mật, run bần bật nhìn đồng hồ báo xăng, thở phào nhẽ nhóm, ngả người về phía sau ghế.

- Hôm nay là ngày đen đủi nhất trong đời lái xe của chú, thật tình... phải vía thế nào ấy!

Phải vía...? Nghe đến hai từ này tôi sợ phát run...

Tôi - tức Thái Linh, chuyện bị mọi người gọi là “Cô nàng xui xẻo” – ăn cơm sặc cơm, uống nước còn bị dất răng, đi đường không té hổ thì cũng trượt vô chuối, qua cầu cầu sập. Nói tóm lại là đứa con gái xui xẻo nhất quả đất... E rằng, chuyến xe kinh hoàng có một không hai này cũng do vận xui của tôi mà ra...

Mà thôi! Mau chuồn khỏi đây kéo chú lái liên lụy thêm thì nguy.

Tôi vừa nghĩ vừa cố lết cái thân tàn ma dại, đẩy cửa xe, chạy về phía tàu.

Không xong rồi! Hình như du thuyền sắp khởi hành thì phải? Tôi cuống cuống sợ hãi, mắt trống ra, vừa thở dốc, cầm đầu cầm cổ chạy, vừa gắng sức vẫy tay.

- Đợi, đợi đã, đợi em với!

Cố lên, sắp đến nơi rồi, sắp đến cầu tàu rồi!

Đúng lúc tình hình đang căng như dây đàn, tôi thấy thấp thoáng hai bóng người trông quen

quen. Đúng rồi, hóa ra là Thượng Hội và Ngọc Dĩnh, hai bà bạn chí cốt cùng “vào sinh ra tử” bao nhiêu phen.

- Thượng Hội! Ngọc Dĩnh!

- Thái Linh! Nhanh lên! Cố lên bà ơi!

- Ngọc Dĩnh! Mau đi báo cho bác thuyền trưởng dừng tàu lại, học sinh cuối cùng đã đến rồi! Tiếng của hai nhỏ bạn vọng lại, hai đứa vẫy tay về phía tôi.

Hộc, hộc, hộc...

Cuối... cuối cùng cũng đã kịp!

Hong khô rất quá, tôi ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh về phía cầu tàu. Hên thật, du thuyền mới cách cầu tàu quãng chừng một mét.

- Ồ, ồ! Cô nhóc đến muộn phải không?

- Đúng là thân làm tội đời! Đến sớm một chút có phải đỡ không?

- Nào. Nào! Mau cho thang xuống! – Hai nhỏ bạn rồi rít. Một chiếc thang nối với cầu tàu được thả xuống.

Tôi sung sướng nhún vai, tay nắm chặt vào thang toan trèo lên.

Í! Lại gì nữa đây? Cổ áo của tôi bị ai đó sốc lên! Tôi bàng hoàng ngoái lại!

- Ủa! Chú lái xe! Gì thế ạ? – Tôi mắt tròn, mắt dẹt nhìn chú ta.

- Này cháu gái, tiền xe tính sao đây? – Chú lái nhú mày như kiểu dân phòng bắt được thằng ăn cắp gà, mặt như đăm lê nhìn tôi.

Tôi ngây người ra, vội vàng rờ tay vào túi, lập cập rút cái ví ra.

- Ơ! Xin lỗi! Tiền của chú đây!

- Thái Linh! Còn lẽ mề gì nữa, nhanh chân dùm đi!

Bụp!

Thượng Hội chưa kịp dứt lời thì cái ví của tôi rơi tùm xuống biển. Cái ví cứng đầu cứng cổ sau khi trình diễn ba vòng trên không lặn mất tăm. “Trời...” Tôi nhìn xuống biển, mặt dần thộn ra, mắt tròn tròn hơn hòn bi ve, đầu óc quay mòng mòng...

Tiếng còi tàu lại rú lên, làm đầu tôi cũng kêu u u theo.

Thượng Hội và Ngọc Dĩnh khoanh tay trước ngực đứng trên tàu, hai bà bạn nhìn tôi ngao ngán, lắc đầu thở dài: “Miss xui xẻo có khác, quả là danh bất hư truyền!”

Trong vòng một năm sau đó:

- Này, mày có biết con nhỏ Thái Linh không?

- Hờ! Cái con nhóc bị “Chúa bỏ quên” đó hả? Chắc chẳng ai số quạ đen hơn nó...

Bất kỳ ai đến trường cũng kháo nhau cái tên “Thái Linh”. Tất cả cười ngật cười ngẽo, đặt cho tôi biệt hiệu “Kẻ bị Chúa bỏ quên”.

Thái Linh! Vâng, là tôi! Tôi là Thái Linh! Là nữ sinh đến muộn trong buổi khai giảng, ví tiền thì bị “cổng không” cho ông thần biển, bắt đắc dĩ ngồi xe taxi về nhà, làm mẹ phải trả tiền gấp đôi. Dĩ nhiên đây chỉ là chút bọt biển nhỏ nhoi trong bể khổ thăng trầm mười bảy năm qua của cuộc đời tôi.

Lúc mới học mẫu giáo lớp mầm.

Đợi... chờ đợi...!

Tay chống cằm ra vẻ tiểu thư mộng mơ, tôi nhìn chăm chăm ra phía hành lang, con đường duy nhất mà một chàng “hot boy” lớp lá hay đi ngang qua để đến nhà WC. Ôi! Hình mẫu “X-

Men, đàn ông đích thực” của đời tôi: Khuôn mặt trắng hồng như trái bồ quân, mắt tròn xoe như quả trứng muối. Chỉ nhìn anh đã đủ “ngất ngây con gà tây” rồi.

- Trời! Anh ấy nhìn mình! Đang nhìn mình đó...

Phệt...!

Ủa...! Hình như có cái gì nhọn nhót hạ cánh trên đầu tôi.

Hu hu... không, tôi không muốn thế.

Đúng lúc anh ấy đang nhìn tròng mền thì lũ chim chết tiệt đó nhè đúng đầu tôi “xả đạn tự chế” không thương tiếc.

Ôi! Xin anh đừng nhìn em nữa làm gì! Tâm hồn pha lê này đã bị ô uế rồi.

Hồi cấp I...

- Này, này... - ông bạn cá biệt ngồi cùng bàn, nghịch rách giời rơi xuống, vỗ vai tôi. Tôi quay đầu lại, dùng bộ mặt cảnh sát hình sự cảnh cáo thằng cha định bắt chuyện tán hươu, tán vượn.

Tôi là học sinh gương mẫu đầu tàu, phải nghiêm túc mọi lúc mọi nơi, kịp thời ngăn chặn hành vi không đúng mực. Nhưng rồi tiếng tôi cứ lạnh lạnh như bát sành vỡ...

- Thái Linh! Hạ Bình! Hai trò đang làm gì vậy? Nói chuyện riêng trong giờ, chép phạt 100 lần những gì đã nói, cuối giờ nộp cho tôi!

- Ôi! Những gì đã nói! Thằng cha đó chỉ nói mỗi từ “Này”, còn tôi nói đến chín từ “Không được làm phiền tôi, tôi còn nghe giảng”!

Hic! Đúng là làm phúc phải tội mà.

Những năm cấp II...

Hãy nhẫn nại...

Viết xong từ mới tiếng Anh cuối cùng này có thể coi cuốn truyện rồi, híc híc! Năn nỉ sùi cả bọt mép mới mượn được của bà bạn Thượng Hội.

Phù! Cuối cùng ta đây cũng làm xong bài, tôi đang cười sảng sặc như ma làm vì sung sướng thì bỗng “Phụt!, trời tối om như mực.

Cả thành phố mất điện.

Tôi hùng hục, sục sạo tìm đèn pin, đợi ta nhé truyện yêu dấu, ta sẽ chạy ngay đến với em đây!

Híc! Đèn pin hết pin.

Tôi vẫn không đầu hàng số phận, đi tìm ngay nến thắp tạm. Em truyện ơi! Chờ ta một lần! Một lần nữa thôi! Ta sẽ đến với em.

Nhưng gió thổi đổ cả nến, nhà sau bị bén lửa, cả cuốn truyện tiêu đời con nòng nọc, giường thì bị thiêu trụi thui lụi.

Tôi bị ba mẹ mắng te tua suốt cả đêm. Kể từ hôm đó, tôi phải thắt lưng buộc bụng một tháng tiền tiêu vặt để gom góp mua trả cuốn truyện cho Thượng Hội.

Tâm hồn non nớt là thế đã phải hứng chịu “bão đông” của cuộc đời.

Hai nhỏ bạn thân đến mức con chấy cắn làm đôi của tôi cũng lắc đầu nguây nguậy: “Vào cấp ba rồi mà số bà vẫn đen như nhọ nồi... đến Chúa cũng chẳng thềm để ý!”

“Kẻ bị Chúa bỏ quên!”

Tôi không phục, tự mình đặt ra một dấu hỏi to đùng. Nếu như đó là do ông trời định sẵn tôi cũng phải vui vẻ đi hết quãng đường đời! Nếu đó là số phận, tôi sẽ đấu tranh với nó đến cùng.

Tôi ngồi bên cửa sổ, hai tay ôm đầu, rồi đặt ngay vào trước ngực: “Liệt tổ liệt tông họ Thái ở

trên cao, xin hãy che chở cho đứa cháu Thái Linh này bình an vô sự qua ngày khai giảng lớp 11!”

“Con xin đa tạ liệt tổ liệt tông.”

Chương 01

MỘT TRIỆU LẦN KHÔNG THỂ

Inconceivable Probability

Địa điểm:

Cổng trường cấp III Maria

Khu giảng đường trường Maria

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

An An – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể...

Tôi nguyện là một đóa hoa quế trúc nhỏ nhoi

Neo mình vào góc tường nào đó

Không bị mưa dầm nắng dãi

Càng không sợ mưa dập, gió vùi.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con.

Và thế là nàng biến thành một đóa hoa nhỏ cheo leo trên vách tường,

Run rẩy trong gió bão...

oOo

Dự báo sắp có một cơn bão xui xẻo ập lên đầu Thái Linh.

Hứng chịu ảnh hưởng của cơn bão không rõ lai lịch, từ sớm khi ra khỏi cửa, vận đen không ngừng đeo bám tôi. “Rầm!”, trước tiên là ngã lăn long lóc xuống cầu thang như một con heo bị quay chín trong lò. “Choang!”, sau đó là bị một vật thể bay tự do không xác định (chính xác hơn là một chậu hoa) từ trên cao giáng xuống. “Grừ... gâu...” tiếp đó là con Black (con bęc-giê nhiều duyên nợ) đuổi chạy mất cả dép...

Theo kinh nghiệm chiến đấu “đòi độc lập, tự do” mười bảy năm dai dẳng với lão thần xui xẻo, hôm nay là một ngày xui tận mạng. Cần phải đề cao cảnh giác (Nâng mức “báo động” lên cấp tối đa).

Chắc chắc!

Nghĩ đến đây, tôi đeo bộ mặt lạnh như nước đá, xoay cổ, khởi động chân tay, hít hà một hơi dài, luôn luôn sẵn sàng trong tư thế trực chiến với một ngày thần xui xẻo gõ cửa.

7h30 phút.

Tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ cỡ lớn treo ở trạm xe buýt. Mũi đồng hồ dài ra, nặng như đeo trĩ, bất giác giật giật hai cái.

Ôi! Bắt đầu rồi! 30 phút nữa là vào giờ học! Dựa vào kinh nghiệm tích lũy đầy mình, càng những lúc quan trọng, lão thần xui càng dễ bày trò.

Khắc khắc...

Quả không sai, trong vài giây ngắn ngủi, tôi đứng đực ra như vẹt ở đó nghĩ vẩn vơ, chiếc xe buýt 15 phút mới có một chuyến đó đã từ từ đóng cánh cửa một cách không thương tiếc.

- Ôi... đừng đóng!

Xin khuyến cáo các bằng hữu cùng cảnh ngộ, gặp trường hợp như thế này, bạn có gào rách cả họng cũng vô ích! Cách duy nhất là...

Tôi liều mạng, dùng ô chọc thẳng vào cánh cửa xe ô tô như ngư ông xiên cá.

(Tác giả nhắc nhở: xin độc giả đừng bắt chước kiểu cổ đấm ăn xôi này. Thực tế đã chứng minh, đây là con đường ngắn nhất dẫn đến vực thẳm tăm tối...)

Tôi như *Astro boy*^[1] với cánh tay sắt vô địch, vung tay một phát.

Hơ!

Chiếc ô vạn năng của tôi móc vào cánh cửa xe, tôi lấy đà nhảy tót lên xe như phim hành động Mỹ.

Không, không...! Trong lúc thực hiện cú nhảy “siêu cấp” thì cửa xe đóng sầm lại. Mặt tôi đập ngay vào cửa kính, bẹp lép như bánh tráng, dí vào cửa xe rồi từ từ trượt xuống...

Không, không... thành vấn đề! Dù như vậy chẳng nữa cũng chả có gì đáng ngạc nhiên.

Khoan! Khoan đã! Cái ô – ân nhân cứu mạng tôi bị kẹp vào cửa xe!

Tôi cố sống cố chết bám thật lực vào nó và dán chân vào bục lên xuống của cửa xe.

- Chú lái xe ơi! Cháu bị k...ẹ...t... - Vùng vẫy hồi lâu mới rút được tay ra, tôi đập bồm bộp vào cửa kính. Vừa hay, một chiếc xe chở đồ uống giải khát bật nhạc ầm ĩ từ đâu lù lù tới góp vui.

Tiếng kêu của tôi thống thiết tận trời xanh là thế mà lại bị thứ nhạc nghe như tiếng máy mài nhôm đó áp đảo quyết liệt, rồi dần dần mất hút.

Hu hu... Số sao mà nó hãm! Thật là một ngày bi đát.

Chiếc xe chở đồ uống như khoái trí, rống lên bài hát lạc điệu, xoẹt qua tôi và còn hào phóng phun ngay cho tôi – bông hoa nhỏ của tổ quốc một bãi nước to tổ chẳng.

Mặt tôi tím bầm lại. Cố lấy bộ mặt thản nhiên, tôi hất tung mái tóc vừa được gội bởi loại dầu gội “thượng hạng” có một không hai, mắt long lên vằn tia màu đỏ, gườm gườm nhìn chiếc xe chở đồ uống với vẻ mặt cực kỳ “chim cú”.

U la la...

Xì... xì...

Sao... Sao thế? Chiếc xe buýt bỗng xì ra một làn khói đen mù mịt rồi đột ngột tăng tốc. Tôi nghe rõ tiếng gió vù vù bên tai, cây cối và nhà cửa bên đường như gặp vòi rồng, bị cuốn phăng

lại đằng sau.

Bộ chú lái xe là phi công mới chuyển ngành hả?

Tôi sợ mặt cắt không còn giọt máu, hai tay ghì chặt cán ô, gió thổi làm mặt tôi căng phồng lên như quả bóng bay. Ôi! Nghệt thở.

- Ôi! Mau ra mà xem! Lại là con nhỏ đó kìa! Kinh thật! Lần trước tao thấy nó bị mắc cổ áo trên cửa xe. Hôm nay lại thấy nó đứng bám như Tazan girl ngoài cửa xe! Bộ quay phim hành động hả bọn mày? Sao không thấy máy quay?

- Đào ôi! Lũ tuổi teen bây giờ cứ thích chơi trội, xe ngon lành thì không thích ngồi vô, cứ thích đánh đu như khỉ trụi lông ngoài cửa xe!

- Mẹ ời! Xem này! Trên xe có siêu nhân – Superman!

- Cậu nhóc! Phải là *Super girl* mới đúng.

Tôi đâu phải muốn chơi trội, đâu phải là siêu nhân, càng không muốn quay phim hành động giật gân móc mắt khán giả. Hu hu hu... oan uổng quá.

Ngày mai liệu báo có đăng trang nhất “Nguyên nhân vì sao một thiếu nữ tuổi teen trở thành vong hồn dưới bánh xe oan nghiệt? Đừng coi rẻ mạng sống, cha mẹ hãy quan tâm giáo dục thế hệ trẻ...”

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, biết đâu như thế ít nhiều ta cũng được lưu truyền sử xanh cho con cháu mai sau, trở thành ví dụ điển hình trong giáo dục học đường, tạo phúc cho toàn xã hội.

Liệu cuối cùng có được mang chữ vàng danh dự: “Sống vĩ đại chết vinh quang” không nhỉ? Hô hô hô...

Mình lại ăn “dưa bở”.

- Oái!

Tôi đang khoái trá cười một mình như con dỏ hơi biết bơi thì chú lái xe ngoảnh vô lảng. Đầu tôi va cốp một cái vào cửa xe, tôi đau điếng, nước mắt giàn giụa.

Hu hu... Bây giờ tôi mới thấm thía câu danh ngôn:

- Hãy coi mỗi ngày đều là ngày cuối cùng của bạn!

Í! Hình như tốc độ đã giảm dần! Dừng xe ư? Tôi nhú mày, nhắm nghiền rồi mở hé hé mắt. Trong lúc đang le lói một tia hy vọng mong manh có thể đặt chân xuống đất mẹ hiền hòa, thì theo quán tính, tôi mất đà, bổ nhào về phía trước, xoay một vòng quanh chiếc ô rồi bay theo hình Parabol cực kỳ ngoạn mục.

Ôi... tôi...

Tóc tôi xù lên như tổ quạ, móng đập thẳng xuống đất làm thành lòng chảo. Tôi lóp ngóp bò dậy, nghiêng răng ken két, vừa phủi bụi, vừa xoa xoa.

Trong lúc tôi thấy phúc nhà mình còn dày chán, không bị gãy tay què cẳng là may lắm rồi thì bỗng nhiên một chiếc xe lao vút về phía tôi. Bánh xe hất bao nhiêu bùn bắn vào váy khiến nó trở thành mớ vải chấm phá theo kiểu trường phái ấn tượng.

- Ủa! Gớm tưởng ai! Hóa ra lại là chị Miss nhỏ nòi đó hả?

Tiếng ai nghe như vịt bầu thế nhỉ? Tôi ngược mặt nhìn về phía phát ra thứ âm thanh đó. Một gương mặt xinh xẻo bơm thêm huỳnh hoang đó ló đầu ra khỏi cửa chiếc xe tội lỗi kia, đôi lông mày lá liễu dài và cong, cái mũi tưng bưng.

Anna! Lại là nó! Học kỳ trước chẳng phải nó chuyển sang trường ở Milan rồi sao. Sao lại về thế này? Ngay từ lớp mười, con nhỏ đó cứ như có thù từ kiếp trước với tôi, toàn kiếm cớ sinh sự, nói cạnh khóe. Xem ra thời khắc đen tối đã điểm.

- Này, Thái Linh! Lâu rồi không gặp tôi, nên cảm động rơi nước mắt hả?! Lo gì chứ, ngày tháng còn dài! – Anna giong ngón út ra, đặt lên môi cười khanh khách như con nữ yêu.

Chiếc xe hơi xịn chở nó chạy vút đi, để lại toàn bụi và khói đằng sau. Tôi cúi đầu nhìn cái váy

chấm bùn phong cách rất xì tin của mình, cắn chặt răng chịu đựng cơn đau ê ẩm của cái móng, hình dung ra điệu cười Bạch Cốt phu nhân của con nhỏ Anna. Thôi, thế là đời ta đã vào ngõ cụt!

- Cháu gái! Không sao chứ?

- Dạ! Cháu, cháu không sao ạ! – Tôi lí nhí trong miệng, phủi phủi váy, vịn tay vào người vừa hỏi thăm, từ từ đứng dậy.

Ừa! Sao tay gì mà toàn là da bọc xương, chẳng có chút thịt nào? Lại còn nhăn nheo như quả táo tàu.

Tôi phân vân một lúc rồi liếc nhìn theo cánh tay đó.

Trước mặt tôi là một cụ bà mặc áo dài màu tím, che nửa mặt, tay cầm một quả cầu pha lê trông có vẻ thần bí. “Cháu gái...”, giọng bà lão như có tà thuật gì đó, tôi muốn quay đầu chạy thực mạng nhưng không hiểu sao cứ chôn chân tại chỗ không nhúc nhích được.

- Nào, đặt tay lên đi! – Tôi do dự một lát. Ánh sáng của quả cầu pha lê chiếu trên đôi tay nhăn nhúm, gầy đét, không khí xung quanh đầy ma quái.

- Đừng sợ! Nào... - Cụ bà gật đầu với tôi.

Tôi bỗng dưng chìa tay ra và đặt lên quả cầu.

- Ra vậy, cháu gái, cháu sẽ trở thành người may mắn nhất thế gian!

Giọng nói khàn khàn như niệm chú, từng câu chữ văng vẳng bên tai tôi.

- Có điều... cháu phải nhớ kỹ: May mắn thuộc về cháu giống như mặt trăng lơ lửng trên trời, lúc tròn lúc khuyết. Nhớ kỹ, mỗi bước đi phải quay đầu nhìn lại bóng của chính mình, để nó có thể nhớ được đường đi!

- Lúc mây đen che khuất mặt trăng, lúc may mắn không còn, đừng do dự, đừng sợ hãi, hãy tìm câu hỏi trả lời cất giấu sâu thẳm trong trái tim mình!

- Nhớ nhé, gặp nước thì sống, gặp lửa thì chết!

May mắn! Đùa hoài! Kẻ toàn bị chấu hoa liệng trúng đầu, đi xe buýt thì kẹt cứng, bị bùn bắn tứ tung, tức là tôi – Thái Linh mà trở thành người may mắn nhất thế gian thì trời sụp.

- Cháu... - Tôi định “bật” lại thì thấy bà lão đã đi khuất bóng.

Chả nhẽ mình đang nằm mơ? Những gì diễn ra hôm nay có cảm giác hư hư ảo ảo.

Reeng...

Chuông truy bài reo lên cắt đứt dòng suy nghĩ. Tôi chớp chớp mắt, những ý nghĩ linh tinh phút chốc tan biến. Tôi sực tỉnh.

Ôi trời ạ! Mình đang thơ thơ thần thần gì nhỉ?

Ha ha... con nhỏ đạt giải Miss xui xẻo như mình làm sao lại có thể nhắc đến chữ *may mắn* chứ?

Thôi để hai chữ xa vời ấy theo giấc mộng bay đi... bay đi...

Thái Linh à! Đó là số phận.

oOo

“Phù...”, thở dài.

Cộp!

Tôi vừa bước chân vào cửa lớp, mấy đứa bạn mình ngay ở đó bắn pháo giấy, những mảnh giấy hỗn loạn đủ màu được bắn tung lên rồi rơi xuống làm tôi giật thót tim rụt đầu vào cổ áo...

- He he... tụi mình thắng rồi!

- Khà khà... Đoán trúng phóc!

- Tao đã nói rồi, chắc chắn là Thái Linh! Khà khà! Ha ha ha...

Cả lớp ồn ào như ong vỡ tổ, cuồng nhiệt như trong sàn nhảy. Mấy đứa con gái nắm tay nhau thành vòng tròn, cười như điên như dại, rú lên như vớ được vàng. Những đứa khác thì ngồi cả lên bàn, lấy bút gõ vào cặp, cười hô hô, ném phấn lia lại vào nhau. Lúc đó, cả lớp trông như một bầy sói đang reo hò, nhảy múa tể thần.

Tôi đứng đần mặt ra ngoài cửa lớp, mấy mảnh giấy màu còn vương tứ tung trên tóc, tôi dường như trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Thế nào, Thái Linh, trông mày cứ như con ngốc...

Tôi khe khẽ đặt nốt cái chân còn lại vào lớp học, phải tranh thủ lúc tụi nó không để ý đánh bài chuồn thật nhanh về chỗ ngồi. Ai ngờ đúng lúc tôi vào lớp...

Rạt...

Lấy tôi làm tâm trong vòng bán kính 3m không một bóng người, lũ bạn lúc này còn bày trò nghịch như quỷ sứ. Thế này mà ngay lập tức tránh tôi như người ta tránh bệnh hủi, ai nấy đều trở về chỗ của mình. Đứa thì mở sách ra vẽ nai tơ ngoan đao, đứa thì quay xuống bàn dưới xì xèo to nhỏ. Mọi người đều hòa đồng với nhau, nhưng lại chả thèm đếm xỉa đến sự có mặt của tôi.

- Thái Linh, biết ngay bà sẽ không làm tụi tôi thất vọng mà. Ngọc Dĩnh, bà đi thu chiến lợi phẩm mau.

- Ờ, ok! Chuyển này có mà xem lời mắt!

Thượng Hội và Ngọc Dĩnh, hai đứa nó đột nhiên nhảy tót ra trước mặt tôi, mặt đứa nào đứa nấy cũng hưng phấn hết cỡ, toe toét như hoa thược dược được mùa, tíu cả mắt lại.

- Mau xì ra đây! Cược thua phải chịu! – Thượng Hội quay người về phía cả lớp hoa chân múa tay, đắc ý gào to.

Vừa dứt lời, mấy chục đứa nữa mặt xì ra như cái bơm, mắt như phóng tia lửa đạn về phía tôi rồi “hứ” một tiếng hậm hực, cú đờ, không muốn nộp cho Thượng Hội mấy thứ trong tay.

Nhìn thấy chiến lợi phẩm, hai mắt Thượng Hội quắc như đèn pha ô tô, sừng đến mức nhảy cẫng lên: “Trùi ui! Toàn là truyện tranh mới ra lò...”

- Thượng Hội, thế này là sao?

Mỗi lần hai chiến hữu từ hồi còn để chỏm của tôi mà có gì vui vẻ bất thường là tim tôi lại loạn nhịp.

- Bà đừng ngạc nhiên thế! Đây đâu phải là lần đầu. Bà thử nhìn lên bảng xem! – Ngọc Dĩnh sừng ra mặt, nói đoạn, hất hàm về phía bảng.

Chỉ có tôi – đứa “chậm tiêu” nhất trong mấy trò này, lòng cứ như lửa đốt, mép giật liên hồi, nhìn về phía bảng.

Đúng lúc ánh mắt và bảng đen giao nhau, tôi đứng im như Tù Hải chết đứng, mắt hoa lên. Trời! Trên bảng viết:

“Pác” nào đến lớp thứ 25 sẽ phải trực nhật!

- Thái Linh, không phải là bà thấy mình may mắn quá nên chưa thể đón nhận sự thật chứ? – Thượng Hội ôm đồng truyện chạy tới chạy lui trước mặt tôi. – Hơ hơ hơ...! Chả ai hiểu bà bằng tôi, đặt cược cho bà là chỉ có thắng. Bà quả không phụ lòng tôi. Bà là người đến thứ hai năm đó!

Hai năm, hai năm...

Số 25 nặng như đá tảng đè lên đầu tôi. Váng đầu quá! Trong lúc hốt hoảng, đầu tôi hiện lên

chữ: “Oh, no...” to như cái mẹt.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Ông trời ơi! Tôi rất cuộc đã làm sai điều gì?

Tôi “trèo đèo lội suối”, suýt tiêu đời nhà ma mới đến được trường. Vậy mà lại rơi vào bi kịch không biết tỏ bày cùng ai. Tôi há hốc mồm, hàng chữ trên bảng biến thành ảo ảnh bay lơ lửng trên đầu...

“Bà là Miss xui xẻo, kẻ bị Chúa bỏ quên...”

Câu nói cực kì kinh điển của Thượng Hội cứ văng vẳng trong đầu tôi...

Cảm giác chua xót khó tả bằng lời cứ lan ra, lan ra như sóng âm thanh.

Người ta nói thượng đế nhân từ. Lẽ nào tôi là kẻ bị sổ phận bốn cột, đến thượng đế cũng bỏ mặc..

- Thái Linh... Thái Linh!

Bộp...

Trong lúc đang âm thầm gặm nhấm nỗi đau, trong lúc đang không thể tự lòi mình ra khỏi đáy địa ngục thì một cánh tay nặng như cùm đập vào vai tôi. Tôi bất giác hồn xiêu phách lạc, lúc sau mới kịp định thần.

Ngoái đầu lại, Thượng Hội dẫu môi ra, nước mắt ngấn nước mắt dài:

- Thái Linh, đừng ngạc nhiên thế chứ! Đảng nào bà cũng đen rồi. Hãy để vận đen phục vụ lợi ích cộng đồng. Thế mới là xui theo phong cách rất xì-tin, xui mẫu mực!

Cái gì mà xui mẫu mực với cả xì-tin... Cái này chỉ có con nhỏ đó mới phát ngôn ra nổi. Đường đường này cán sự học tập mà lại lạm dụng chức quyền hành hạ dân đen, mà “dân đen” này là con bạn thân từ hồi thò lò mũi xanh, ngồi cùng bàn, “chia ngọt sẻ bùi” từ hồi cấp I của nó đến giờ! Thái Linh mà thật là có mắt không trông...

Tôi đang định “xổ” cho nó vài câu cho biết mặt, thì đột nhiên bị con nhỏ Ngọc Dĩnh ghì cổ:

- Ấy dà! Thái Linh! Đừng giận mà! Thượng Hội chỉ đùa chút thôi! Lần sau sẽ không thế nữa!

- Này, Ngọc Dĩnh, bà nói gì vậy? Bà trò bắt Thái Linh đi lau chùi sân bóng rổ, bà cũng góp mặt anh tài đấy!

Cái gì? Lau chùi sân bóng rổ?

Rầm...

Nghe lời Thượng Hội nói, tôi có cảm giác giống như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn. Hoa mắt chóng mặt, xém chút nữa lăn đùng ngã ngửa ra lớp.

Hu hu hu... Lau chùi cả sân bóng rổ... Bình thường một nhóm làm cũng phải mưa mặt mới xong, mình làm kiểu này lúc về chắc ca bài “Một ông sao sáng, hai ông sáng sao...” mất.

- Thái Linh, bà xui xẻo là chuyện cơm bữa, chắc đã sớm chai sạn rồi. Nếu không phải chơi thân với bà từ tấm bé, chắc là tôi không tin nổi có đứa vận đen như bà! Phục bà sát đất luôn! Có thể sống sót đến ngày hôm nay...

Hừ hừ...

Lời nói của Thượng Hội như chảo dầu sôi trút lên đầu tôi, tôi như người phải bỏng, da nổi bôm bốp như bắp rang bơ.

- Nói cũng phải, - Ngọc Dĩnh nhìn bằng ánh mắt đồng tình – Bà thừa biết khi học mẫu giáo bà đã có biệt danh “Quạ đen thần chú” tái xuất giang hồ” còn gì...

Bùm...Hừ... hừ...

Tôi cảm thấy như mình bị giội cả thùng nước đá 0 độ C. Lòng mề gan mật tôi đang sôi ùng

ục lập tức bị đông cứng như ướp đá...

Tái tê... Đêm đen, mắt tôi như tối sầm, phía trước là một màn đêm mù mịt.

- A a a á... - Tiếng kêu như lợn bị chọc tiết đã cứu thoát tôi khỏi địa ngục tối tăm để thấy ánh sáng.

Một thân hình như đồ vật Sumô lừng lững đẩy cửa bước vào lớp. Ờ? Không phải là “Đệ nhất Ma Bù” của lớp bên sao? Nó sang đây làm gì nhỉ?

“Đệ nhất Ma Bù” không biết mình vào nhầm lớp, mặt mày căng mọng như trái táo đỏ, mắt mơ mơ màng màng, hai tay đặt trước ngực, trên miệng như treo cái gì đó nhọn nhót dài chừng 3cm.

- Ôi, nhìn thấy rồi... Nhìn thấy anh ấy rồi...

- Đây, bà thì nhìn thấy được ai? - Ngọc Dĩnh mỉa mai.

- Tao nhìn thấy An Vũ Phong, chàng chỉ cách tao 2m! 2m thôi! Chàng... chàng còn ngoảnh đầu nhìn tao nữa. - Phát ngôn “Đệ nhất Ma Bù” đã gây ra một đợt dư chấn động đất mạnh, tâm chấn là lớp tôi.

- A... - Tất cả lũ con gái “gầm” lên như hổ đói vớ được mồi. - Trời ơi! Là An Vũ Phong! Là chàng An Vũ Phong đứng thứ ba trong top 100 chàng trai quyến rũ nhất trường British tuần trước sao?

An Vũ Phong? Cái tên nghe quen quen! Gì mà bọn con gái vừa nghe tên hấn cứ như uống nhầm thuốc “động rờ” cả lũ thế nhỉ?

- An Vũ Phong, học sinh cấp III trường nam sinh British, xếp thứ ba trong top 100 “giai đẹp” của trường British, một trong sáu nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của hội học sinh British, dáng chuẩn như siêu mẫu, chiều cao 1m80, cân nặng 70kg, sao Cự Giải, nhóm máu A, papa là... - Thượng Hội đọc vanh vách dữ liệu trong bộ nhớ Ram của não bộ.

Tôi tròn tròn mắt, nhìn Thượng Hội thao thao bất tuyệt, gật đầu khâm phục.

Đừng tưởng nhỏ Thượng Hội thành tích thi cử không ra gì, nhưng tất cả hồ sơ cá nhân của các hot boy, cool boy, cute boy trên bảng Top 100 giai đẹp hàng tháng, nó thuộc lòng như ăn cháo, cứ như con “ma xó”.

- Nữ sinh thành phố Sant Roland chả ai lại không biết anh ấy. - Ngọc Dĩnh nói đến đây, liếc xéo tôi một cái, - Dĩ nhiên, không tính đứa ngoại lệ...

Hu hu... cũng chỉ là không biết một Mr đẹp giai thôi mà, làm gì phải phân biệt giai cấp thế? Hừ, để chúng tớ cũng thuộc dân sành điệu cỡ VIP (very impolite person he he...). Rìng... Tạm dừng một chút.

Bây giờ là lúc diễn giải của Thái Linh tức “Quạ đen tái thế”.

Tôi hiện giờ đang là nữ sinh trường cấp III Maria - trường nữ sinh duy nhất toàn thành phố do vị hiệu trưởng kiêm nhiệm chức “chuyên viên rối hơi” dẫn dắt một đội ngũ giáo viên lập dị, bồi dưỡng và đào tạo một lũ giặc cái vừa “mê giai đẹp” vừa hay lầu nhầu như lũ vịt bầu.

Còn trường nam sinh British mà đám con gái vừa bàn tán nằm ở trung tâm thành phố, có thể coi là hàng xóm láng giềng với trường tôi. Nó do một vị hiệu trưởng “vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa” dẫn dắt một đội ngũ giáo viên tâm huyết với nghề, đào tạo ra những chàng trai ưu tú nhất thành phố. Sáu nhân vật tiếng tăm của British là những hạt giống của trường, là những anh chàng đẹp trai hết xẩy, phải gọi là thần tượng của các thần tượng. Do thời lượng có hạn nên lần chen phát sóng này không thể miêu tả chi tiết.

Cũng chẳng biết từ bao giờ trường nữ sinh Maria đã có trò bầu chọn Top 100 chàng trai quyến rũ nhất trường British. Tiêu chuẩn bầu chọn gồm: độ thân thiện, ga-lãng, nhiệt tình, đẹp giai vân vân và vân vân... Mỗi tháng không ngừng cập nhật thông tin. Đây là bảng xếp hạng có uy tín và tầm ảnh hưởng lớn trong các trường của thành phố.

Các nữ sinh trường tôi cực vinh hạnh và hiển hách nếu tiếp cận được với các boy lọt vào Top 100 đó. Điều này cũng là tiêu chuẩn đánh giá “Miss được yêu thích nhất của trường”. Danh sách “hoa khôi được yêu thích” cũng được cập nhật hàng ngày.

Diễn giải kết thúc!

- A a a...

Những tiếng kêu rú gào thét nối tiếp nhau khiến tôi hướng mắt về phía “Đệ nhất Ma Bư”. Lúc này nó đang bị vây kín bởi đám nữ sinh tò mò như sao “xẹt” bị phóng viên báo lá cải săn tin. Ma Bư đầu gật lia lịa, “ngất ngây con gà tây” trong sự ngưỡng mộ của mọi người.

- Hứ...

Một tiếng lên giọng khinh khỉnh chặt đứt tiếng lao xao của lũ vịt giời. Soạt soạt... Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bối An An - kẻ thù không đội trời chung số hai của tôi ở trường nữ sinh. (Xin nhắc lại chút: Kẻ thù ở vị trí number one là con nhỏ Anna).

Bối An An thấy mọi người nhìn về phía mình, cố ý giơ tay hất những cọng tóc xoăn làm dáng, mắt lúng la lúng liếng.

- An An, sao không cẩn thận vậy? Tay bị thương kìa! - Đệ nhất Ma Bư ngay lập tức bắt chuyện nịnh nọt.

- Hơ hơ hơ... - Tiếng cười nghe như tiếng mấy bà đồng nát mài ống bơ gỏi làm tôi dựng tóc gáy. - À à..., cũng chẳng có gì đâu! Tao chẳng may trượt chân ngã ở cổng trường, sau đó anh An Vũ Phong dán hộ tao miếng băng tay ý mà!

Cái gì? “Dán hộ miếng băng tay?”

- Wa...! Đây là miếng băng tay do anh An Vũ Phong dán sao? Cho bọn tao xem với!

Đúng là một lũ hám giai đẹp. Lúc này còn túm tụm chỗ “Đệ nhất Ma Bư”, giờ lại quay ngoắt 180 độ, túm đông túm đổ quanh con nhỏ Bối An An hỏi han tía lịa, vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, nhìn chăm chặp vào cái băng dán tay mỏng tanh, nước dãi nhỏ toong toong...

Rầm rầm rầm...

Huych huych huych...

Ủa! Động đất à? Hay là núi lửa, không, bộ sóng thần hả?

Khối khí “háo sắc” bị nén đến cực điểm.

Tôi tò mò. Mắt thô lỗ ngó ra ngoài lớp, chỉ nhìn thấy “một bầy ong vò vẽ” lúc nhúc di chuyển chầm chậm từ xa đến.

Má ơi! Chàng trai hào hoa thứ ba trường British - An Vũ Phong kìa!

Thứ ba trường British?!

Tại tôi vọng lại tiếng kêu như xé vải của Thượng Hội. Ló đầu ra, thấy nó đang lượn vòng tròn chóng cả mặt quanh cái tổ ong vò vẽ, hai mắt hiện rõ mồn một chữ “LOVE” to đùng đoàng.

- Mình có thể vào được không? - Bỗng một giọng nói êm dịu như rót mật vào tai phát ra từ tâm của “tổ ong vò vẽ”. Lũ ong vò vẽ như biến thành “những cừu non ngơ ngác, đập trên lá vàng khô”. Tụi chúng không ai bảo ai, rút vội di động nhấn phím “CAMERA” về phía anh chàng đẹp trai.

Pí po! Pí po!

Báo động “xui xẻo” nâng lên mức đỏ.

Như phản xạ có điều kiện, tôi mặt dài ra như trái mướp, thất tha thất thểu lê bước về phía góc tường.

Đối với tôi, đám đông là một trong những điểm báo xui xẻo. Trước mắt tôi lại là cả một đội quân “háo sắc” hùng hậu, sắp như phát cuồng cả lũ...

- Thái Linh! Thái Linh là bạn nào?

Chính lúc tôi quay người đi, len lén rời khỏi chỗ đó thì giọng nam êm như tiếng sáo điều lại vọng lên. Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía tôi như ánh đèn sân khấu chiếu sáng choang mặt diễn viên.

Tôi nhè nhẹ xoay người 30 độ, liếc trộm xem chuyện gì đang diễn ra sau lưng. Lũ cừu non im thin thít thoát một cái thành một tổ ong vò vẽ kêu vo vo ầm ỉ. Ai nấy đều dùng ánh mắt soi mói nhìn tôi chằm chập khiến tôi chỉ muốn đào hố nhảy xuống.

Lũ bạn tự động tách ra thành một lối đi từ chỗ anh chàng đó đến chỗ tôi.

Khuôn mặt cười đầy ẩn ý, hàng lông mày rậm và đen nhếch lên hơi ngổ ngược, cong cong như vầng trăng khuyết trong đêm. Nước da hồng hào, nụ cười tươi roi rói, khuôn mặt quá hoàn hảo, dáng người cao, bờ vai rộng, rắn rỏi, đặc biệt là cái khuôn kim cương sáng lấp lánh bên tai trái như tô điểm thêm vầng hào quang chói lòa ấy.

- Bạn có phải là Thái Linh không? – An Vũ Phong rất tự nhiên, hai tay thọc vào túi quần, mỉm cười dịu dàng, đi về phía tôi, sau đó chìa tay ra. - Gửi bạn cái này.

- Gửi tôi? – Tôi lùi vài bước về phía sau, cảnh giác pha chút ngạc nhiên khi nhìn thấy phong thư màu hồng trên tay An Vũ Phong. Hơ?! Anh chàng được mệnh danh là “Hoàng tử kim cương” này lại gửi cho mình bức thư trên đó đề là...

Thư làm quen

Mấy chữ đó như xi măng khô nhanh, cả người tôi hoá đá.

- Bạn có sao không? – An Vũ Phong tiến sát lại, tôi có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt chàng, hàng lông mi dài, đôi mắt sáng. Hào quang từ đó phát ra làm tôi loá cả mắt, trời đất xung quanh tôi như quay tít thò lò...

- Đây, đây là... cái gì? – Tôi cố sử dụng tối đa công suất của những neuron thần kinh đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê để lắp ghép thành câu có đầu có đuôi.

- Là thư làm quen. – Anh ấy cười rạng rỡ như ánh mặt trời ban ngày. Đã thế lại còn nhấn mạnh từng từ. – Thư làm quen viết riêng cho bạn.

Lời nói như đinh đóng cột của anh chàng number three này làm cả phòng học như biến thành cái xoáy ốc lớn, đũa nào cũng nghe rõ mồn một.

- Wa...! - Những tiếng kêu gào điên loạn như quả bom tấn nổ tanh bành trên đầu tôi. Tôi nghe như muốn rách màng nhĩ.

Bình tĩnh... Hết sức bình tĩnh...

Tôi lấy tay gạt mồ hôi nhễ nhại trên trán, hít mạnh một hơi dài.

Thái Linh, mày đừng để bị sập bẫy... Theo kinh nghiệm đúc kết trong mười bảy năm trường kỳ kháng chiến, nắm gai nếm mật với lão thần xui thì điều tốt đẹp này không thể xảy ra với mày. Chắc là mày đang ngủ mơ rồi...! Đúng... đang mơ..., véo một cái vào má là biết liền...

- Oái! Đau quá! – Tôi xoa chỗ bị véo sung về ở má. Tủi thân, nắc nghẹn ngào, híc híc...

Hu hu...! Đúng là đen tận mạng! Nằm mơ mà cũng đau...

An Vũ Phong giơ ngón tay trở hồng hào, đặt lên môi làm dấu, “Suyt” khe khẽ. Mọi người như điện thoại ở chế độ rung, tiếng ruồi bay qua cũng nghe rõ.

Thình thịch... thình thịch...

Chỉ nghe thấy tiếng tim tôi đập rộn ràng.

Anh ý nhìn vào mắt tôi “đắm đuối như con cá chuối”, nhoẻn miệng cười tình tứ:

- Đoá hồng này dành cho bạn, my honey!

Như một nhà ảo thuật tài ba, anh ấy rút ra từ phía sau lưng một đoá hồng tươi rói được bọc

khéo léo bằng lớp giấy tím trong suốt. Trên từng cánh hồng đượm hương thơm e ấp những hạt sương trông như những viên trân châu long lanh. Chao ôi, đẹp quá!

- Đây... đây là trường nữ sinh Maria... – Tôi len lén nhìn những khuôn mặt tím bầm như hoa sim, đặng đặng sát khí của lũ mê giai.

- Tôi biết mà. – An Vũ Phong cười híp mí.

Không biết tôi lấy dũng khí từ đâu, kéo tay anh ấy, lôi xềnh xệch ra khỏi đám đông đang tụ tập vòng trong vòng ngoài. Đến cửa lớp, tôi cố sức điều chỉnh nhịp tim và nhịp thở như sắp ngủm củ tỏi đến nơi của mình, chỉ vào tấm biển lớp:

- Lớp bọn tôi là lớp 11 là... là...

An Vũ Phong thậm chí không thèm ngược nhìn tấm biển nữa, gật đầu dứt khoát với tôi.

Càng lúc càng tiến gần đến đáp án, tôi càng thở dốc.

- Tôi... – Tôi căng thẳng, nuốt nước bọt, liếm đôi môi khô cong, run như cày sấy chỉ vào mình lấp bắp: “Tôi tên là... là... Thái... Linh.

- Ủ! Bạn yên tâm, người tôi tìm chính là bạn. – An Vũ Phong nháy mắt với tôi, rồi quay người đi, vẫy tay với kẻ đang đứng bần thần như đang chôn chân ở đó. - Nhớ đọc thư nhé! Tôi lên lớp đây! Bye bye!

oOo

Bốn bức tường trước mặt như nghiêng ngả! Mọi thứ đều quay tròn... quay tròn...

Không phải là thật! Đây không phải là sự thật! Hơ hơ...

Nằm mơ... mình đang nằm mơ... tiếp tục ngủ đi... ngủ đi...

Zoo Zoo... Zzzz... Zoo zoo... Zzzz...

- Hứ! - Tiếng nguýt dài, chua như dấm, nghe như dấm vào tai. – Hôm nay là Cá tháng tư rồi.

Tôi hoảng hốt quay lại. Bối An An không biết đứng sau lưng tôi từ lúc nào, đôi mắt quắc lên phát ra sóng điện từ làm đàn muỗi bay qua xém cháy thui. Tôi sởn gai ốc. Hai chữ “ghen tị” to lù lù trên mặt nó.

- Này, Thái Linh, chắc bà là con chiên ngoan đạo của chúa phải không? – An An, bộ mặt vênh vênh vảo vảo, liếc xéo về phía tôi.

- Không phải! - Thấy nó tiến gần về phía mình, tôi theo phản xạ tự nhiên lùi về phía sau. Nguy hiểm thật! Mất mạng như chơi! An toàn là số một!

- Hứ... Xem ra ngày nào bà cũng cầu nguyện nên thượng đế động lòng trắc ẩn, bố thí cho bà tí hi vọng. - Bối An An nói như bắn súng liên thanh.

Rạt...

Ủa...

Tôi nhìn thấy lũ bạn học đang dỏng tai lên nghe bỗng quỳ hết xuống cầu nguyện. Xem ra thượng đế lần này nhận không ít quà “đút lót”.

Bối An An đứng nghệt ra như phỗng, không nói được câu nào trước phản ứng của mọi người.

- Hứ, nghe nói nào bộ con người cũng có lúc phải nghỉ ngơi. Ví dụ như hôm nay, có người phải cho não xả xì-trét, do đó đương nhiên sẽ có những hành động không kiểm soát được... Xem ra, An Vũ Phong gửi thư tình cho mày chẳng qua vì hôm nay cho não nghỉ xả hơi thôi... Hổ hổ hổ...!

- Ủ... Bà nói cũng đúng...

Tôi gật gù đồng tình, không có lý nào một anh chàng đẹp trai lại tặng hoa cho tôi, xem ra chỉ có khả năng này.

- Hả? Mày... – Không ngờ tôi lại trả lời như vậy, Bối An An không biết phải nói gì, có phần lúng ta lúng túng. Nhưng hoa khôi vẫn là hoa khôi, ngay lập tức trở lại trạng thái ban đầu.

- Thái Linh, đừng có dương dương tự đắc, các chàng đẹp trai gửi thư làm quen cho tao là chuyện “thường tình phổ huyện”! Còn gửi cho mày... cũng chỉ là đùa tí cho đỡ nhàm. - Tiếng An An càng lúc càng lạnh lạnh như lộ sành vỡ. - Đừng có mà ăn quả mơ! An Vũ Phong chỉ muốn chọc mày cho vui thôi, nếu anh ấy thích mày thật thì tao nhường ngay danh hiệu hoa khôi cho mày...

Tôi đứng thộn ra, nhìn bóng An An đi khuất, có thể nó nói đúng, chuyện đó mà có thật thì có mà mặt trời mọc đằng Tây.

Reng reng...

Tiếng chuông vào lớp như phao cứu hộ cho kẻ sắp chết đuối, lũ hám giai đẹp bắt đầu tản ra. Tôi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mặt vẫn nóng bừng bừng như hòn than.

...

- Thái Linh! Thái Linh! Tỉnh dậy đi!

Tôi mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở, lấy tay chùi nước dãi sắp ứa ra. Trong mơ tôi thấy một chàng hoàng tử tặng mình một lá thư tình màu hồng...

- Thái Linh! Dậy mau! Thái Linh! Mau bật mí cho tụi tôi bí kíp چرا trai đẹp đi! Nói đi mà...

Tôi nhìn xung quanh. Lũ “háo sắc” bao quanh tôi như “kiến bu thịt mỡ”, đứa nào đứa nấy mặt ngáy thuần thuần, háo hức đợi chờ.

- Các bà... các bà muốn gì? – Tôi dụi mắt, run run hỏi nhỏ.

- Ấy dà! Bà bạn cứ vờ vịt. - Chị “đầu hoa súp lơ” ngồi cạnh huých mạnh vai tôi làm tôi suýt ngã bổ chửng. - Đừng giả ngây giả ngô nữa! Cậu được An Vũ Phong chắc phải có bí kíp gia truyền gì chứ. Nào! Mau khai đi!

Cái gì mà câu được?

Hoá ra không phải mơ, đúng là có chàng công tử nhà giàu hào hoa phong nhã tặng mình thư tình thật.

Nhưng bí kíp...?! Tôi còn chẳng hiểu bí kíp gì! Thậm chí anh chàng quyến rũ hớp hồn đó là ai tôi còn chẳng biết nữa là...

- Tôi... tôi không biết... – Tôi nói như rặn ra từng từ, lòng như có kiến bò, đợi chờ phản ứng của tụi bạn.

Ôi... trời...! Sao thế này? Cả nhà ăn như biến thành pháp trường! Không khí sao mà u ám, nồng nặc mùi sát khí! Tôi hoảng hốt chớp chớp mắt, lăm la lăm lét nhìn xung quanh.

Khiếp! Ốn phát sợ...! Cả lũ cứ như bọn đầu trâu mặt ngựa dưới âm tào địa phủ, mắt lồi trố như ếch ương chỉ trực ăn tươi nuốt sống tôi. “Bùm chiu...!”

- Hàng loạt cặp mắt phát ra tia lửa điện “ngắm thẳng tôi mà bắn”. Đầu chúng phụt khói “đổ kị” đen sì sì như ống xả công nghiệp.

- Thái Linh, bà sao lại thế! Chúng tôi không cướp An Vũ Phong đâu mà lo, trường British có bao nhiêu anh chàng đẹp trai, bà cũng phải nghĩ cho bạn bè chứ!

- Ừ! Chí lí! Chí lí! Thái Linh dịu dàng nhất nè, tốt bụng nhất nè, xinh đẹp nữa nè... Tút lại một câu: Tuýp con gái “siu” hoàn mĩ! Nói đi nào, nào...!

Cái gì mà dịu dàng nhất, tốt bụng nhất, hiền hậu nhất chứ, nghe “củ chuối” dễ sợ.

- Đúng đó! Nói chí phở chí bún! Mình á, mình là mình thấy đáng Thái Linh mảnh mai, nhỏ nhắn! Mặc mấy bộ thời trang trên tạp chí thì mấy cô siêu mẫu có mà xách dép. Mấy Miss “Khủng long” ngày thường xu nịnh hoa khôi hôm nay quay ra nịnh nọt tôi, ngọt xớt như mía lùi.

- Nhìn nghiêng Thái Linh trông rất xinh, mũi dọc dừa này, lông mi dài ơi là dài... - Lại một

giọng nói nghe về “ngưỡng mộ” lắm.

- Khụ... khụ... khụ... – Tôi ngạc nhiên nhìn những đứa bình thường coi tôi chẳng ra gì. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Quý sứ thánh thần ơi...! Mình biến thành mẫu girl lý tưởng được thần tượng lúc nào vậy?

- Chết! Thái Linh ho rồi! Mau lấy nước lại đây! - Mấy bà dân anh chị mọi lần toàn sai vật tôi lại quan tâm dạn dò kẻ dưới rót nước cho tôi.

- Khụ... khụ... khụ... – Tôi không tin nổi vào tai mình, sặc cả nước bọt, ho sù sụ.

- Thái Linh, bà không sao chứ? - Thượng Hội chen vào đám đông, thò được nửa khuôn mặt. Tôi ho liên tục không trả lời, chỉ có thể gật gật cái đầu.

- Ai... ai làm gì vậy? - Đột nhiên có ai đó véo tay tôi đau điếng làm tôi muốn bật ra khỏi ghế.

- Giúp bà mát-xa. Vừa rồi ngủ dài trên bàn chắc chân tay mỏi nhừ ha?!

Nhìn thấy đôi tay như gọng kìm của “Đệ nhất Ma Bư” chực vỗ lấy tôi... Hic hic, chỉ cần nó hảy chút sức “ruồi” là tôi nát như tương...

- Tôi... tôi thực sự không quen anh ấy, các bà phải tin tôi... – Tôi có cảm giác mình đang cười trên lưng cọp mà còn cọp lại đang đứng bên bờ vực thẳm. Cười cọp rồi thì không thể xuống, mà xuống là rơi xuống vực ngay...

- Thái Linh! Không xong rồi! - Từ ngoài phòng học vọng lại tiếng kêu như xe cứu hoả. Mọi người đều ngoảnh đầu nhìn ra. - Ngọc... Ngọc Dĩnh đang ở trên sân thượng lầu hai, nói... muốn... muốn... muốn...

Tất cả mọi người đều nín thở, mắt đổ dồn về phía cô bạn nói như đứt hơi đó.

- Bộ bà bị nói lấp hả? - Thượng Hội cau sườn sứt ruột la to. Câu nói còn hiệu quả hơn thuốc chống hen. Bà bạn đó hít một hơi dài:

- Nói muốn gặp Thái Linh, nếu không sẽ nhảy lầu.

Nghe đến đây, tôi chạy như tên bắn về phía sân thượng lầu hai.

- Ngọc Dĩnh, đừng có nghĩ quẩn!

- Đúng đó, đúng đó! Trên đó nguy hiểm lắm! Mau xuống đi.

Tôi chưa chạy đến nơi thì đã nghe tiếng ồn ào của mọi người.

- Các bà đừng có qua đây! Nếu không... tôi nhảy xuống đó! Tôi muốn gặp Thái Linh.

- Tôi... tôi đây. – Nghe tiếng của Ngọc Dĩnh, tôi nhảy qua hàng rào, sải một bước ba bậc thang, lao vào sân thượng. - Ngọc Dĩnh, bà đừng... đừng...

Tôi thở không ra hơi, đứng trên sân thượng. Ngọc Dĩnh hai tay làm thành hình dấu nhân như kiểu nơi nguy hiểm, đến gần chết liền, sắc mặt bừng bừng khí thế.

- Thái Linh...

Nhìn thấy tôi, nó lao như bay đến, chụp lấy tôi, kéo mạnh về phía gần mép sân thượng làm tôi suýt ngã chống vó. Nhìn xuống, tôi thấy chóng hết cả mặt.

- Bà... tôi không làm gì đắc tội với bà! Ngọc Dĩnh... bà...

- Thái Linh, bà mau nói đi, bà cò cựa kiểu gì mà cựa đổ được anh An Vũ Phong vậy? Nói mau đi! - Ngọc Dĩnh lắc mạnh vai tôi như kiểu muốn tháo tung từng con “ốc vít” trong người tôi vậy.

- Thực tình là tôi không hề quen anh ấy... Ngọc Dĩnh, bà đừng có làm bậy... – Tôi liếc xuống phía dưới, bao nhiêu cái đầu lơ nhơ nhố. Tôi vội vàng nhìn Ngọc Dĩnh. Trời! Ngọc Dĩnh bỗng có ba cái đầu. Tôi hoa mắt, tất cả thức ăn bữa sáng như muốn òng ọc tuôn ra.

- Thái Linh, sau này bà là chị hai, là xếp sòng của tôi, tôi nguyện cả đời làm trâu làm ngựa cho bà, chỉ cần bà cho tôi vài lời vàng ngọc thôi mà... hu... hu... - Ngọc Dĩnh “rắn” không được, đành chuyển sang chiến tranh tâm lý, giả dạng “đáng thương”.

- Bà muốn tôi nói gì bây giờ?! Tôi không biết gì mà... – tôi gắng hết sức túm chặt tay Ngọc Dĩnh.

- Cái gì?! Bà dám qua mặt tôi?! - Ngọc Dĩnh bị kích động cực độ, lôi tôi ra sát mép sân thượng. Tôi đứng cập kênh bên trên, mặt tái xanh sợ hãi.

- Nhưng Ngọc Dĩnh... Ngọc Dĩnh..., tôi... tôi thực sự không biết gì mà... – Tôi run bần bật, mắt liếc xuống phía dưới... Tôi mắc chứng sợ độ cao, giầy giữa trong vô vọng.

- Thái Linh, nếu bà không nói, tôi sẽ nhảy xuống đó!

Nhìn thấy Ngọc Dĩnh định nhảy xuống, hai chân tôi run vãi tè, hai mắt tròn tròn nhìn con nhỏ, mặt ngây ra gần năm giây. Mặc dù là tầng hai nhưng nhảy xuống ít ra cũng phải bó bột...

- Đừng mà. – Tôi chợt tỉnh, vội vàng nhảy tới ôm chân Ngọc Dĩnh.

- Mặc tôi, để tôi nhảy xuống! - Ngọc Dĩnh rùng rục khí thế như tráng sĩ xung trận, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, một tay ôm ngực, một tay quạt về phía sau. – Là do bà! Thái Linh, do bà không nói cho tôi nên hôm nay tôi mới nhảy lầu!

Nghe Ngọc Dĩnh nói, tôi cũng muốn nhảy xuống phía dưới lắm. Chẳng nhẽ tôi không đứng lại trở thành kẻ sát nhân?

- Khoan, khoan đã, tôi nói, tôi nói... – Tôi cố sống cố chết ôm khư khư chân Ngọc Dĩnh, lo nơm nớp chẳng may có trận gió nào thổi bay bà bạn chí cốt xuống dưới.

- Bà hứa rồi nhé! - Ngọc Dĩnh quay ngoắt 180 độ, tôi chưa kịp dứt câu, nó đã đá ngoéo tôi, nhảy xuống dưới, không sai, nó nhảy xuống khỏi lan can vào phía trong sân.

Tôi chỉ thấy khuôn mặt của Ngọc Dĩnh càng lúc càng khuất xa tầm nhìn, bên tai văng vẳng tiếng kêu thét thảm thiết của tụi bạn.

Tôi bay khỏi lan can sân thượng, bay... bay tự do trong không trung...

Hu hu hu...

Chúa ơi! Sao lúc nào kẻ gặp đen đui cũng là con?

Chương 02

HÃY HÍT THỞ THẬT SÂU KHI BỊ HOANG TƯỞNG

Deeply Breath

Địa điểm:

Lớp 11A2 trường Maria

Sân bóng rổ trường Maria

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh - học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội - học sinh lớp 11 trường Maria

Tương Ngọc Dĩnh - học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần - học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong - học sinh lớp 11 trường Maria

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Xin Chúa hãy ban cho con

Một hoàng tử khôi ngô tuấn tú cùng một đoàn tùy tùng thần bí

Tay chàng cầm hoa hồng, cưỡi trên con bạch mã...

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Lập tức có bốn chàng hoàng tử cùng xuất hiện trước mặt tôi và hỏi:

Nàng là công chúa của ta phải không?

oOo

Vù vù vè...

Tiếng gió thổi mỗi lúc một mạnh, như gào thét bên tai....

Mạng sống của Thái Linh tôi thế là chấm dứt sao? Mẹ ơi, con gái mẹ không thể báo hiếu cho mẹ được rồi.... Mai này mẹ phải tự chăm sóc bản thân, không được tiêu tiền phung phí nữa. Trái cây bán ở cửa khu tập thể không tươi đâu, mẹ đừng mua nhiều. Không được,...

Ủa? Tiếng gió sao lại ngừng rồi? Những tòa nhà cao ban nãy đang còn di động sao giờ lại dừng yên hết vậy? Cả thế giới xung quanh tôi bỗng nhiên dừng lại.

Tôi ngẩn ngơ quay đầu nhìn xem việc gì đã xảy ra... Bỗng thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay ấm áp của một người.

Ồi! Trời ơi... lẽ nào do tôi chịu cực khổ, cay đắng bấy lâu nay đến khi chết được lên thiên đàng sao? Trước mặt tôi rõ ràng là một vị thiên thần! Chỉ có điều... tôi không nhìn thấy đôi cánh của anh ta...

- Ơ! Cậu...

Lẽ nào bản thân "Thiên thần" cũng không dám tin có một cô bé rớt từ đâu xuống. Tôi mê mẩn cả người, cảm thấy bốn phía xung quanh bỗng xuất hiện vô số những cánh hoa màu hồng hạnh phúc đang nhảy múa, quay vòng vòng xung quanh.

- Đây là... đây là...

Một giọng nói con trai cất lên bên cạnh. Tôi vẫn chưa định hình xem là chuyện gì thì lại có một khuôn mặt khôi ngô khác xuất hiện trước mặt tôi. Khuôn mặt đó trông rất thanh tao cùng mái tóc màu hung đỏ hơi quăn, đẹp không kém gì "Thiên thần" làm tôi không thể rời mắt đi được.

"Tóc quăn" cứ như Colombo phát hiện ra lục địa mới, miệng méo xệch ra một bên, lông mày nhíu lại... có vẻ như không dám tin vào mắt mình nên nhìn kỹ tôi để "thăm dò" rồi lắc lắc đầu.

Tôi sợ sệt co rúm người lại trong vòng tay của "Thiên thần". Vòng tay mới kỳ diệu làm sao... Còn tên "Tóc quăn" thì thật kinh khủng! Hắn giơ tay ra định chạm vào váy tôi, điệu bộ rất dứt khoát, không hề tỏ ra do dự chút nào ...

- Ồi! Đồ dê xồm...! Trời ơi...!

"Thiên thần" bị tiếng hét của tôi làm giật bắn mình, hai tay buông ra, tôi lại thêm một lần nữa được làm "bóng rơi tự do".

- Hừ, cậu không sao chứ? - Một giọng nói bình tĩnh cất lên hỏi thăm "Thiên thần" bên cạnh tôi.

- Có lẽ... không sao...

- Không phải cậu bị ma ám đó chứ?

- Im đi, Dục!

Tôi ngồi bệt dưới đất, vừa xoa xoa cái hông đáng thương của mình lại bị đối xử tàn nhẫn một lần nữa, vừa nghe thấy những tiếng bàn tán lao xao phía trên đầu. Tôi nheo mắt nhìn lên. Ôi trời ơi... có phải tôi thực sự đã lên thiên đàng rồi không? Tại sao lại có bốn khuôn mặt tuyệt đẹp như vậy ở bên trên đang cúi xuống chăm chú nhìn tôi như vậy?

Một khuôn mặt của "Thiên thần", một khuôn mặt của "Tóc quăn", còn có thêm hai khuôn mặt lạ nữa - một người mắt to mày ngài, dáng người thanh mảnh, còn một người thì đeo cặp mắt kiếng vàng, trông không khác gì một chàng thư sinh! Bọn họ đang nhìn tôi chòng chọc, dường như ngạc nhiên trước những gì xảy ra trước mắt.

Tôi chỉ là bị rơi từ trên lầu xuống thôi, có gì đáng sững sốt đâu? Tôi lập tức thu lu người, ôm tay trước ngực ra vẻ vô tội, đáng thương. Nhưng mà... sao lại có nhiều anh chàng đẹp trai cùng lúc nhìn tôi chằm chằm từ khoảng cách gần như vậy nhỉ?

Thích... thích...thích... tiêu rồi, tiêu rồi.... Tôi không thở được nữa. Cả khuôn mặt nóng bừng như lửa lò thiêu. Chắc hẳn phía trên đầu tôi đang có các đám mây hạnh phúc đê mê bay lơ lửng.

- Này, cậu... - "Thiên thần" mở miệng hỏi tôi đầu tiên.

Ôi trời ơi... tôi có cảm giác bản thân mình đang từ từ thoát khỏi lực hút trái đất, hồn như mọc thêm đôi cánh bay đến tận cung trăng... Tim bắt đầu mất kiểm soát, đập như trống múa lân...

Cậu ta... cậu ta chuẩn bị thổ lộ gì với tôi chẳng?

Cậu ta... cậu ta đến để hẹn hò với tôi chẳng?

Cậu ta... cậu ta đến để cầu hôn với tôi chẳng?

Cuối cùng, Thái Linh này cũng có thể hít một hơi dài rồi vươn vai nói cho cả thế giới biết rằng: Tôi không phải là người bị Chúa bỏ quên! Tôi không phải lúc nào cũng chỉ đóng vai phụ. Cô gái Lọ Lem cuối cùng cũng đã gặp được Hoàng tử, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc... Hơ hơ hơ... Thế nhưng... một lúc có nhiều anh chàng đẹp trai như thế hỏi tôi làm sao lựa chọn được đây?!

- Tôi... - tôi ngượng ngùng nhìn "Thiên thần", rồi lại nhìn ba chàng trai còn lại.

- Cậu... - bốn người họ nhìn nhau, rồi đồng loạt hỏi tôi - Cậu là con gái à?

Rầm!

Hỏi... hỏi cái kiểu gì vậy trời? Tôi nghệt mặt ra nhìn bốn anh chàng đẹp trai. Ánh mắt của họ trông vô cùng "nghiêm trọng", nhìn tôi như nhìn quái vật ngoài hành tinh. Không lẽ... không lẽ tất cả bọn họ đều không nhận ra tôi là con gái hay sao?

Tòa tháp hạnh phúc tôi vừa tạo dựng lên ban nãy bỗng chốc đổ sập xuống! Sự thật này mới phũ phàng làm sao! Thái Linh tôi cho dù không đẹp như chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa hờn, nhưng mà... nhưng mà về căn bản vẫn ra dáng một cô gái chứ! Ít nhất thì... tôi bây giờ vẫn đang mặc đồng phục của trường nữ sinh Maria kia mà!!!

- Tôi... tôi là con gái. Bọn họ có thể làm chứng....

Bốn phía lặng ngắt như tờ. Đám vịt bầu trường Maria ban nãy còn ồn ào như cái chợ vỡ thì đột nhiên im lặng đến đáng sợ. Hu hu hu... Bọn bạn vô tình này! Lúc quan trọng nhất thì lại đồng loạt câm hết miệng là sao?

- Chính là cô bé đó! - Anh chàng đeo cặp mắt kiếng vàng, khuôn mặt đầy vẻ thư sinh bắt đầu lên tiếng. Cậu ta nở nụ cười lạnh lùng, tay chống cằm.

Cái gì? Sao lại chỉ tay về phía tôi?!

Tôi đang định hỏi câu đó thì bỗng nhìn thấy một tia sáng lóe lên từ đôi mắt của anh chàng đẹp trai "Mắt kiếng vàng". Híc, trông... dễ sợ quá! Trừ "Thiên thần" ra, hai anh chàng còn lại cũng nhìn tôi với cặp mắt không chút thiện cảm nào.

Tôi run bần bật, ai dè "Mắt kiếng vàng" lại hơi khom lưng xuống chào tôi:

- Tôi là Ân Địa Nguyên, rất vui được biết cậu! Bốn đại tướng quân của British sẽ còn gặp lại cậu!

Dứt lời, bốn chàng trai nhìn nhau cười, rồi quay người bước đi, bỏ lại một mình tôi ngồi dưới đất, đầu vẫn còn lùnh bùng không hiểu chuyện gì xảy ra!

- Ôi!!!

- Trời, không phải mình đang nằm mơ đấy chứ! Mình vừa mới nhìn thấy bốn anh chàng đẹp trai trong hội Lục đại tướng quân của British đấy chứ!

- Thái Linh... không hiểu con nhỏ này đã làm cái gì nhỉ? Mau khai thật ra xem nào!

Tôi chưa kịp hoàn hồn tỉnh lại thì đã bị các bà bạn học của mình bu lại như kiến. Bọn họ xúm xít xung quanh tôi, rồi hỏi tôi tới tấp, dồn dập chẳng khác gì sóng thần.

Hu hu hu... Thế này là thế nào? Tôi thực sự hy vọng có ai đó giải thích cho tôi biết câu hỏi cứ quay mòng mòng trong óc này rốt cuộc là sao.

Bạn là con gái à?... Bạn là con gái à?... Bạn là con gái à?...

oOo

Thái Linh!

Thái Linh!

Thái Linh!

Cái tên của tôi tự nhiên cứ vọng đi vọng lại khắp sân trường Maria.

Bởi vì chỉ vùn vùn nửa ngày mà tôi đã có cuộc gặp gỡ và trò chuyện rất thần kỳ với năm anh chàng đẹp trai trong lục đại tướng quân trường British. Tên tôi "vinh dự" bước vào bảng xếp hạng những người nổi tiếng của trường Maria trước sự ngưỡng mộ vô bờ bến của cả trường.

- Thái Linh, bà cũng lợi hại đó chứ! - Ngọc Dĩnh vừa giúp tôi để ý canh chừng bó hoa hồng do An Vũ Phong tặng, vừa đặt tay lên vai tôi, cười với tôi đến híp cả mắt lại.

- Rõ ràng mọi chuyện là tại bà, tự dưng bà khóc lóc ầm ĩ, lại còn đòi nhảy lầu tự tử... Nếu như không phải do bà, tôi cũng đâu cần phải... - Tôi ngồi bệt dưới đất, lắc lắc đầu, bất mãn trề môi ra...

Bốp!

Thượng Hội cứ làm như sắp sòng của tôi, không hề do dự đến vỗ vai tôi một cái đau điếng.

- Nay, bà đúng là đồ sống trong sung sướng mà không biết sung sướng. Bà phải biết trong trường Maria này, nếu có ai đó quen biết với một trong lục đại tướng quân của trường British thì sẽ làm người khác ghen tỵ đến chết. Huống hồ hôm nay bà còn nằm trong vòng tay của Giang Hựu Thần nữa! Anh ta là người đứng đầu trong bảng xếp hạng, tính tình dễ thương, là hoàng tử trong mộng của bao nhiêu cô gái đấy.

- Hôm nay, cách mà Ân Địa Nguyên cúi đầu chào Thái Linh thật là quý tộc! Cậu ấy đeo mắt kính trong lịch lãm quá, chẳng khác gì một chàng thư sinh. Tuy rằng cậu ta hiện tại chỉ xếp thứ bốn, nhưng mình tin Ân Địa Nguyên nhất định sẽ vượt lên cho coi - Ngọc Dĩnh cũng không muốn thua kém, tranh nói với Thượng Hội.

- Xì, chưa có cô gái nào có thể tiếp cận với anh chàng cao hai mét tên Nghiêm Ngôn đâu! Cậu ta rất cẩn thận, tỉ mỉ, đôi mắt trong sáng, vẻ bên ngoài nho nhã, lại là cao thủ karate nữa! Ở cạnh người như vậy mới có cảm giác an toàn - Nhỏ Thượng Hội "đáng ghét" lại bới ra một chủ đề mới để nói.

- À, phải rồi. Nếu như tính Kỳ Dục mà không quá nóng nảy thì tôi chắc chắn sẽ rất thích cậu ta. Nghe nói Dục có mối quan hệ thân thiết với Lâm Tử Hạo, một trong những đại tướng quân ở nước ngoài. Nhưng mà hôm nay, lúc cậu ta chạm tay vào váy của Thái Linh nhìn cool chết đi

được! - Thượng Hội tiếp tục nói như súng bắn liên thanh làm tôi suýt nổ màng nhĩ.

- Tôi vẫn thích An Vũ Phong nhất! - Ngọc Dĩnh tỏ ra không phục hét tướng lên - Cậu không cảm thấy cái điệu cười đầy ẩn ý của Phong khi đưa thư làm quen trong lớp rất hợp hồn sao? Hơn nữa, đôi bông tai bằng kim cương đó quyến rũ chết người!

- Tóm lại là... - Thượng Hội và Ngọc Dĩnh nhìn nhau rồi đặt tay lên ngực mình nói - lục đại tướng quân của trường British thật... tuyệt vời!

Im ắng... im ắng...

Có được hai bà bạn hám giai đẹp thế này, thật không hiểu là may mắn hay bất hạnh cho Thái Linh tôi đây?...

- Này, này, để tôi kiểm tra một chút đã! Cái lá thư làm quen đó... - đôi mắt Thượng Hội bỗng sáng rực lên, nhìn tôi cười ma mãnh rồi huých cùi chỏ vào người tôi.

- Thư làm quen, ôi trời, thư làm quen của Phong! Tiểu Linh, tôi cũng muốn xem! Tôi cũng muốn xem! - nghe thấy ba chữ "thư làm quen", nàng "cây si" Ngọc Dĩnh lập tức nhảy cẫng lên như uống phải thuốc kích thích, vừa hét vừa chạy vòng vòng xung quanh tôi.

Thật là chịu không nổi hai bà bạn si tình này. Tôi đã vì họ mà nhảy xuống lầu, suýt nữa thì mất cả mạng. Họ không hề tỏ ra quan tâm gì đến tôi, nửa lời hỏi thăm cũng chẳng có. Ngược lại, mới nhắc đến thư tình của An Vũ Phong thì đã phấn khích như vậy...

Tôi nắm chặt trong tay bức thư đó, run run đưa về phía họ, chậm chạp, ngập ngừng. Nói thật lòng, tôi không hề muốn đưa chút nào.

Thượng Hội toan giựt lấy, tôi cố sống cố chết giữ lại. Thượng Hội kéo về phía nhỏ, tôi lại kéo về phía mình, cứ qua qua lại lại không ngừng...

- Thái Linh, bà có chịu buông tay ra không hả?

Nghe thấy tiếng gầm gừ như sư tử cái xồng chuồng của Thượng Hội, tôi rùng mình, bỏ ngay tay xuống. Bức thư lập tức nằm trong quyền kiểm soát của nhỏ.

- Hô hô hô! Tuyệt quá! Tuyệt quá! Mọi người mau đến đây xem đi! Thư làm quen của An Vũ Phong đây nè!

- Ôi, Vũ Phong!

- Mau đọc lên đi Thượng Hội! Mau đọc đi! Xem Vũ Phong viết cái gì ở đó vậy?

Tiếng reo mừng của Thượng Hội vừa dứt, các cô nàng trong lớp tôi như đinh sắt bị cục "nam châm Thượng Hội" hút lấy, dí sát quanh nhỏ đòi xem thư.

Thượng Hội hắng giọng, ngồi xuống bàn học, vênh vang vất một chân lên, điệu bộ như nữ hoàng được vạn dân yêu mến.

- Yêu cầu mấy bà trật tự nào! Thư làm quen của An Vũ Phong, hiện tại đang nằm trong tay của tôi! Để cho mọi người ai ai cũng đều nghe rõ nội dung của bức thư, lát nữa khi tôi đọc, đề nghị các bà không được la hét vì bất kỳ lý do nào nhé!

- Được, được, được! Tụi tôi đều nghe theo bà hết! Thượng Hội, bà mau đọc đi! - Ngọc Dĩnh một tay cầm bút, một tay cầm giấy chuẩn bị ghi chép, mắt nhìn hâu hâu vào bức thư trong tay Thượng Hội - Thượng Hội, bà đừng đọc nhanh quá đấy, tôi còn phải chép lại từng lời, từng chữ trong bức thư của An Vũ Phong.

- Á, vậy tôi cũng phải chép lại! Thượng Hội, đợi chút đã. Tôi đi lấy giấy!

- Tôi cũng đi lấy! Tôi cũng đi lấy!

Sột soạt! Sột soạt!

Sau những tiếng sột soạt đó, tất cả con gái lớp tôi đều cầm trên tay các "công cụ" để ghi chép. Ai ai cũng hướng về Thượng Hội với tất cả sự chờ đợi, mong chờ, thái độ còn nghiêm chỉnh hơn cả khi chuẩn bị nghe đọc đề thi tốt nghiệp...

Hơ hơ! "Người của công chúng" - Thượng Hội dùng tay hất hất tóc, giữ giữ bức thư trên tay, mở phong thư, rút thư ra rồi đọc.

- Chào bạn...

Ô la la!

Lời của Thượng Hội vừa cất lên, ánh mắt của mọi người lập tức như vạn thanh kiếm sắc nhọn nhất loạt cùng chĩa về phía tôi.

Tôi hít một hơi dài, vội vàng đưa mắt nhìn về phía cửa sổ.

- Ôi, trời hôm nay đẹp quá! - Tôi vừa lau mồ hôi trên trán mình, vừa lẩm nhẩm nói.

- Hơ hơ, - Thượng Hội đằng hắng thêm hai cái nữa, lấy lại sự chú ý của mọi người.

- Bạn như bông hoa tươi thắm của mùa xuân rực rỡ sắc hương... Tôi vô cùng thích đôi mắt đen huyền như hai hạt châu của bạn...

Chaaaaaaaaaooooooooo!

Hu hu hu! Gì thế này... Tôi cảm giác Thượng Hội không phải đang đọc thư làm quen mà giống như đang đọc bản cáo trạng phán xử tội của tôi vậy.

Cứ mỗi một lời nhỏ đó cất lên, cơn tức giận của mọi người trong lớp lại như thủy triều dâng cao lên một nấc.

Hu hu hu! Sự ghen tỵ của con gái thật đáng sợ!

- Hy vọng vẫn còn có thể gặp bạn... Người bấy lâu vẫn theo đuổi bạn... An Vũ Phong... - Thượng Hội cuối cùng cũng đọc xong bức thư bằng giọng như hát nhạc trữ tình. Tôi cảm thấy mình trút bỏ được gánh nặng ngàn tấn.

- Hay quá, hay quá... An Vũ Phong bình thường nhìn có vẻ cao ngạo như vậy, không ngờ cũng lạng mạn quá đi!

- Đúng vậy! Thật là... thật là... GHEN TỴ QUÁ ĐI!

Các cô gái nói đến lần thứ n thì quay đầu lại, đôi mắt giận dữ như đánh tia lửa điện nhìn tôi...

A di đà Phật... A di đà Phật...

Tôi ngồi tại chỗ của mình, hai tay chấp lại nhìn lên trời cầu nguyện. Thượng Đế ơi... xin hãy cho con mau biến khỏi nơi này...

- Ủa! Khoan đã! Có vấn đề! - Lần thứ n+1, Thượng Hội làm mọi người chuyển sự chú ý sang nó.

Phù! Thượng Hội ơi Thượng Hội, tôi nên trách bà hay là cảm ơn bà đây?

- Thượng Hội, có chuyện gì vậy? - Ngọc Đình quay lại hỏi, gương mặt vẫn còn đỏ ửng. Thượng Hội thì đang nhíu hết cả mắt lại, bộ dạng giống như đi nhờ răng sâu.

Thượng Hội giữ chặt phần đuôi của bức thư, miệng khẽ động đập liên tục.

- Phần cuối bức thư này viết là gửi cho Thái Linh nhưng là Thái Linh bên lớp 11A1 chứ không phải Thái Linh của lớp 11A2 chúng ta.

- Thái Linh của lớp 11A1?

- Nói thế nghĩa là...

- Gửi nhầm người rồi...

Hả?

Ngay lúc đó tim của tôi ngừng đập hết một giây...

Cái gì kia? Gửi nhầm người ư? Tôi ngược đầu dậy, mở to mắt nhìn bà bạn Thượng Hội đang tỏ ra rất bối rối, đột nhiên nhớ có lần cô chủ nhiệm có nói rằng:

- *Cái bảng tên lớp 11A2 của các em sao số Hai lại bị thiếu một số gạch^[2] vậy? Cán bộ lớp đâu rồi? Mau đi gọi người đến sửa đi.*

Nhớ đến đây, tôi đang như tảng đá đông cứng bị một thanh búa nện vào vỡ vụn ra, rơi liểng xiểng trên mặt đất...

Đây là thư làm quen gửi cho cậu!

Đây là hoa hồng tặng cậu!

Nhưng tại sao những lời An Vũ Phong nói sáng nay lại cứ quay vòng vòng trong đầu tôi như một câu thần chú vậy?

- Ha ha ha ha!

Lớp tôi im lặng một lúc rồi bỗng bùng phát một cuộc đại chiến Thế giới lần 3 - đại chiến cười! Hầu như tất cả mọi người đều cười ngả nghiêng hết trên mặt bàn. Tôi ngược mắt nhìn lên, thấy "hoa khôi" An An cùng các "cây si" khác đang cười đến chảy nước mắt. Tôi chỉ muốn đào ngay một cái lỗ để chui xuống đất!

- Aaaaaaaaaaaaa!

Một tiếng kêu thất thanh lại được phát ra từ đám người trên hành lang bên ngoài lớp.

Hôm nay làm sao thế nhỉ? Đã là giờ tan học rồi mà cả trường không hề yên tĩnh chút nào. Chỉ cần cố gắng vượt qua khỏi được những giờ phút ngắn ngủi này nữa thì xem như ngày đen đủi của tôi lại được trôi qua một cách "yên bình". A di đà phật... A di đà phật.... Liệt tổ liệt tông họ Thái có thể phá lệ một lần, báo trước cho con biết tiếng kêu ban nãy là báo hiệu của điềm lành hay điềm dữ không?

Con gái lớp tôi cũng đổ dồn mọi chú ý về phía tiếng kêu ngoài lớp, tạm thời quên đi chuyện cười nhạo chế giễu tôi. Ai nấy đều hướng ra bên ngoài cửa lớp.

Vừa nhìn ra tôi suýt chút nữa thì nghẹt thở! Trời, cái cậu... An Vũ Phong đó... sao lại quay lại đây?

Tôi ngơ ngẩn nhìn theo bước chân tiến vào bên trong lớp của cậu ta. Đôi chân mày đen đậm, đôi mắt to và sáng, môi đỏ hồng... còn đôi bông tai bằng kim cương đang phát ra những tia sáng hạnh phúc... Trời ơi, sao mà đẹp đến ngất ngây người dzậy...

- Hơ hơ hơ, chào cô bạn... thật ngại quá... - An Vũ Phong nghịch ngợm chào tôi như kiểu trong quân đội, chớp chớp mắt - Bức thư đó, tôi có thể xin lại được không?

- Cậu đến đây để lấy lại bức thư à? - Tôi nhìn thấy đôi mắt như toả ánh hào quang của cậu ta, trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường.

Không ngờ cậu ấy lại dịu dàng, tốt bụng đến vậy, chạy đến đây để an ủi tôi.

- Không sao đâu! Cậu không cần xin lỗi đâu! - Thật đáng ghét, sao giọng của tôi lại ghen ngào như gà mắc tóc vậy?

- Xin lỗi nhé! Tôi thấy á ngại lắm! - An Vũ Phong cảm kích đáp trả tôi bằng một ánh mắt đầy thân thiện, rồi lấy lại bó hoa hồng trên tay tôi.

- Hoa hồng ư? - Tôi bị giật mình, nhìn cậu ta hỏi.

- Phải! Tôi phải đem bó hoa này tặng đúng cho chủ nhân của nó. - An Vũ Phong nháy nháy mắt, rồi vẫy tay với tôi, nhẹ nhàng quay lưng đi, rồi ung dung rảo bước về phía cửa lớp...

Tôi đơ người ra nhìn theo cậu ta, trong đầu rối bù như một mớ bòng bong...

Thế này... thế này là thế nào?...

- Ha ha ha ha ha ...

Tại con gái cười ồm ồm lên. Tôi ngược nhìn thấy "hoa khôi" An An cùng lũ vẹt trời đang ồm ồm cười ngặt cười nghèo.

- Ha ha ha... Thái Linh này! - An An bước hai bước dài đến trước mặt tôi, dùng tay che cái miệng đang cười "hết ga" của mình, đặc ý nói - Nghe "người nổi tiếng" phát biểu chút cảm tưởng xem nào? Tao đã nói từ đầu rồi, mày đừng có nằm mơ ban ngày nữa đi, bây giờ lại bị người ta cho ra chiều rìa! Hơ hơ hơ! Làm hoa khôi của trường à? Mày đừng mơ ngủ nữa! Cái sân bóng rổ tối nay phiền mày làm giùm nhé!

Trong phút chốc, cả vườn hoa hạnh phúc của tôi sụp đổ hoàn toàn, hoa cỏ tàn úa không còn khoe sắc nữa, những chú chim sẻ cũng im bật tiếng hót của mình.

Sau cùng tôi cũng vẫn là kẻ bị Chúa bỏ quên...

oOo

Ào, ào ào... Ào, ào, ào...

Nước trong ống vừa mát lạnh vừa trong suốt ồ ạt chảy ra, lênh láng khắp sân bóng rổ.

Trời sẩm tối, trong trường vắng teo không một bóng người. Ánh đèn buổi tối soi cái bóng đang cầm chổi của tôi xuống mặt đất, dài thườn thượt, trông mỏng tanh như một người giấy không hề có sức sống. Nom bộ dạng đến kì quái. Cả sân vận động yên ắng tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng lầm rầm cầu khẩn của tôi!

- Liệt tổ liệt tông họ Thái, các vị quan âm bồ tát từ bi có đi ngang qua đây, cầu xin các ngài cho con được bình an qua ngày hôm nay, đừng để xảy ra chuyện gì nữa. Các vị làm ơn... làm ơn...

Ái dà...

Tôi xắn tay áo lên, hít một hơi thật sâu, một tay nắm ống nước, một tay nắm chặt thành nắm đấm “quyết thắng”.

Thái Linh! Cố lên nào! Tuy rằng bề ngoài của mày chỉ “phình phồng”, trí tuệ cũng “phình phồng”, lại còn thường xuyên gặp đen đủi... nhưng rửa sân vận động chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ! Đừng buồn nữa!

Cố lên! Cố lên!

Tôi vừa nghĩ, vừa lấy tay quạt hai giọt mồ hôi đang rớt ra ngoài từ lúc nào, nắm tay làm hai lần động tác “Cố lên!”

OK! Bài thể dục phục hồi tâm trạng của Thái Linh đã kết thúc!

Ào... ào... ào... bụp!

Lại chuyện gì nữa đây? Nước đâu rồi? Tôi vừa mới tạm dừng công việc để cầu khẩn chút đỉnh thì lại có cảm giác bất an trong người. Mới một tích tắc trước nước vẫn còn bình thường tự nhiên bây giờ lại “bãi công” không chịu làm việc nữa. Tôi cố gắng dùng sức đập đập ống nước xuống đất nhưng chỉ nghe thấy tiếng “bụp bụp”, chẳng hề thấy giọt nước nào chảy ra!

Tôi để ống nước xuống, rồi chạy về phía vòi nước, mở mức to nhất, nhưng nước vẫn chẳng thềm đếm xỉa gì đến tôi!

Chúa ơi, đừng có trêu chọc tôi như thế chứ! Lẽ nào hôm nay ngài bắt con phải ngủ lại trong sân vận động sao?

Tôi phải làm sao đây? Bỏ mặc không quét rửa nốt nửa sân còn lại? Tôi nhìn quanh trường thấy im ắng không một tiếng động...

Đột nhiên tôi nhớ đến có lần mẹ tôi đã hút nước từ trong bình thủy tinh ra bằng cái ống nhỏ, cách này chắc là sẽ hiệu nghiệm đây!

Hút.

Hút nữa.

Hình như chẳng có động tĩnh gì.

Hút mạnh hơn.

A? Tiếng gì thế? Tôi đưa mắt nhìn vào bên trong ống nước, muốn kiểm tra thử sự thể thế nào.

Ào!

Một làn nước mạnh lao ào ào về phía tôi! Trong nháy mắt tôi phát hiện mình đã bị ướt như chuột lột từ đầu đến chân. Trông tôi chẳng khác gì con cá ướt nhẹp vừa được vớt lên từ biển.

Vô duyên vô cớ lại bị nước làm ướt như vậy, tôi không chịu nổi nữa, khóc oà lên, nước mắt hoà lẫn với những giọt nước.

- Lau nước mắt đi nào! - Lúc tôi khóc thê thảm nhất thì một giọng nói dịu dàng cất lên sau lưng tôi.

- Oa... oa... oa... hu... hu... hu... Cám ơn cậu... - Vẫn còn đang chìm ngập trong sự tủi hờn, tôi không ngần ngại nhận ngay chiếc khăn giấy từ bàn tay dài và thon thả đang chìa về phía mình. À, không phải khăn giấy, mà là một chiếc khăn mùi xoa được gấp ngay ngắn!

Thật không ngờ thời buổi này vẫn còn người dùng khăn mùi xoa! Trong đầu tôi bỗng nhớ đến chiếc khăn mùi xoa cũ kĩ mà mẹ tôi đem phơi hàng ngày. Mẹ bảo rằng người nào dùng khăn mùi xoa mới đúng là người có phẩm chất tốt. Í? Không phải chứ! Nãy giờ không phải chỉ có mỗi mình tôi ở đây sao? Không lẽ... tôi đang mộng du???!!!

- Cậu... - Tôi giống như bị điểm huyết bất động, cả người cứng đờ, từ từ quay người lại, miệng thì há hốc to chẳng kém miệng giếng là mấy...

Không biết người này đi đến bên tôi từ lúc nào, lại còn đưa khăn mùi xoa cho tôi... Người đó lại còn là “Thiên thần” lúc nãy tôi gặp nữa chứ!

- Ơ... - Tôi ngơ ngác nhìn vị “Thiên thần” đẹp đến diệu kì đó, cậu ta đang mỉm cười với tôi, để lộ hàm răng trắng sáng như những vỏ ốc.

Trong tích tắc, cảnh vật trước mắt tôi trở nên bừng sáng, rạng rỡ vô cùng.

Một cánh... hai cánh... ba cánh... bốn cánh...

Những cánh hoa vô hình ở trên tóc của “Thiên thần” đang rơi xuống. Nếu nhìn từ phía tôi, nó giống như một cơn mưa vậy.

- Mình là Giang Hựu Thần, chuyện hồi chiều thật xin lỗi. Cậu... không sao chứ? - Giang Hựu Thần ngại ngùng xin lỗi tôi.

- Không... không sao... - tôi thấy người ra nhìn đôi mắt đang phát sáng của cậu ta, vô tình đưa khăn lên che mặt mình, khục khặc ho.

Khịt!

Tôi lấy khăn mùi xoa lau cái mũi đáng thương của mình, nhấp nháy đôi mắt ướt rồi ngược đầu lên nhìn. Ánh mắt của Giang Hựu Thần dừng đúng chỗ cái khăn mùi xoa đang dính lẹp bẹp trước mũi tôi.

Ôi trời ơi... tôi bỗng phát hiện ra mình vừa làm một việc vô cùng ngu xuẩn, lập tức giương đôi mắt “ếch ộp” thơ ngây của mình lên nhìn cậu ta.

- Không sao đâu, khăn mùi xoa là để lau mặt mà - Đôi mắt Giang Hựu Thần lo lắng nhìn tôi an ủi - Sao cậu vẫn chưa về nhà vậy? Quần áo ướt sũng như thế này, chắc chắn khó chịu lắm, mau về nhà đi.

- Mình... mình còn phải trực nhật! - Nghĩ đến nhiệm vụ “trực nhật” gian nan của mình, đầu tôi như muốn nổ tung ra.

- Trực nhật? Quét rửa sân bóng rổ ư? - Giang Hựu Thần cười, nụ cười mới thanh khiết làm sao, đôi môi cong cong như một vầng trăng khuyết.

- Ừ... - Tôi ngượng ngịu nhìn Giang Hựu Thần rồi gật đầu.

- Để mình giúp cậu! - Giang Hựu Thần đưa ra làm hiệu chữ V một cách vô tư và phóng khoáng, cúi người nhặt ống nước đang nằm dưới đất lên.

- Tôi... - Tôi ngẩn ngơ trước thái độ dứt khoát và hành động nghĩa hiệp của Giang Hựu Thần. Trời ơi, sao lại thế này? Tại sao ngay cả dáng vẻ của cậu ấy khi làm việc say sưa lại cũng đẹp đến vậy? Không những thế cậu ấy còn vui vẻ, không có vẻ gì tỏ ra mệt mỏi, phiền hà.

Giang Hựu Thần sử dụng ống dẫn nước rất thành thạo. Nó nhịp nhàng lắc lư qua phải rồi qua trái trong tay cậu. Lúc thì vươn cao lên, lúc thì hạ xuống thấp, tôi cứ ngỡ mình đang được thần tiên trên trời xuống giúp, cứu tôi thoát ra khỏi kiếp nạn lần này!

Tôi nghệt mặt nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt mình, bắt đầu cảm thấy hoài nghi phải chăng là mình đang nằm mơ... Chẳng lẽ cái số xui xẻo như quạ của tôi đã chấm dứt từ đây sao? Hay là, những lời cầu khẩn của tôi đã thật sự linh nghiệm?

- Mau nhìn này, xong rồi đó! - Một giọng nói đầy hứng khởi cắt ngang dòng suy nghĩ liên miên của tôi.

Đúng lúc tôi vẫn còn chưa nhận thức được mình đang mơ ngủ hay không phải thì cái sân bóng rổ đã được Giang Hựu Thần quét rửa xong. Mồ hôi lấm tấm trên trán của cậu ta, làm nổi bật lên một nước da rám nắng khoẻ khoắn. Đôi mắt sáng ngời lung linh nhìn tôi, đôi môi lại còn mỉm cười tươi rói.

Sức hút của cậu ý còn hơn cả lực hút trái đất! Tim tôi hình như đã ngừng đập! Tôi không nghe thấy cả nhịp thở của mình! Toàn thân tôi mềm nhũn, gần như không đứng vững nổi nữa, sắp té xuống đất đến nơi...

- Coi chừng! - Giang Hựu Thần nhảy nhanh tới, đỡ gọn tôi vào trong lòng cậu ta.

Có cảm giác buồn buồn mơn man! Tôi mơ mơ màng màng ngược nhìn lên, hơi thở của “Thiên thần” nhẹ nhàng sát vào phía tai tôi! Ôi trời ơi! Kể cả hơi thở của cậu ấy cũng mang theo một mùi hương nhẹ nhàng. Tôi ngây ngất, ngây ngất đến tê liệt thật rồi! Dựa trên đôi vai ấm áp của “Thiên thần”, tôi cảm giác như linh hồn của mình đang từ từ bay ra khỏi thân xác.

- Cậu... - Giang Hựu Thần ngập ngừng dùng ngón tay chạm lên má tôi, rồi e ngại rút lại, nhìn tôi với điệu bộ lúng túng - Thành... thành... thành...

Tệ thiệt, sao tiếng tim đập của tôi lại lớn thế? Nếu để cậu ta nghe thấy thì xấu hổ chết thôi!

- Cậu là con gái à?... - Giọng nói của Giang Hựu Thần lại vang vọng trong tai tôi - Cảm ơn cậu!

Đôi môi dịu dàng như cánh hoa của Giang Hựu Thần khẽ mấp máy, thốt ra được ba từ, hồn tôi cũng nhờ ba tiếng nói đó mà quay lại được về thân xác của mình.

Nhưng mà... tại sao cậu ấy cứ thắc mắc mình là con gái nhỉ? Tại sao cậu ấy lại cảm ơn mình? Người phải nói cảm ơn lẽ ra là tôi mới đúng chứ?

- Cậu nhớ phải nhớ tên của mình đấy. Mình tên là Giang Hựu Thần. Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại! - Giang Hựu Thần cười và nháy mắt với tôi, rồi quay người bước đi.

Nhưng chỉ mới đi vài bước, Giang Hựu Thần đã quay lại hỏi tôi:

- Mình vẫn chưa biết tên của cậu...!

- Mình... mình tên là Thái...

- Cái gì? - Giang Hựu Thần ở xa quá, không nghe rõ được lời tôi. - Tiểu Thái... tạm biệt!

...

Bộ đôi mắt của Chúa lúc nào cũng một nhắm một mở sao?

Lúc thì cho tôi xuống tận địa ngục, lúc thì lại cho tôi bay thẳng lên thiên đàng...

Bây giờ, tôi giống như nàng công chúa đang yên lặng đứng ở bên đường đợi hoàng tử đến, trong tim tràn ngập hạnh phúc... Tôi chỉ mong thời khắc này sẽ ngừng trôi đi...

oOo

- Chưa hôm nào vui như hôm nay, hò là hò hò dô... Ta muốn được tắm táp mê say, hò là hò hò dô... - Tôi hát vang bài hát thiếu nhi, bước ra khỏi cổng trường, đi về phía trạm xe buýt.

A ha ha! Ngày hôm nay trôi qua mới thật tuyệt vời làm sao! Bây giờ ngồi ngắm lại từng cảnh tượng một, tôi cảm thấy tim mình vẫn còn đang đập thình thình như trống.

- Mọi người chú ý, đây là chuyến xe cuối cùng, đề nghị mọi người nhanh chóng lên xe...

Cái gì? Chuyến xe cuối cùng? Tôi vừa nghe thấy tiếng phát ra từ loa phóng thanh thì giật bản mình, đưa mắt nhìn về phía trước.

Không... không xong rồi! Xe... xe hình như bắt đầu khởi hành rồi! Chuyến xe cuối... Má ơi! Nếu như không kịp lên chuyến xe này thì tôi sẽ phải đi bộ về nhà! Nhà tôi cách trường đến những 6 con đường, tôi nhắm tính nếu chạy thì cũng phải mất một tiếng mới đến nơi!

- Đợi đã! Đợi cháu với! Còn một người nữa mà! - Nghĩ đoạn, tôi kéo quai balô trên lưng, quên cả mệt mỏi, lao như tên lửa siêu tốc về phía trạm xe buýt.

Ầm!

Trời ơi... ai mà bất lịch sự thế! Để hòn đá to dùng ngay giữa đường! Không biết như vậy nguy hiểm lắm sao? Báo hại tôi mới chạy đã té lăn queo trên đất, xây xẩm cả mặt mày...

- Ót ét! Bin Bin!

Mặc kệ tôi có cố gắng lết tằm thân tàn ma dại đi, tay vẫy liên hồi, gọi ới ới theo, chiếc xe đó nhả tâm bỏ đi mất hút trong bóng tối một cách không thương tiếc. Tôi nhìn con đường vắng tanh không một bóng người, thiếu não thở dài thườn thượt.

Thật quá đáng! Đến những giờ phút cuối cùng mà ông trời vẫn còn muốn làm khó tôi sao? Nếu đã như vậy... hừ hừ hừ... tôi đi bộ về nhà cho ông coi! Thái Linh tôi không phải là người mới gặp tí chút chuyện cón con đã khóc tỉ tê đâu!

Tôi đi đi đi! Tôi đi... đi... đi... tôi đi... đi không nổi nữa rồi...

Mắt vừa nhìn thấy cổng khu nhà, dây thần kinh muốn nói lỏng ra một chút thì cả người tôi đổ rầm một cái xuống đất.

Rầm rầm! Phịch phịch!

- Này, cô nhóc, sao lại nằm giữa đường cái thế kia, bộ không muốn sống nữa à?

- Dạ... cháu xin lỗi... - Tôi trả lời yếu ớt, cố gắng ngóc cái đầu lên, nhìn thấy một chiếc xe tải đã bị gỉ sét, hoen ố lốm đốm như con bọ trước mặt mình. Một người đàn ông có râu đang cầm điều thuốc hút, thò đầu ra từ cửa, trợn mắt hung dữ nhìn tôi.

Bin bin bin bin!

Chú lái xe tải lại hậm hực bấm thêm bốn tiếng còi xe nữa, hét vào tôi:

- Này, mau tránh ra đi! Làm xong phi vụ dọn nhà này tôi còn phải về nhà ăn cơm nữa!

Phi vụ chuyển nhà? Thì ra chú ta làm việc cho công ty dọn chuyển nhà nào đó.

Tôi gật gật đầu, dùng chút sức lực cuối cùng đứng dậy, xiêu vẹo đi vào lề đường.

- Thế mới đúng chứ! Đừng có suy nghĩ nông cạn thế, bị xe đụng vào đau lắm đó! Ha ha ha! -

Chú lái xe cười rồi thụt đầu vào trong xe, thích thú bấm thêm hai lần còi xe, rồi lái chiếc xe đang chứa đầy các đồ điện gia dụng từ trong cổng ra ngoài.

Ủa... khoan... khoan đã! Sao mà mấy thứ đồ trên xe trông quen thế nhỉ?

Phải rồi! Cái giường gỗ có điêu khắc hoa màu đỏ đó, không phải là món đồ mà mẹ thích nhất đó sao? Còn cái bàn học dán hình poster bộ truyện "One piece" nữa... đó là bảo bối của tôi kia mà! Tại sao lại ở trên chiếc xe đó được???

Tôi bàng hoàng đứng trơ ra một lúc, có linh tính gì đó chẳng lành, mây đen bắt đầu bay ùn ùn trên đầu tôi...

Không xong rồi! Có trộm!

Năm từ đó chỉ vừa mới kịp xuất hiện trong đầu, không nghĩ ngợi nhiều, tôi lao thẳng một mạch lên lầu 6, đến trước cửa nhà mình. Không nhìn thấy thì không sao, nhìn thấy rồi tôi lại "hoá đá"...

Ôi trời ơi! Đây... đây mà là nhà tôi sao?

Trống huơ trống hoác, các loại đồ dùng trong nhà đều mọc cánh bay đi! Đến cả cái rèm cửa sổ cũng đã bị lấy đi nốt! Các cửa lớn nhỏ đều mở toang, cánh cửa bị gió đập qua đập lại kêu ken két.

Lao xuống... lao xuống...

Tôi cảm thấy tâm hồn bé nhỏ của tôi đang lao xuống vực sâu tối tăm không chút ánh sáng, đầu thì trống rỗng.

Đợi đến khi tôi hoàn hồn lại thì mới phát hiện có người đang ngồi ở dưới đất. Trông bộ dạng, tư thế đó thì hình như người này đang trầm tư suy nghĩ.

Không phải chứ? Thời buổi này ngay cả ăn trộm cũng dám ngang nhiên ngồi giữa nhà gia chủ để ngâm sự đời sao? Tôi hoảng hồn, rón rén chuẩn bị bỏ đi thì tên ăn trộm đột nhiên quay đầu lại phía tôi.

- Aaaaa! - Khi tôi vừa nhìn thấy khuôn mặt của tên ăn trộm, tôi càng sùng sốt đến không thể ngậm miệng lại được!

Ôi trời ơi! Tên ăn trộm ngồi dưới đất đó, không ngờ lại là nữ chủ nhân của ngôi nhà này - Mẹ của tôi!

- Thái Linh à... - Mẹ tôi gọi tôi, khuôn mặt đầy nét ưu phiền, tâm trạng có vẻ không được bình thường.

- Mẹ! Cái tivi của nhà mình đâu? Tủ lạnh nữa? Còn bộ salon đâu? - Tôi bức xúc ôm lấy đôi vai của mẹ, hỏi dồn dập.

- Thái Linh... - Mẹ không hề tỏ ra muốn giải thích gì cho tôi càng làm tôi cảm thấy bất an hơn!

- Đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Cướp đột nhập à? Mau đi báo cảnh sát đi ạ! - Tôi ra sức lay đôi vai của mẹ, hi vọng mẹ có thể dừng cảm đối mặt.

- Không phải! Không phải! - Mẹ tôi cuối cùng không im lặng được nữa, mạnh mẽ đứng lên, nhìn thẳng vào mắt tôi không chớp. - Thời gian qua mẹ đã dùng hết số tiền của nhà để đầu tư cổ phiếu...

- Cái gì? - Tôi liên tục bị sét đánh ngang tai, người run rẩy, mắt đảo quanh nhìn lại bốn phía căn phòng. - Những thứ này là do...

- Ừ - Giọng nói của mẹ run run, buồn tủi... - Gần đây mẹ nghe nói đầu tư cổ phiếu rất dễ kiếm lời, nên mẹ... đem hết tiền đi đầu tư mua cổ phiếu! Ban đầu mẹ định đầu tư trong một tháng sẽ lấy lại được cả vốn lẫn lời, nào ngờ... mới ba ngày...

- Cái gì? Ba ngày thôi mà mẹ đã phải bán đi hết số đồ đạc trong nhà rồi sao? - Giọng của tôi được điều chỉnh lên cao hơn mấy cung bậc! Trời ơi trời ơi! Mẹ của con ơi! Mẹ có biết mẹ đang làm gì hay không?

- Nhưng mà, Thái Linh, con yên tâm! Mẹ con đã có kế hoạch đầu tư mới rồi! - Giọng của mẹ đột nhiên cũng cao lên theo.

- Mẹ lại định làm gì? - Tôi nghi ngại nhìn mẹ, không hề có chút hi vọng nào vào những “kế hoạch” quái đản của mẹ mình, chỉ mong mẹ đừng gây thêm rắc rối là đã tốt lắm rồi!

- Mẹ lại mua cổ phiếu mới, lần này con yên tâm! Mẹ suy tính chính xác lắm! Chắc chắn không thể có chuyện như thế này xảy ra nữa đâu! Mẹ phải lấy lại cho bằng hết tất cả những gì đã mất!

- Hả? - Tôi bỗng kêu lên một tiếng như bị chọc tiết, mắt tối sầm lại. Tự nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề khá nghiêm trọng... - Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết tiền mẹ mua cổ phiếu mới là từ đâu ra không?

- Cái này... đợi mẹ lấy được tiền rồi mới nói cho con biết nhé! - Mẹ tôi hứa chắc nịch với tôi.

- Không! Con muốn biết ngay bây giờ! - Tôi lắc đầu nguây nguẩy, thái độ kiên định, quyết không thoả hiệp.

- Mẹ... - Nhìn thấy không có hi vọng trốn tránh được nữa, mẹ mới nghiêng chặt răng, thốt ra từng câu từng chữ. - Hôm nay báo có đăng một trường trung học nam sinh có hoạt động tặng học bổng cho học sinh nghèo, mẹ đã đi... ghi danh cho con.

- Trường trung học của nam? - Tôi thật không thể hiểu nổi mẹ của mình, không hiểu bà đang bày trò gì nữa.

- Mẹ... mẹ đã gọi điện thoại đến trường con xin cho con được chuyển trường. - Mẹ ngập ngừng một lúc... - Tuần sau con có thể bắt đầu học ở trường British! Như vậy, mẹ sẽ tiết kiệm được một mớ tiền học và sinh hoạt phí...

Ret... Ret!

Ầm!

Một dòng điện xoẹt ngang trên không trung, loé sáng bên ngoài cửa sổ, chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng nhợt của tôi...

Đến trường mới học... lại còn là trường nam sinh British...

Trời ơi... Trời ơi... Trời ơi!!!

Hu hu hu hu! Mẹ ngớ ngẩn của con ơi! Sao mẹ lại tự ý quyết định mọi thứ thế? Con không đi học ở trường nam sinh British đâu! Con... con là con gái kia mà!!!

Cứu tôi với!!!

Màn đêm đầy tiếng sấm tiếng sét, tiếng kêu thảm thiết của tôi như treo lơ lửng trên bầu trời thành phố Saint Roland, chập chờn... chập chờn...

Chương 03

ĐÀN “VỊT GIỜ” MẠNH NHẤT LỊCH SỬ

Unprecedented Wild-duck Group

Địa điểm:

Cổng trường British

Lớp 11A1 trường British

Khu kí túc xá trường British

Phòng nhạc số 3 trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể

Con nguyện làm một con thiên nga trắng

Được tung cánh bay trên bầu trời cao rộng

Con sẽ tắm mình trong ánh nắng chói chang

Cùng làn gió nhẹ, và được chàng hoàng tử đi tìm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con,

Ngay lập tức tôi được biến thành cái bóng trong hồ

Của một con vịt trời ngốc nghếch, sánh bước

chung đôi cùng chàng hoàng tử vịt của mình.

oOo

TRƯỜNG TRUNG HỌC NAM SINH BRITISH

Dưới ánh nắng mặt trời, bảy chữ vàng trên cứ điệu võ dương oai chiếu sáng lấp lánh trên đầu của tôi.

Đây là nơi mà biết bao nhiêu cô gái mơ ước được đặt chân tới. Biết bao nhiêu lần tụi Thượng Hội vì muốn được bước qua cánh cửa đồng này mà trần trọc suy nghĩ, mất ăn mất ngủ. Bản thân tôi cũng biết bao nhiêu lần đứng ngoài khao khát nhìn vào trong...

Nhưng mà... đúng thời khắc này, tôi chỉ mơ ước giá như có ai đó thay thế tôi...

Tôi khoác trên người bộ đồng phục nam của trường British, vuốt nhẹ mái tóc mới được mẹ tôi cắt ngắn tối qua, len lết quan sát những chàng trai đang đeo ba lô đi về phía trường British. Tôi thở dài uất ức... Tôi cảm nhận được cuộc đời màu hồng của mình đang từ từ biến mất như bọt biển!

Chỉ một tuần trước, tôi vẫn còn là Thái Linh của trường nữ sinh Maria, còn bây giờ thì... ôi than ôi...

Cót...kết!

Âm thanh gì mà nghe quen quá... tôi cố gắng dụi đôi mắt còn ươn ướt của mình thì thấy cánh cổng trường mới ban nãy còn mở to ngoác đang từ từ được đóng lại!

- Oái, khoan đã! Đợi tôi với! – Tôi sức tỉnh, lao như phát cuồng đến, dùng cánh tay khăng khiu như cái que củi của mình ra sức đập lấy đập để vào cánh cửa vừa mới đóng.

Hu hu hu... Cái trường ác ôn! Tôi gọi đến rát cả cổ họng như thế mà cũng không hề mảy may động lòng, nhẫn tâm đóng sập cửa lại! Trong lúc “hấp hối” chuẩn bị rơi xuống đáy sâu của sự vô vọng, tôi bỗng cảm thấy có một trận cuồng phong đang ập về phía mình!

Chỉ trong phút chốc thôi mà có một đám con gái lúc nha lúc nhúc vây lấy tôi như kiến bu bánh ngọt...à không, không phải vây lấy tôi, mà là vây lấy cánh cổng trường British thì đúng hơn. Đám con gái này vây cánh cổng trường chặt đến mức một giọt nước cũng khó lòng lọt qua.

Ầm ầm ầm ầm...

Bùm bùm boàng boàng... boàng boàng bùm bùm...

Xèng xèng... xèng...

Tụi con gái này, bọn họ làm trò gì thế nhỉ?

Tôi bất ngờ lùi về sau mấy bước, đám con gái trước mặt tôi đều mặc những bộ đồng phục trông quen quen. Má ơi! Bọn họ là nữ sinh trường Maria!

Lần này tôi ngạc nhiên đến mức miệng há hết cỡ. Đây không phải là trường British sao? Hay là... mới sáng sớm nên mắt mình còn ngái ngủ, cả chữ cũng đọc lộn sao? Tôi dụi dụi mắt để nhìn kĩ hơn. Không sai mà, bảy chữ “trường trung học nam sinh British” đang nhấp nháy trước cổng trường khiến tôi lóa mắt!

Tôi đang mơ hồ không hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì bỗng nhiên cổng trường dậy lên những tiếng gào thét đến nỗi Hằng Nga phải té giếng của lũ vịt giòi...

- Ủng hộ Kỳ Dục, ủng hộ Kỳ Dục...

- Nguyên Nguyên giỏi nhất, Nguyên Nguyên manly nhất!

...

À... tôi hiểu rồi! Đám con gái này đến đây để “biểu lộ tình cảm” với chàng hoàng tử trong mộng của họ!

- Mở cửa ra! Để tôi ngắm chàng trai của tôi cái nào...

Trời... chàng trai của tôi... không ngờ lại có mấy chị vịt giòi to gan lớn mật, dám gọi những nam sinh ở đây bằng giọng điệu thân mật “chàng trai của tôi”. Tôi sợ hú hồn, thấy tay chân mình nổi hết cả gai ốc.

- Quà của bọn tôi đây... hoàng tử của bọn tôi thích cây xanh, thích tự nhiên, bọn tôi muốn tặng cho anh ấy...

Còn có quà nữa à? “Sung góm nhỉ! Tôi quay đầu lại tìm món quà mà họ nói đến.

Hai chiếc xe tải đang từ từ tiến lại gần, dừng ở chính giữa đường. Có khoảng bảy tám người trai tráng nhảy ra từ trên xe xuống rồi bắt đầu vận chuyển đám chậu cây trên xe. Không bao lâu, hai bên đường đều biến thành những công viên cây xanh mát rượi.

Ặc...ặc... Khủng khiếp quá... Tôi mắt nhìn thô lỗ chứng kiến hết mọi chuyện. Nếu như nói tình yêu là mù quáng thì cả đám con gái hám giai đẹp đang đứng trước mắt tôi đây đều đã bị mù cả rồi.

- Cùng nhau đếm ngược nào! Năm, bốn, ba, hai, một... - Đội vịt giờ “cạp cạp” đó hét lớn, giọng đầy phấn khởi.

Kết!

Năm chiếc xe hơi sang trọng đậu ngay trước cửa trường. Mỗi một tài xế trên một chiếc xe đều mặc bộ đồ vét màu đen, đậu xe ngay ngắn rồi mở cửa, bước xuống. Cảnh vật trông hoành tráng đến nỗi tôi phải lùi về sau ba bước! Ngay đúng lúc này, cứ như là kịch bản được dàn xếp sẵn, cánh cổng của trường British đang đóng kín lại từ từ được mở ra.

Một, hai, ba, bốn, năm... Khi cổng trường được mở ra thì bên ngoài đã xuất hiện năm chàng trai bước từ trên năm chiếc xe sang trọng xuống.

Cảnh tượng sao giống như đang sắp có một trận chiến ác liệt giữa các phe đảng xã hội đen trong phim hành động giết gân kiểu Mỹ thế nhỉ? Nhưng mà mấy “bang chủ” xã hội đen này hơi bị đẹp trai quá đấy! Không những đẹp trai, mà còn nhìn thấy rất quen nữa!

Nghĩ xem nào...

Aaaaa, nước da rám nắng, còn đôi mắt đen tuyền và trong suốt nữa. Chính là cậu ấy, người rất tốt bụng, dịu dàng đưa khăn mùi xoa cho tôi, người đã hào hiệp rửa sạch cái sân bóng rổ giúp tôi – “Thiên thần” Giang Hựu Thần!

Những hình ảnh khi cạo rửa ở sân bóng rổ như được tái hiện trong óc tôi một lần nữa... Tôi cảm nhận được rất rõ ràng nhịp tim của mình đang bắt đầu đập nhanh hơn!

Tôi ngược đầu nhìn lên, vừa mừng vừa ngạc nhiên vô cùng. Tôi muốn được gặp lại chàng “Thiên thần” để mến đó nữa, nhưng mà... ngay đằng sau cậu ta, một khuôn mặt mà tôi không bao giờ muốn nhìn thấy nữa thấp thó, khiến niềm vui sướng ngấn ngủi của tôi bị tan biến đi ngay lập tức. Đôi bông tai bằng kim cương đó... nụ cười đầy cao ngạo đó... chính là của anh chàng AN VŨ PHONG!

Tôi nghiêng chặt rằng mình thốt lên được ba từ. Tại sao bên cạnh “Thiên thần” luôn luôn là “Ác quỷ” thế nhỉ? Có lẽ đây cũng là minh chứng hùng hồn cho câu nói của Lão Tử: “Phúc đi đôi với họa”. Trí tuệ của các cụ thời xưa quả thật rất vĩ đại!

Ừa... sao những người còn lại nhìn cũng quen thế? Tôi lập tức nhớ lại những chuyện mới xảy ra cách đây không lâu:

-Mình là Ân Địa Nguyên, rất vui được biết cậu. Bốn đại tướng quân của British sẽ còn gặp lại cậu!

Tí tách! Mồ hôi của tôi nhỏ giọt xuống từ trên trán.

An toàn là số một...

Đầu tôi hiện lại năm từ cảnh báo trên. Nhanh chóng “a lê hấp” chuẩn khỏi đây là thượng sách.

Tôi khe khẽ đi theo mép tường tiến về cánh cổng. Liệt tổ liệt tông họ Thái có linh xin hãy giúp con an toàn vào được bên trong trường.

Tôi vừa lầm rầm cầu khẩn, vừa mon men đi như một tên ăn trộm len lỏi vào đám đông đứng trước cổng... Khà khà khà! Cổng trường cuối cùng chỉ còn cách tôi một hai bước nữa thôi, về nhà chắc phải thấp nhang cảm ơn tổ tiên mới được!

- Ái! Đừng có xô! Hựu Thần mới là đẹp nhất! – Đúng lúc tôi định chạy nhanh vào trường thì lũ vịt giờ bắt đầu chen lấn nhau, nhao nhao về phía trước.

Tiếng hò hét bốn phía cứ dồn dập như những đợt sóng thần, còn trung tâm cơn địa chấn – năm anh chàng kia thì lại thản nhiên như không có chuyện gì:

Kì Dực đang gọi điện thoại. Nghiêm Ngôn thấy quá ồn ào nên bật máy MP3 lên nghe. Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn đeo cặp mắt kiếng thời trang vào, giống hệt những “sếp sòng” mặc áo đen trong bộ phim Matrix. Còn Giang Hựu Thần thì...

Thật kì lạ! Chỉ là một đám nữ sinh thôi, tại sao ba người bọn họ lại bảo vệ Giang Hựu Thần cứ như đang đứng trước “bọn giặc” lớn vậy? Còn Hựu Thần thì tỏ ra như mọi chuyện không hề

liên quan đến mình, nghiêm nhiên đọc sách trong sự bảo hộ của tam đại tướng quân.

- Hựu Thần, Hựu Thần, nụ cười quyến rũ, tính cách hoàn hảo, bọn em mãi mãi ủng hộ anh!
YEAH!

Đám người xung quanh tôi đột nhiên đọc khẩu hiệu, làm tôi giật thót mình, bủn rủn cả tay chân, suýt ngã uỳnh xuống đất.

Xào! Xào! Xào! Xào! Xào!

Năm cơn cuồng phong thổi qua lưng tôi. Tôi còn chưa kịp quay đầu lại thì một cú va chạm mạnh làm tôi lăn kềnh dưới đất.

- Thăng ranh, mày tưởng đường đi ở trường British này là của nhà mày chắc? – An Vũ Phong nhú cặp chân mày dày đậm của mình nhìn khinh khỉnh đứa vừa bị té là tôi. – Xin lỗi đi!

An Vũ Phong? Cậu ta không phải là người luôn mỉm cười hòa nhã với mọi người sao? Ban nãy rõ ràng là do cậu ta đụng vào tôi mà lại còn bắt tôi phải xin lỗi?

- Tránh ra! – Một giọng nói dữ dằn hơn cất lên từ phía sau lưng của An Vũ Phong. Kì Dực cau mày lại đi về phía tôi, ở đằng sau còn có Giang Hựu Thần, Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngón.

- An Vũ Phong, trên đời này có một thứ đồ không bao giờ cản đường, cậu có biết là gì không? – Ân Địa Nguyên cất giọng nói ôn hòa của mình lên nhưng lại làm An Vũ Phong vô cùng khó chịu.

- Đường rộng thế này, không ai cản đường đi của cậu cả. Ân Địa Nguyên, tôi khuyên cậu đừng quá huênh hoang – An Vũ Phong cũng không chịu lép vế, trừng mắt nhìn lại Ân Địa Nguyên.

Chúa ơi! Có ai đó đến giải cứu cho con trong tình cảnh dở khóc dở cười này không? À! Sao mình không mau chóng trốn đi nhỉ? Tôi chuồn... tôi chuồn... chuồn chuồn chuồn!

- Đứng lại! – An Vũ Phong phát hiện những cử chỉ đáng ngờ của tôi, hét một tiếng to làm tôi suýt nổ màng nhĩ – Thăng ranh, mày phải xin lỗi tao đi chứ?

- Xin lỗi? Xin lỗi cái gì? – Kì Dực bắt ngờ xuất hiện trước mặt tôi, nhìn tôi một cái. – Khoan đã, tôi thấy... Các cậu không cảm thấy tên nhóc này nhìn rất quen sao?

Tôi sợ sệt ngước đầu lên, đối diện với ánh mắt nhìn đầy xoi mói của năm người này.

Thình thịch! Thịch! Thịch!

Tim tôi đập như gõ mõ. Mau mau trốn khỏi đây trước khi bọn họ nhận ra thôi! Tôi co rúm người lại lùi về phía sau mấy bước.

Thình thịch! Thịch! Thịch!

Tôi có cảm giác mình đang bị tan chảy trong năm ánh mắt nhìn rất dữ dằn. Tôi lại lùi về sau thêm mấy bước.

- Coi chừng! – Tôi không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy cả thân người như bị ai đó treo ngược lên, đầu bị kéo ngửa về phía sau. Cả người tôi hoàn toàn mất thăng bằng...

Đầu của tôi! Theo quán tính, tôi nhanh chóng ôm đầu mình lại, chuẩn bị tiếp nhận cú quay người “đặc sắc” trên không về phía sau. Bỗng một bàn tay to khỏe giữ ngang lưng tôi lại. Khuôn mặt tôi chạm đúng vào cái cài áo hình hoa hồng đỏ. Đây là phù hiệu của trường British. Tai tôi nghe thấy tiếng tim đập rất mạnh. Tôi mở mắt nhìn, lại vẫn là cậu ấy: Giang Hựu Thần!

- Đụng phải người khác thì không cần phải xin lỗi sao? Bốn đại thần các cậu không có gia giáo không có lễ phép, không có kỉ cương như thế à? – An Vũ Phong vẫn nhìn vào tôi đang nằm trong vòng tay của Giang Hựu Thần, sắc mặt tối sầm như trời chuẩn bị đổ mưa, tức tối nói – Tôi không hề biết bốn đại thần các cậu bắt đầu biết bảo vệ mấy con chó con mèo nhỏ như thế này từ khi nào nữa...

Cậu ta...

- Hơ hơ, cậu cũng có khác gì đâu. Bình thường trước mặt con gái thì vờ vịt hiền như cục đất, thế mà bây giờ kể cả một con chó con mèo không có khả năng phản kháng mà cũng ăn hiếp

nữa sao – Kì Dực không chịu thua kém.

Cậu ta!

Hu hu... Tôi thật là xui xẻo! Chớp mắt thôi mà tôi đã bị chửi đến hai lần! Ôi ông trời ơi, con là Thái Linh, đâu phải con chó con mèo gì!

- Này, An Vũ Phong! – Giang Hựu Thần nãy giờ chỉ đứng yên một bên bất ngờ lên tiếng, bỏ “đứa trẻ” là tôi đang nằm gọn trong lòng cậu ta xuống đất – Cậu ấy không hề đụng phải cậu, cũng không cần xin lỗi cậu, đúng không nào?

- Phư phư phư... ngay cả Hựu xư nay không bao giờ dính vào chuyện gì cũng lên tiếng rồi sao? - An Vũ Phong cười híp mắt lại, tay vuốt vuốt sống mũi của mình – Chuyện này mai này chúng ta nói tiếp vậy, ngày rộng tháng dài mà...

Giọng nó của An Vũ Phong nhẹ nhàng một cách bất bình thường làm tôi lạnh cả sống lưng! Hu hu hu... sao mà câu nói này nghe lại quen đến thế! Một dự cảm chẳng lành, cuồn cuộn trào lên như nước sôi trong người tôi. Nó giống như những chuyện xui xẻo trong cuộc đời mười bảy năm qua của tôi, cứ tiếp diễn mà tôi không thể né tránh được.

Con đường phía trước... vẫn còn dài lắm...

Cùng tôi sống suốt mười bảy năm qua, không nở rời bỏ tôi nữa phải không ông thần xui? Ông lại chuẩn bị “tặng” tôi món quà gì nữa đây?

oOo

Lớp 11A1... Lớp 11A1...

Cuối cùng tôi cũng đã tìm được lớp học của mình. Tôi do dự một lúc rồi mới bước vào trong.

- Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Mới bước nửa chân vô lớp, tôi đã bị năm cặp mắt sắc như dao găm đó bao lấy mình! Không khí mới thật khủng khiếp làm sao, còn hơn cả chiến tranh vùng vịnh!

Thánh thần ơi, tại sao lại là bọn họ? Có phải tôi vào lộn lớp rồi không? Tim tôi đập loạn xạ ngậu, kinh ngạc dụi lấy dụi để mắt của mình, ngược đầu nhìn cái bảng đề tên lớp phía ngoài.

LỚP 11A1

Không sai! Nhưng mà... Nghĩ lại cảnh vừa xảy ra ở ngoài cổng trường, đầu tôi căng ra như quả bong bóng bị thổi căng lên.

Tôi vẫn còn đang do dự suy nghĩ xem mình có nên bước tiếp vào lớp học không thì có một bàn tay ra ám hiệu gọi tôi bước về phía bục giảng.

- Em là học sinh mới chuyển đến có phải không? – Thầy chủ nhiệm lớp dẫn tôi đến bục giảng – Sao em cứ đứng bên ngoài lớp mà không chịu bước vào?

- Dạ phải, em là học sinh mới chuyển trường đến. – Nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của thầy chủ nhiệm, nổi lo lắng càng gia tăng thêm trong tôi.

Sau khi lấy lại tinh thần, tôi cuối cùng cũng có thể “dũng cảm” ngược nhìn toàn thể các bạn trong lớp. Ủa? Lẽ nào mắt tôi có vấn đề?? Căn phòng học trước mắt tôi được phân chia thành từng khu riêng biệt trông đến kì lạ.

Bên trái tôi, tất cả mọi người đều ngồi ngay ngắn, ai nấy đều nghiêng về bên trái bốn mươi lăm độ chuẩn, mũi nhất loạt hếch lên trời ba mươi độ. An Vũ Phong ngồi ngay chính giữa, dáng vẻ uể oải dựa vào thành ghế. Hắn ta nhìn tôi rồi hứ một tiếng nhạt nhẽo.

Bên phải tôi...

Xào! Xào! Xào!

Tất cả mọi người đều ngồi thẳng, hướng đầu gối mình về phía bên phải. Bốn đại thần vui mừng đắc ý ngước đầu lên. Giang Hựu Thần còn nở một nụ cười thân thiện với tôi.

Còn phía giữa lớp thì được bỏ trống ra một khoảng đủ có thể làm con kên.

Đây... đây... đây là hang ổ của một băng đảng nào hay sao? Hay là đài thi đấu của những “thiên hạ vô địch?” Tôi không phải được đưa đến đây để làm trọng tài đó chứ?

Tôi sợ hãi nuốt nước miếng xuống, hắng giọng rồi e dè nói:

- Chào mọi người, tôi là Thái Lăng.

...

Bên dưới mọi người đều im lìm đến mức có thể nghe thấy tiếng ếch ộp kêu ở trong hồ nước của trường.

Tôi cúi đầu xuống, nín chặt lấy vạt áo của mình, lén lút nhìn thái độ của mọi người bên dưới.

Nếu như ở trường Maria, lúc này đã là tiếng vỗ tay ầm ầm, mọi người nháo nhào lên như vỡ chợ rồi. Những bà bạn “háo sắc” đó chắc chắn phải kiểm tra cho bằng hết lí lịch mười tám đời của “tên lính mới” mới chịu thôi. Còn ở đây, mọi người hình như còn không thèm để ý đến hiện diện của tôi, ai làm việc của người nấy: đọc sách, viết bài, thơ thần, ngắm trời mây...

Chỉ có năm cái đầu của năm anh chàng khi nãy tôi “đụng độ” là nhìn lên. Mỗi người có một cái nhìn khác nhau đối với tôi. Hu hu hu... trông mới khủng bố làm sao! Chỉ có mỗi ánh mắt của Giang Hựu Thần là khiến tôi dễ chịu nhất.

- Ha ha ha... - Một tràng cười như súng liên thanh nổ ra trong lớp.

Tôi hoảng sợ nhìn xung quanh. An Vũ Phong cười ngặt nghèo nhìn Kỳ Dục. Hắn ta khoái trí cứ như đang xem bộ phim hài Sạc Lô vậy:

- Tôi tự hỏi tại sao Kỳ Dục lại đột nhiên thích đi bảo vệ cho những con chó, con mèo nhỏ vậy! Thì ra cậu ta tên là Thái Lăng, cái tên này phát âm nghe giống hệt chữ Thái Linh nhỉ!

- Im miệng! - Kỳ Dục nắm nắm đấm lại nháy ra khỏi chỗ ngồi của mình. Cả khuôn mặt tím ngắt lại, hăm hực nhìn An Vũ Phong.

- Thôi được thôi được, nếu như cậu không thích thì thôi, tôi không nói lại nữa. Tôi nhất định sẽ không nói cho người khác biết cậu đã “thương thầm nhớ trộm” một cô bé học lớp 11A1 trường Maria tên Thái Linh, cũng không nói cho người khác biết cô bé đó bây giờ là bạn gái của tôi. - An Vũ Phong trông điệu bộ rất hả hê.

- Cậu... - Kỳ Dục tức giận định nhảy lên thì bị Ân Địa Nguyên ghì lại.

- Phong, ai cũng biết cậu có sức hấp dẫn, cậu cũng không cần phải ở đây lên mặt như vậy. - Ân Địa Nguyên liếc nhìn An Vũ Phong. An Vũ Phong ra vẻ bất cần đời, nhún nhún vai, rồi lại ngồi trườn ra trên ghế của mình.

Tôi... tôi hiểu rồi!

Tôi đã hiểu vì sao bức thư tình rõ ràng là của An Vũ Phong viết mà lại đưa nhầm đối tượng! Đó là vì cậu ta chưa bao giờ gặp Thái Linh, cậu ta viết thư tình muốn cổ Thái Linh kia làm bạn gái của mình, chẳng qua chỉ là để chọc giận Kỳ Dục mà thôi!

Thật là một con người nham hiểm. Nghĩ đến đây tôi cảm thấy ghê sợ con người này vô cùng!

- Thái Lăng, em đến ngồi cạnh An Vũ Phong nhé!

- Những loại chó mèo hoang này không được ngồi bên cạnh tôi! - Giọng của An Vũ Phong còn nghiêm hơn cả giọng thầy chủ nhiệm.

Tôi lén nhìn thầy chủ nhiệm, thầy chỉ nín thinh nuốt nước miếng xuống, khoảng ba giây sau rồi nói:

- Ồ, vậy Giang Hựu Thần, để Thái Lăng ngồi cạnh em được không?

- Đương nhiên là được ạ!

Quả đúng là thiên thần! Trông cậu ấy mới đầy khí chất của một vị tiên làm sao! Ánh mắt của Hưu Thần thật dịu dàng, chỉ cần nhìn thấy là trong lòng lập tức ấm áp. Tôi cảm giác khuôn mặt mình đang ửng đỏ như gấc liền cúi gằm mặt xuống.

- Thừa thầy, hay là để cậu ta ngồi cạnh em đi ạ! – An Vũ Phong đột nhiên ưỡn lưng ra nói.

Tôi kinh ngạc nhìn An Vũ Phong, hẳn định chơi trò gì đây ? Ban này ở ngoài cổng trường còn như kẻ thù không đội trời chung với tôi, sao bây giờ lại ...

Đầu tôi lập tức reo chuông báo động cấp nguy hiểm, tên này không biết đang có âm mưu gì?

- Thái Lăng, ngồi ở bên này đi. – Ân Địa Nguyên đứng dậy chỉ vào chỗ ngồi cạnh bên Giang Hưu Thần.

Tôi đang chuẩn bị đi qua, thì An Vũ Phong cũng đứng dậy nói :

- Thầy đã nói như vậy, tôi nghĩ tôi không nên từ chối. Thái Lăng, cậu phải ngồi ở đây.

- Thái Lăng, ngồi ở đây ! – Giọng Ân Địa Nguyên không hiền lành mà cũng không dữ dằn, chỉ rất uy nghiêm khiến người khác không thể không theo.

- Thừa thầy... - Tôi đành phải quay qua thầy giáo chủ nhiệm phát tín hiệu SOS.

- Hừm... hừm... - Thầy giáo cũng cảm thấy khó xử, miễn cưỡng cười hai tiếng, rồi dùng giọng nói ôn hòa nhất “điều đình”:

- Thái Lăng em muốn ngồi ở đâu thì tự mình quyết định đi ...

Tự mình quyết định, thầy giáo gì mà lạ thế này ?

- Hơ hơ ... hơ hơ ...

Tôi ngó nghiêng đám quân đoàn của An Vũ Phong, rồi lại nhìn bốn đại tượng quân bên Giang Hưu Thần ... Hu hu hu ... Đây rõ ràng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà, chọn kiểu gì cũng chết cả thôi.

- Em nghĩ em ngồi ở đây là tốt nhất ạ.

Do dự một lúc, tôi xách cặp đến ngồi ngay khoảng trống chính giữa lớp. Nếu như cần phải phân chia ranh giới thì tôi sẽ ngồi ở đây để quan sát! Hy vọng tất cả mọi chiến tranh, tội ác, tranh giành đều biến đi từ giây phút này, Amen!

Tôi thành khẩn cầu khẩn xong, cúi người xuống để kiểm tra “chất lượng” bộ bàn ghế của mình. Lúc còn học ở Maria, trong vên vên một học kì mà tôi đã làm hư hết tổng cộng ba mươi cái ghế. Kiểm tra bàn ghế là công việc không thể xem thường được.

Sạch sẽ thật! Chắc chắn thật! Đây là cái ghế sạch nhất, chắc nhất mà tôi được ngồi.

Tôi thích thú nhìn cái ghế của mình, nhưng vẫn còn nghi ngờ, chưa chịu ngồi xuống. Lão thần xui không phải cũng theo chân đến đây với tôi rồi sao? Sao không xảy ra chuyện gì hết vậy? Không ... không thể nào! Nhất định đã có báo hiệu nào đó, chỉ là tôi không nhận ra được thôi... Mở mắt ra nào... Mở mắt to ra nào...

- Này, cậu đang nhìn cái gì thế hả ? Điều bộ cứ như con gái chọn chồng thế. Không lẽ cái ghế có mọc nấm à? – An Vũ Phong quát tướng lên.

Con gái ư?

Đúng rồi, tôi hiện giờ đang là con gái giả con trai mà. Thái Linh hi sinh đi học ở trường nam sinh British vì mẹ của mình. Nếu để lộ ra thì coi như tiêu!

Tôi vội vã chỉnh đốn lại quần áo chỉnh tề rồi nhìn lên chỗ thầy giáo đang chuẩn bị giảng bài. Tôi kiểm tra lại cái ghế chắc chắn của mình, cuối cùng mới yên chí thả hết người xuống ghế.

Ừm... ừm...

Tôi vừa mới chùng đầu gối xuống, người vẫn chưa đứng lên mặt ghế thì đã biết có chuyện không hay rồi. Nhưng mà... đã quá muộn! Cả thời gian để la lên cũng không có, cả người tôi đã lún kên dưới nền đất lạnh.

Đúng lúc tôi chuẩn bị ngồi xuống, cái ghế của tôi đã bị đá qua một bên!

Hu hu hu... Cái mông tội nghiệp của mình... giống như vừa bị hành hạ dã man vậy!

- Ha ha ha ha ha... - Một trận cười nổi lên giòn giã. – Này Thái Lăng, sao cậu bất cần như vậy. Cậu té gãy hết xương sườn là lớn chuyện lắm đó! – Khuôn mặt An Vũ Phong cười vô cùng đắc ý. Xem ra cái ghế ban nãy nhất định là do cậu ta làm...

Hắn ta... hắn ta... không lẽ tôi và hắn ta có thù từ kiếp trước sao?

- An Vũ Phong, cậu rảnh rồi gớm nhỉ! – Ân Địa Nguyên cất tiếng bên trái tôi.

Đành chịu thôi, chỉ còn cách cắn răng chịu đau mà đứng lên. Nhưng mà... Ái...

Chân tôi tự nhiên tê lại, người tôi chuẩn bị té xuống đất lần thứ hai. Đúng lúc đó một hơi ấm bao quanh lấy tôi, một đôi bàn tay chắc khỏe kịp kéo tôi lại.

Cảnh báo nguy hiểm... bị bãi bỏ!

- Cậu không sao chứ? – Giọng nói nhẹ nhàng đó làm trái tim tuyệt vọng của tôi le lói một tia sáng hy vọng. Tôi ngược đầu nhìn thấy đôi mắt đen láy. Là cậu ấy! Giang Hựu Thần!

- Cậu phải cẩn thận chút chứ! – Đôi mắt đen láy của Hựu Thần ở ngay trước mặt, cậu ấy nhìn tôi trù mếu.

Cậu ta lo lắng cho tôi, cảm giác này mới tuyệt làm sao... Thật lòng mà nói lâu lắm rồi tôi mới được người khác lo lắng, quan tâm như vậy. Bao nhiêu năm nay, tôi luôn là đối tượng để mọi người trêu chọc. Thế mà, ở ngôi trường Bristish này, tôi lại cảm nhận được sự quan tâm bấy lâu bị bỏ quên đó!

Tôi cố kìm lại những giọt nước mắt hạnh phúc và cảm kích, nghĩ bụng: “Trên đời này người tốt vẫn chiếm số đông!”

Tôi ngồi xuống ghế của mình, không khí trong lớp vô cùng kì quặc.

Hai doanh trại hai bên kẹp chính giữa là một dấu chấm nhỏ (dấu chấm tin hin đó chính là tôi). Thầy giáo chủ nhiệm đứng trên bục cũng không dám nói tiếng nào.

oOo

Trong người tôi có cảm giác bất an, ngày đầu tiên đi học ở trường Bristish cuối cùng cũng kết thúc.

Không hiểu có phải do tôi quá căng thẳng không, tự nhiên tôi thấy bụng mình rất khó chịu.

Suýt... suýt... suýt... suýt...

Không biết tên nào rồi hơi, bỏ hết việc làm rồi chắc, ở trong phòng học mà dám huýt sáo!

Không ổn rồi, cảm giác khó chịu mỗi lúc một nhiều hơn!

Tôi ngáp ngừng đứng dậy, định chạy ra bên ngoài. Đột nhiên sực nhớ đây là trường nam sinh Bristish! Chắc là chỉ có nhà vệ sinh nam thôi, làm gì có nhà vệ sinh nữ! Nhưng... tôi là con gái mà! Nghĩ bụng, đầu tôi chỉ muốn nổ tanh bành. Lẽ nào tôi là con gái mà phải chui vào nhà vệ sinh nam sao?

Tôi quệt mồ hôi trên trán, rồi lại ngay ngắn ngồi về chỗ của mình. Hơ hơ, Thái Linh à, kẻ kiên trì sẽ là kẻ thắng! Nhưng mà bụng tôi mỗi lúc một khó chịu hơn. Tôi không kịp nghĩ gì nữa, cố gắng nhịn đau, bất chấp tất cả toan chạy vào ra bên ngoài...

- Phư phư phư! Có việc “đại sự” gì gấp mà chạy nhanh dữ vậy?

Đúng lúc tôi gần như không thể khống chế cơn đau bụng của mình nữa thì đột nhiên cả trời đất tối sầm, đôi chân tôi mềm nhũn ra như cọng bún thiêu, cả người lao về phía trước rồi té uest ra đất.

Ui da!

Bụng tôi co thắt lại từng đợt, suýt nữa thì làm tôi “tử nạn sa trường”. Tôi nghiêng chặt rằng, ánh mắt vẫn đỏ nhìn về phía thủ phạm vừa gây ra tai nạn cho mình.

Đôi bông tai kim cương lấp lánh... Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là kẻ thù của tôi, An Vũ Phong!

- Phư phư phư, tôi chỉ cá độ nho nhỏ với bạn tôi thôi, không ngờ độ thắng bằng của cậu lại tệ như vậy! Thôi bỏ đi, tôi chỉ còn cách chấp nhận thua cuộc vậy! – An Vũ Phong giơ tay lên ra điều nhượng bộ.

- Cậu... - Bụng tôi lại tiếp tục đau quặn quại, tôi như quả dưa leo bị héo không còn chút sức lực nào. Tôi cố gắng lết về phía cửa.

- Đứng lại!

Tôi sắp bước ra khỏi cửa lớp thì bỗng nhiên phía sau lưng vang lên một tiếng hét như beo gầm làm tôi co rúm người lại. Một cái đầu đỏ hoe xuất hiện trước mắt tôi.

- Cậu ta làm cậu té như vậy mà cậu cũng bỏ qua sao? – Kì Dực tròn tròn mắt nhìn tôi, không tin những gì vừa xảy ra.

- Bỏ đi... bỏ đi... - Tôi không ngờ Kì Dực lại đứng ra bên vực tôi trong những chuyện này. Nhưng mà lúc này tôi đang rất gấp, gấp lắm rồi!

- Này, An Vũ Phong! Đừng có ra về ta đây rồi đi ăn hiếp người khác! Mau xin lỗi Thái Lăng đi! – Kì Dực hoàn toàn không thèm để ý gì đến bộ dạng méo xẹo như cái bị rách của tôi, quay đầu lại tức giận dùng dùng nói với An Vũ Phong.

- Tại sao tôi lại phải xin lỗi chứ? – An Vũ Phong liếc nhìn tôi, hừ một tiếng.

- Không cần... không cần xin lỗi – Tôi lắc đầu, xua tay liên hồi. – Không cần đâu, không cần!

- Nhất định phải xin lỗi! – Kì Dực hạ quyết tâm bắt An Vũ Phong phải xin lỗi tôi bằng được mới thôi. Sợ tôi bỏ chạy cậu ta còn níu cổ áo tôi lại.

- Hơ hơ hơ, chỉ đùa một tí cho vui thôi mà, đâu cần đến mức phải xin lỗi chứ! – An Vũ Phong hạ giọng, vỗ nhẹ vai tôi tỏ vẻ thân thiện.

- Xin lỗi ngay! – Giọng Kì Dực gằn lên. Híc! Cậu ta khỏe như voi, tôi vùng vẫy, giãy giụa thế nào cũng không thoát được!

- Đâu cần thiết phải thế!

- Xin lỗi ngay!

- Phư phư phư!

- Cậu có chịu xin lỗi hay không?

- ...

Cuối cùng An Vũ Phong bỏ về chỗ ngồi của mình rồi mở tạp chí ra đọc, mặc kệ Kì Dực cứ như con ong thợ chăm chỉ bay vo ve xung quanh cậu ta bắt xin lỗi.

Nhưng mà...

Ối! Thánh thần thiên địa ơi! Tạo sao tên Kì Dực vẫn túm chặt cổ áo tôi vậy?

Năn nỉ đó... mau bỏ ra dùm để tôi còn... Hu hu hu hu...

oOo

Pằng pằng pằng... Bùm chiuu...

Nguyên một ngày trời Kì Dực và An Vũ Phong chỉ lo cãi nhau, cứ máy bay ném bom tới tấp trên đầu tôi. Đến giờ ăn trưa, tên An Vũ Phong còn “mỉa” tôi sao lại dùng hộp đựng đồ ăn của con gái, hần bảo tôi giống tên “pê dê”.

Hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên đi học ở trường Bristish mà tôi đã suýt thiệt mạng rồi. Những ngày sau này làm sao sống sót nổi đây...

Tan trường, tôi đeo ba lô cúi gằm mặt lủi thủi bước đi như con cún con bị bỏ rơi, thất thểu

đi về khu kí túc xá.

Rầm rầm rầm! Ấm ầm ầm!

Chuyện gì thế nhỉ? Tại sao hành lang lại rung dữ dội vậy? Không lẽ lão thần xui hiện hình? Hay là động đất?

Tôi sợ hãi, đặt hai tay lên ôm mặt, quay đầu lại nhìn.

Oái, gì thế này? Phía hành lang bên đó sao lại bụi mù mịt vậy ta? Kinh khủng hơn là đám bụi đó lại nhằm thẳng hướng tôi mà bay đến.

Vật gì quái dị thế nhỉ? Lẽ nào... lẽ nào lại là tàu UFO ?

Oái!

Tôi vẫn chưa kịp hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì thì có một bàn tay ôm chặt lấy bụng tôi, nhắc bổng tôi lên, hai chân tôi từ từ rời khỏi mặt đất.

Tôi không khác gì một cọng mì sợi dài lòng thòng trong tay người đó. Tôi tròn tròn mắt nhìn cảnh vật đang lùi dần về phía sau, đầu óc quay cuồng.

Không... không hay rồi! Tôi... bị người ngoài hành tinh bắt cóc. Lẽ nào vận xui của tôi đã mạnh đến mức có thể phóng tôi lên tận vũ trụ sao?

- Cứu tôi với! Cứu tôi! – Tôi dùng hết sức bình sinh kêu la thảm thiết. Trông tôi không khác gì một con gián đang cố vùng vẫy trong bàn tay to lớn của con người.

- Không được động đây!

Không được động đây... Í? Đây là giọng nói của con người mà! Lẽ nào... tôi kinh ngạc nhìn lên. Ôi trời! Hóa ra là... An Vũ Phong! Một chân hất ta đập lên ván trượt, một tay túm chặt tôi, trông cứ như đang làm xiếc. Hắn lao về đằng trước với tốc độ chóng mặt!

- An Vũ Phong! Vừa phải thôi nhé! Không được chơi trượt ván ở trong trường! Mau đứng lại ngay!

Tôi đang định mở miệng nói mấy câu thì phía sau lưng có một giọng nói vô cùng hung dữ vang lên.

- Có bản lĩnh thì đến đây mà bắt! – An Vũ Phong cười ma mãnh, trề môi, nháy mắt đầy khiêu khích.

Vèo... vèo vèo vèo...

Tôi ra sức chớp chớp đôi mắt, nuốt ừng ực nước miếng xuống, lăm la lăm lét hỏi:

- An... Vũ... Phong! Cậu thật ra muốn gì hả? Mau thả tôi xuống mau!

- Hả? – Nghe thấy tiếng nói của tôi, An Vũ Phong hơi ngạc nhiên, nhú mày liếc nhìn tôi một cái:

- Hơ hơ hơ, tên “pê dê” kia, lấy lại tinh thần rồi hả? Tôi cứ tưởng cậu chết ngất rồi chứ!

Hừ hừ hừ... Hắn ta dám nói tôi như thế...

- An Vũ Phong, mau thả tôi xuống!

- Cho cậu xuống à? Bây giờ thì chưa được! Cậu không thấy có mấy “cái đuôi” phiền phức đang đuổi theo phía sau sao? Nếu như bây giờ giảm tốc độ lại là bị tóm ngay, như thế thì khổ lắm đấy. – An Vũ Phong khua môi múa mép với tôi, chân tiếp tục trượt tầm ván lao đi.

- An Vũ Phong! Cậu thật quá đáng! Đã cảnh cáo cậu biết bao nhiêu lần là không được trượt ván ở trong trường. Hôm nay bắt được cậu phải trị một trận nên thân mới được!

- Được thôi, vậy các cậu cứ qua đây mà bắt!

Nghe thấy tiếng la ó tức giận của đội sao đỏ, An Vũ Phong thích thú nhếch mép cười, lè lưỡi trêu người họ. Híc, sao lại như thế này... Kể cả những chuyện mất mặt này mà Thái Linh tôi cũng bị dính vào? Quả nhiên không hổ danh là đứa xui xẻo nhất quả đất!

Tôi hoàn toàn bất lực, chỉ biết lắc đầu than thở. Tôi định buông tay mặc kệ cho số trời, ai dè vừa mới quay đầu nhìn về đằng trước tôi đã sợ mất mặt:

- Á! An Vũ Phong! Queo mau! Queo mau đi! Đến đoạn cuối của hành lang rồi ! – Tôi hét rống lên giọng vịt đực, mặt mũi cắt không còn hạt máu.

An Vũ Phong giật mình, quay đầu lại. Hắn ta bị bất ngờ khi nhìn thấy bức tường chỉ còn cách chúng tôi khoảng một mét nữa thôi. Chân hắn bỗng rú lại...

Két!

Khi mà đầu tôi chỉ còn cách tường khoảng 0.01cm nữa thì tấm ván đột ngột chuyển hướng, tóc tôi quét xoẹt qua tường rồi giật ngược ra sau.

Ồi ối... sợ chết đi được! Tôi cứ tưởng đã là đời rồi.

Tôi quay đầu lại oán trách bức tường sơn trắng toát phía sau. Tôi định thở phào nhẹ nhõm thì...

- Cầu thang! Cầu thang! Cầu thang!

Ồi má ơi! Hôm nay không lẽ ông trời bắt Thái Linh con phải “chết yếu” sao? Khó khăn lắm mới vượt qua được bức tường, nào ngờ phía trước còn có chướng ngại vật còn kinh hoàng hơn: cầu thang. Tôi cứng đờ ra như người gỗ trên tay của An Vũ Phong, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh, từ xanh thành tím ngắt.

Thế mà An Vũ Phong gần như không hề đoái hoài gì cả. Hắn ta còn nhếch môi, cười thích thú mới tức chứ. Một chân hắn đạp mạnh xuống đất.

- Nắm chắc vào!

- Cái gì? Aaaaa!

Chưa kịp hoàn hồn thì tôi đã cùng cậu ta bay bổng lên không trung. Tôi sợ đến mức lấy tay che hết mắt lại, không dám nhìn xuống dưới.

Hu hu hu... Một lát nữa, Thái Linh tôi sẽ lăn cong cóc từ trên cầu thang xuống như quả bóng cao su, té đến mức bể đầu, máu tóe loe cho coi!

Nhưng mà ... một phút ... hai phút ...

Ủa? Sao kì vậy? Tại sao tôi vẫn chưa chạm đất nhỉ? Cảm giác hình như tôi vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Tôi mở mắt ra, hé nhìn qua các khe hở của ngón tay.

Ồi trời... tôi... tôi không phải bị hoa mắt đấy chứ? An Vũ Phong đang lướt ván trên tay cầm của cầu thang xuống dưới.

- Phư phư phư, tên pê dê kia, tay nghề của tôi cũng xịn đấy chứ! – An Vũ Phong cố gắng không để lộ nét kiêu ngạo của mình ra, nhưng trên khóe môi của cậu ta vẫn lộ rõ sự đắc ý.

- Ừ ... ừ - Mặt mũi vẫn còn chưa hết xanh xám vì sợ, tôi cố nhìn cậu ta rồi gật gật đầu.

Thấy tôi khen ngợi, cặp mắt An Vũ Phong sáng bừng lên. Cậu ta nhếch lông mày, khoái chí quệt mũi của mình.

- Đây vẫn chỉ là xoàng thôi! Bây giờ cậu phải mở to mắt mà nhìn tôi biểu diễn “rồng chiến”!
“Rồng chiến”? Là cái gì vậy?

- Oái!

Tôi vẫn chưa kịp lấy hơi thì An Vũ Phong đã bất ngờ bay lên. Tấm ván dưới chân cậu ta bay bốn vòng trên không trung, rồi cùng cậu ta đáp xuống mặt đất một cách thẳng băng và chắc chắn.

- Phư phư phư!!! Thế nào? Có giỏi không? – An Vũ Phong đắc chí cười, nhưng lúc này tôi đã sợ đến mức mắt trắng dã lên như cá chết trương, hồn vía bay lên mây mất rồi!

- Này pê dê, này pê dê!

Híc... ai gọi tôi thế nhỉ?

Một lúc sau tôi mới tỉnh lại, gắng gượng mở mắt...

- A! An Vũ Phong!

Khi tôi phát hiện khuôn mặt của hắn, tôi sợ đến mức hét toáng lên, người giật bắn như khẩu súng nả đạn.

- Tôi... tôi đang ở đâu đây? – Tôi sợ sệt nhìn xung quanh, giọng nói run run như đang ngồi trong thùng nước đá.

An Vũ Phong nhìn thấy tôi co ro người lại như một con bọ câu nhỏ, bèn đứng qua một bên:

- Đây là phòng của tôi. Cậu ban nãy bị ngất đi nên tôi tiện thể đem về đây luôn. Nếu như cậu đã tỉnh lại rồi thì mau về nhà đi, đừng để bạn mới đến ở cùng phòng của tôi nhìn thấy cậu sẽ không vui đâu!

Phòng ở? Bạn ở chung?

Tôi liếc nhìn An Vũ Phong đang ngồi cạnh đầu giường, tay cầm điện thoại viết tin nhắn. Một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đến tận đầu tôi! Hic... hic... tôi cảm nhận có một cái gì đó không bình thường đang lảng vảng quanh tôi.

Nếu tôi đoán không lầm... cái giường mà tôi đang nằm trên đây... có cái gối... gối chắc chắn là vải ca rô màu xanh dương.

Boong! Đoán đúng rồi!

Cái chăn là màu xanh nước biển, bên trên có rất nhiều hoa hòe.

Boong! Trúng phóc nữa rồi!

Hu hu hu... nếu tôi tiếp tục đoán trúng, ở dưới giường có để một đôi dép đi trong nhà hình mèo Kitty.

Boong! Tiếp tục đoán trúng!

Gì chứ! Đây... đây chính là phòng của tôi mà! Té ra người bạn ở cùng phòng với tôi mà tôi chưa bao giờ giáp mặt lại là An Vũ Phong!

- Này! Cậu làm sao thế hả! – An Vũ Phong nhìn tôi sắp mếu máo, cậu ta bèn đưa sát mặt mình vào tôi ôn tồn hỏi:

- Không phải nghĩ đến việc sắp xa tôi nên cậu buồn đến phát khóc chứ hả?

- Không... không có gì! – Tôi và cậu ta cứ như cục nam châm cùng cực, cứ hễ An Vũ Phong đưa mặt sát lại gần thì tôi lại lùi về phía sau, cứ như vậy một lúc thì thấy mình đã ngồi sát tường.

- Thật ra... thật ra, tôi... tôi là bạn cùng phòng mới của cậu. Hic hic...

- Sao? Cậu là bạn cùng phòng mới của tôi? – An Vũ Phong vừa nghe đã giật bắn người, trợn tròn mắt nhìn tôi. Nhưng thoát một cái, cậu ta lại nhìn với vẻ rất tinh quái, làm tôi sờn cả tóc gáy lên.

Tôi căng thẳng nắm chặt bàn tay mình lại. Cái tên trời đánh này nhất định lại nghĩ ra trò xấu xa nào rồi...

- Hơ hơ hơ! Sao cậu lại sợ tôi như thế hả? Tôi có ăn thịt cậu đâu! – An Vũ Phong ngồi ngay trước mặt tôi, chống cằm nhìn chằm chằm vào tôi.

Hu hu, nói thật lòng hình như đây là lần đầu tiên tôi mới được nhìn kĩ khuôn mặt của hắn. Đường nét thật là đẹp, cặp lông mày đen đậm, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm, sống mũi cao, đôi môi đỏ như quả anh đào...

Ực! Tôi vội vàng nuốt nước miếng xuống, tim mình như bị ai kéo lên, lủng lẳng đung đưa trong lồng ngực...

- Này! Pê đê, sao cậu lại nhìn tôi tình tứ vậy? – An Vũ Phong thấy tôi ngó người ra nhìn cậu ta một lúc mà không nói gì, bèn nở một nụ cười rất khiêu khích, môi khẽ nhếch lên trông rất gian.

Tên... tên này... hắn định làm gì thế? Lẽ nào cậu ta đã biết tôi là con gái rồi sao? Nhưng mà... nhưng mà tôi rất cẩn thận rồi cơ mà. Chẳng lẽ lúc tôi xỉu hắn đã...

An Vũ Phong không thấy tôi trả lời liền quay đầu về phía tôi cười mỉm:

- Nếu như chúng ta đã là bạn cùng phòng với nhau, đương nhiên tôi phải tặng cậu một món quà làm quen chứ...

- Không... không cần phải khách sáo như vậy... - Tôi vội vã xua tay, không dám nhìn thẳng vào cậu ta.

An Vũ Phong rất phóng khoáng vỗ vai tôi:

- Pê đê này, bây giờ tôi sẽ đi tắm một cái, cậu mau thu dọn lại đồ đạc trong phòng đi. Sọt rác có thể đi đổ được rồi, quần áo dơ thì mau đi giặt. Còn...

- Khoan đã! - Tôi không thể tiếp tục ngồi yên nghe nữa, đứng dậy ngắt lời cậu ta. - Tại sao tôi phải làm những thứ này?

- Tại sao à? - Nghe tôi hỏi, An Vũ Phong cất cao giọng mình lên hết cỡ, ngạc nhiên như gặp phải người ngoài hành tinh. - Này, pê đê, cậu có phải là học trò của trường British không hả?

- Phải... đương... nhiên... là... phải... rồi! - Tôi co rúm người lại, run rẩy trả lời.

- Vậy cậu trả lời tôi, trong trường British có ai là không tranh giành nhau để làm cho tôi một chút việc nào đó? Tôi đang cho cậu một cơ hội đấy!

- Nhưng mà tôi... tôi... - Tôi xấu hổ cúi gầm mặt xuống, các ngón tay đan chặt vào nhau.

An Vũ Phong khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn tôi tỏ ý không hài lòng.

- Ê! Thôi, bỏ đi, bỏ đi! Không tính toán với cậu nữa! Tôi đi tắm, lát còn có việc quan trọng phải làm.

Xoẹt!

Lời của An Vũ Phong vừa dứt, một vật mềm màu trắng rơi từ trên trời xuống, trúng ngay đầu tôi.

- Ô, là cái gì vậy? - Tôi ngạc nhiên đưa tay ra kéo xuống, phát hiện đó là cái áo sơ mi trắng của An Vũ Phong.

Trời! Đợi đã! Áo sơ mi trắng của An Vũ Phong đang nằm trên tay của tôi, vậy cậu ta bây giờ... như phản xạ có điều kiện, tôi ngược mắt nhìn cậu ta...

Thịch...Thịch...

A...A...A! Oái

Một giây sau đó, cả gian phòng rung cả lên bởi tiếng la thất thanh của tôi.

- Này, Pê đê! Đều là đàn ông con trai cả, cậu kêu cái gì hả? - An Vũ Phong chán chường bịt chặt tai mình lại rồi nói với tôi. - Mau im miệng ngay!

- Đồ tồi tệ! Tên lưu manh! Mau mặc quần áo vào ngay! Hu hu hu hu! - Tôi nhắm chặt mắt, nhảy ào một cái từ trên giường xuống đất, nắm lấy mọi thứ đồ vật ở cạnh mình, nhắm thẳng về hướng An Vũ Phong ném túi bụi!

Bình, bình, choang!

- Này, Pê đê! Tôi cảnh cáo cậu, không được vứt đồ nữa! Nếu không tôi không khách sáo với cậu đâu!

- Oa oa oa! Không cần biết! Mau mặc áo vào cho tôi! Nếu không mặc tôi sẽ báo cảnh sát! - Tôi hét lên, tay nắm lấy cái gối tiếp tục liệng về phía An Vũ Phong!

- Này! Cậu ném trúng mặt tôi rồi đấy! Mau ngừng lại đi! - An Vũ Phong như con hổ bị chọc giận, trừng mắt lên dữ dằn nhìn tôi.

Hu hu... tên An Vũ Phong trông thật đáng sợ! Tôi run cầm cập nhìn cậu ta, loạng quạng lùi về phía sau.

- Cái tên chết tiệt này! – An Vũ Phong tức giận ném gối xuống đất, nghiêng chặt hàm răng của mình rồi từ từ tiến sát lại phía tôi.

- Cậu... cậu không được qua đây! Tôi sẽ lấy đồ ném cậu nữa đấy! – Mặt tôi trắng bệch ra nhìn An Vũ Phong, tay quờ quạng phía đằng sau để tìm vũ khí chống chọi với cậu ta.

- Ồ! ghê nhỉ! Cậu dám uy hiếp tôi sao? Cậu có biết tôi là ai không? – An Vũ Phong gầm lên như con hổ bị vuốt đuôi, dữ tợn quát vào mặt tôi.

- Tôi... tôi biết! Hu hu hu hu! – Tôi gật đầu lia lịa.

- Cậu biết sao? Thế mà còn dám ném đồ vào người tôi? Cậu chán sống rồi hả?

- Không... không phải! Tôi... tôi...

Làm sao giờ? Làm sao giờ? Tôi nghĩ hay là tôi nhanh chóng chạy khỏi nơi này thôi, nếu không chắc chắn sẽ bị con hổ An Vũ Phong cắn chết tươi mất! Nhưng mà... bên phải bên trái, mọi đường đi đã bị An Vũ Phong khóa chặt lại. Cửa sổ cũng đóng kín, tôi chưa kịp mở cửa thì chắc chắn đã bị cậu ta nuốt sống rồi.

Hu hu hu hu! Chết rồi! Chết rồi! Xem ra ngày đại hạn của tôi đã đến. Tôi tuyệt vọng đứng nhìn An Vũ Phong tiến lại gần, còn tôi thì cứ lùi, lùi, lùi về phía sau.

RẦM!

Oái... tiêu tùng rồi... tôi đã lùi đến kệ sách sát vách tường rồi, muốn lùi cũng không lùi được nữa.

- Này, coi chừng!

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì, An Vũ Phong đã phóng tới phía tôi kéo tôi về phía cậu ta. Tôi đứng không vững, chông chênh rồi ngã rầm một cái xuống đất.

RẦM! Xoảng! Bình!

Tĩnh lặng...tĩnh lặng...

Ôi ôi! Nặng quá! Cái gì thế nhỉ? Ban nãy hình như tôi có nghe thấy tiếng vỡ vụn thì phải...

Tôi luống cuống mở mắt ra.

AN VŨ PHONG! Cậu ta sao lại nằm đè lên người tôi thế này, còn cúi sát đầu nhìn tôi nữa.

- Cứu với! Đồ dê xồm! – Tôi hét lên, tát vào mặt cậu ta một cái đau điếng.

- Ai da! – An Vũ Phong ôm mặt la lên. – Tên pê đê kia! Cậu dám làm hư cái cúp mà tôi yêu thích nhất, lại còn dám tát vào mặt tôi?

- Hả? Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi không cố ý! – Cuối cùng tôi mới hiểu mọi chuyện, liên miện nói xin lỗi với cậu ta.

- Hừ! Muộn rồi, nói gì cũng vô ích. – An Vũ Phong nhún vai, trừng mắt dữ tợn nhìn tôi. – Được lắm, nếu như chúng ta đã ở cùng phòng với nhau, vậy mai này phải giúp đỡ nhau nhiều.

Tôi thần thờ nhìn đôi bông tai kim cương phát sáng trên tai cậu ta, tâm trạng rối bời thở dài thườn thượt.

- Hừ! An Vũ Phong cười nhạt, mặc quần áo vào, rồi bỏ ra ngoài cửa.

Chết rồi... mai này chắc chắn sẽ không thể sống yên ổn được rồi.

oOo

Quả không ngoài dự đoán của tôi, những ngày tháng sau đó tôi phải sống trong địa ngục. Tôi không hiểu hai phe phái trong lớp đang nói chuyện gì với nhau, mà cho dù tôi có hiểu thì cũng không thể nào đáp trả lại bất cứ bên nào được.

Cả lớp chỉ có mỗi Giang Hựu Thần là bình thường thôi, nhưng mà ba đại tướng quân còn lại thì xem tôi như virus truyền nhiễm, tìm mọi kế “cách ly” tôi và Giang Hựu Thần.

- Pê đê này, tiết này là tiết nhạc, cậu muốn nằm dài xuống ghế biến thành mực khô à?

Nhạc ư? Nghe An Vũ Phong nói xong, tôi tỉnh như sáo sậu, thấy mọi người đang đi ra bên ngoài tôi cũng mơ mơ màng màng đi cùng mọi người đến phòng nhạc số 3.

Oa!

Đây là trường của tôi à?

Ánh đèn vàng tỏa ánh sáng mềm mại làm cả gian phòng trông rất nghệ thuật. Những cái ghế mềm ngồi còn thoải mái hơn bộ salon ở nhà tôi. Bài nhạc thổi bằng kèn saxo trước khi vào lớp đã giúp tôi hiểu được thế nào là bộ loa đứng xoáy thanh.

Một thầy giáo trông rất phong độ đang đứng trong lớp học, thầy để tóc còn dài hơn cả con gái.

Ủa! Khuôn mặt của thầy hình như ban nãy có gặp ở đâu đó... Ở đâu nhỉ?

Tôi ra sức “lục lọi” lại bộ nhớ. Chắc chắn đã gặp ở đâu đó rồi, nhất định gặp đâu đó rồi... Ở đâu nhỉ?

Lên lên xuống xuống, trái trái phải phải...

Ánh mắt của tôi quét xoẹt một phát đến tờ poster ở cửa ra vào, đã tìm ra đáp án.

- Em gì đó, đề nghị em ngồi ngay ngắn lại được không? Chúng ta sắp được thưởng thức những bản nhạc vĩ đại. Em có thắc mắc gì không? - Thầy giáo nhìn tôi nghiêm khắc hỏi.

- Thưa thầy... - Tôi cảm thấy rất hứng thú chỉ vào bức poster dán ngoài cửa lớp. - Thầy rất giống người đứng giữa ạ.

- Lên lớp không được... - Thầy giáo vừa mắng tôi vừa quay đầu nhìn tấm poster mà tôi chỉ, giọng nói như cao rướn lên.

- Ồ, em gì đó, em nói tôi giống Beethoven à? Em quả là biết nhìn người đấy. Người mà tôi sùng bái nhất chính là ông ấy! Bản giao hưởng của ông ấy mà tôi thích nhất chính là...

- Khụ...khụ. - Ân Địa Nguyên không nhin được ho lên hai tiếng.

- Thật ra tôi thấy bản giao hưởng số tám của ông ấy cũng rất tuyệt. Nhưng bài mà tôi thích nhất vẫn là...

- Khục...khục...khục! - “Con virus viêm họng” lập tức được truyền đi khắp lớp, tiếng ho vang lên từ mọi phía.

- Ồ... - Thầy giáo “Beethoven” đang hăng say với bài nói chuyện của mình đành phải nuốt tiếc nhìn tôi. - Khi nào có dịp thầy trò ta sẽ tiếp tục trò chuyện với nhau nhé. Nào các em, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa? Bây giờ tôi sẽ mở một bản nhạc nhé, sau đó các em phải cho thầy biết tên của bài nhạc đó.

- Tăng tăng... tăng tăng...

Khoan đã, bài nhạc này tôi biết! Tôi biết. Không phải là bản giao hưởng mới được phát trên đài phát thanh cách đây hai hôm sao? Hờ hờ!

- Này em, em hào hứng đến nổi đỏ hết cả mặt lên thế kia, nhất định là rất thích bản nhạc này đúng không? - Không hiểu từ lúc nào thầy giáo “Beethoven” đã đứng cạnh tôi.

Khuôn mặt của thầy cũng rất hứng khởi nhìn tôi.

- Nào nào nào, vậy em có thể nói cho tôi biết tên của bản nhạc này không?

Bị gọi tên, tôi giật thót mình. Chết rồi chết rồi, chắc chắn là do ban nãy tôi đã không chú ý đến thái độ của mình, hứng chí hát theo, người dung đưa qua lại, bị thầy phát hiện rồi. Lần trước được Thương Hội, Ngọc Đình truyền cho một ít kiến thức âm nhạc ở trong Karaoke, lần đó tôi hát một bài nhạc trữ tình thành nhạc Rap. Nhưng mà, nhạc bình thường với nhạc cổ điển vẫn có sự khác biệt nhất định.

- Tên bài nhạc này là... tên là... - Tôi gương gạo đứng dậy, tim bắt đầu đập như trống. Hình như liên quan đến vật gì đó biết bay, hay là cái ao hồ gì đó...

- Đỉnh...doong...

Tự nhiên một tia sáng phụt lên trong đầu tôi, tôi tự tin trả lời thầy:

- Hồ qua hoang!

Tôi nhìn khuôn mặt của thầy giáo “Beethoven” đang biến thành một vườn hoa muôn sắc, lúc đỏ lúc xanh, cuối cùng biến thành màu tím đen, không dám nhìn tôi nữa.

- Ha ha ha ha...Hồ qua hoang!!!!

- Ha ha ha... cậu ta thật là hài hước!

Cả lớp đều bò lăn bò càng ra mà cười. Không khí nghiêm trang trong thánh phòng bỗng biến mất.

Không phải là qua hoang, lẽ nào lại là chim sẻ sao? Tôi cảm thấy sốt ruột.

- Hồ Thiên Nga. – Giang Hựu Thần ở bên cạnh nhắc lại ba từ bằng một giọng rất nhẹ nhàng.

- Thừa thầy... - An Vũ Phong ngồi cách đây không xa bỗng nhiên đứng dậy. – Câu hỏi như thế mà cũng trả lời sai, có nên phạt cậu ta cái gì đó không ạ?

- Ồ, đúng đó. Phải phạt thôi. Phải phạt thôi. – Các bạn khác trong lớp nghe thấy tiếng của An Vũ Phong lập tức hưởng ứng a dua theo.

- Ừ, cũng nên có chút trừng phạt thật. An Vũ Phong, em có ý kiến gì không? – Thầy giáo “Beethoven” vẫn còn chưa hết bằng hoàng vì thất vọng hỏi An Vũ phong.

Bùm chiu. Đầu tôi muốn nổ thành hai mảnh. Để An Vũ Phong quyết định cách trừng phạt tôi á, thế thì tôi chết chắc rồi.

- Thừa thầy, cậu ta không trả lời được là Hồ Thiên Nga, vậy thì bắt cậu ta múa một đoạn Thiên Nga đi ạ. – Mắt An Vũ Phong như súng tia laser bắn về phía tôi, làm tôi lạnh toát người từ đầu đến chân.

- Được đó! Được đó! Múa Thiên Nga đi.

Giọng nói của mọi người đề hết lên nhạc, vang vọng trong gian phòng.

- Múa kiểu Thiên Nga ư? – Tôi tuyệt vọng nhìn An Vũ Phong. Không hiểu tôi đã đắc tội gì với tên này, tại sao hắn lại cư xử với tôi như vậy?

- Thái Lăng này, ban nãy có phải em muốn đùa cho không khí bớt căng thẳng nên mới nói như vậy đúng không? - Thầy giáo Beethoven hình như vừa nghĩ ra được điều gì, khuôn mặt tươi cười nhìn tôi. – Hay lắm! Đúng là một cách biểu hiện nghệ thuật vô cùng độc đáo. Những người thích Beethoven quả nhiên là khác người. Vậy em múa một đoạn Thiên Nga đi, cho mọi người mở mang tầm mắt.

Tôi nghe thấy bài phê bình “nghệ thuật” của thầy giáo Beethoven xong thì suýt xỉu. Ông trời ơi, ông ném một hòn đá xuống để con chết ngổm cù đeo luôn đi, bây giờ phải làm sao đây...

- Để mình nhảy cùng với cậu! – Bỗng có một giọng nói vang lên, giọng nói đó như một đấng cứu thế vậy.

Giang Hựu Thần đứng dậy, mỉm cười gật đầu với tôi.

- Mình cũng rất thích Hồ Thiên Nga, mình với cậu “hợp tác” cùng nhau nhé.

Tôi sững sờ đứng nhìn Giang Hựu Thần. Tôi đang cảm kích hay ngờ vực? Thật không hiểu trong lòng cậu ta đang nghĩ gì, tại sao cứ giúp tôi hết lần này đến lần khác vậy?

- Không được! – Mọi người bỗng đổ dồn mắt về phía phát ra giọng nói khác. Chính là Ân Địa Nguyên: người có đôi mắt to, thái độ nghiêm nghị khiến mọi người phải nể sợ. – Hựu, cậu tuyệt đối không được.

- Tại sao không được? – Giang Hựu Thần vô tư nhìn ba người, trong mắt là một trăm lẻ một dấu chấm hỏi.

- Bởi vì... Ba người đều cứng họng lại, họ chau mày.

- Bởi vì cậu ta múa đẹp hơn cậu! – Anh chàng Kỳ Dục tóc đỏ bỗng nghĩ ra được điều gì, trở tay về phía bên cạnh, không ngờ lại chỉ đứng vào An Vũ Phong.

- Cái gì? – An Vũ Phong nghe thấy, suýt nữa thì té rầm xuống đất.

- Ô! Thì ra em An Vũ Phong cũng biết múa à? – Thầy giáo “Beethoven” sung sướng như trúng độc đắc. – Nào lên đây biểu diễn cho mọi người xem thử với.

- Đùa à? Bắt tôi múa như cái kiểu pê đê ấy ư? Không đời nào. – An Vũ Phong hất mặt đi hướng khác, thái độ chết cũng không bao giờ thỏa hiệp.

- An Vũ Phong, sao em có thể khinh thường môn nghệ thuật vĩ đại đó được? Tôi ra lệnh cho em lên đây múa ngay, nếu em không muốn thì rút bộ môn này. – Thầy giáo “Beethoven” nghiêm giọng lại.

- À! Hay là chân cậu bị vòng kiềng nên sợ mất mặt không dám lên?

- Ân Địa Nguyên, cậu nói gì hả? – An Vũ Phong trừng mắt nhìn Ân Địa Nguyên. – Ai chân vòng kiềng? Tôi có gì mà không dám? Múa thì múa, xem ai sợ ai nào?

Bản nhạc Hồ Thiên Nga bắt đầu cất lên, tôi xiêu xiêu vẹo vẹo bước lên sân khấu. Đằng sau là An Vũ Phong với bộ mặt như ăn phải quả đắng vậy.

Tăng tăng... tăng tăng tăng....

Bản nhạc nổi lên, tôi cố gắng nhún lên nhảy, quay đầu nhìn An Vũ Phong phía sau đang khoanh tay trước ngực, đứng ưỡn người ra.

Tư thế gì mà kỳ dzậy ta? Trong mắt tôi thì bộ dạng đó của hắn trông cứ như con thiên nga đang chuẩn bị cho vào lò quay.

An Vũ Phong phát hiện ra tôi đang nhìn cậu ta. Tên đó hần học ném vào tôi hai cái nhìn nảy lửa. Có lẽ lửa tức giận của hắn to quá nên xém chút nữa đốt cháy cả đôi mắt của hắn.

Bản nhạc bắt đầu dịu dàng hơn, tôi lướt những bước uyển chuyển đến chính giữa sân khấu. Nhưng còn một con thiên nga nữa thì cứ ngập ngừng không chịu xuất hiện.

Con thiên nga bất trị An Vũ Phong từ đầu đến cuối chỉ biết đứng ở một góc sân khấu. Để công việc hợp tác được thuận lợi, tôi chỉ còn cách di chuyển đến chỗ của con thiên nga đó, đưa tay ra để tóm hắn vào nhảy cùng.

Vụt!

Tay tôi bị đánh văng ngược trở về.

- Cậu định làm trò gì thế? – An Vũ Phong gằn lên từng tiếng, không thèm để ý đến ánh mắt của tôi.

Tôi có cảm giác của thầy giáo đang chăm chú nhìn tôi. Tôi lại tiếp tục cố gắng nắm lấy tay cậu ta, con thiên nga lớn này vẫn nhất định không chịu động đậy.

Tôi liếc nhìn cậu ta một cái, bĩu môi trêu chọc. Không ngờ lần này con Thiên Nga lớn vừa mập vừa ngốc này lại hiểu ý tôi chỉ trong có 0.05 giây, cậu ta dùng sức nhảy lên một cái.

Tôi vẫn chưa kịp theo tiết tấu của cậu ta thì đã bị cậu ta bồng cho một cái vào cùi chỏ đau điếng. Tôi định nhảy lên, nhưng con thiên nga đó lại kéo vai tôi xuống.

Bốp bốp...Bốp bốp...

Hai con thiên nga biến thành trò chơi bập bênh của lũ trẻ con, một lên một xuống rất đều.

Tôi biết tiết mục của chúng tôi chắc chắn trông buồn cười đến rách miệng. Nhưng kỳ lạ là, mọi người ở bên dưới không ai cười cả. Tôi nhìn thấy có vài người ôm miệng nín cười đến mức mặt tím bầm lại, nhưng vẫn không có ai dám cười lên thành tiếng.

- Thừa thầy, Hồ Thiên Nga có rất nhiều thiên nga, sao thầy chỉ tìm ra hai con vậy? – Đột nhiên An Vũ Phong cất tiếng hỏi, thái độ rất đặc ý.- Em thấy Giang Hựu Thần cùng mọi người đang phải kìm nén dữ lắm, chắc là cũng muốn lên sân khấu để thể hiện tài năng đó ạ.

An Vũ Phong nói cũng có lý lắm! – Thầy giáo “Beethoven” hình như hiểu được suy nghĩ của học trò, quay người lướt qua một lượt mọi người trong lớp – Không ngờ học trò lớp chúng ta lại có năng khiếu biểu diễn như vậy. Nếu vậy thì không nên che giấu làm gì, mau thể hiện ra đi các em!

- Giang Hựu Thần! Ân Địa Nguyên! Các cậu đừng khiêm tốn giấu tài nữa, mau lên đây đi! – An Vũ Phong cười gian xảo nhìn mọi người, khiêu khích thêm một câu.

- Được thôi. – Giang Hựu Thần vui vẻ đứng lên, kéo tay Ân Địa Nguyên, Kì Dục cùng Nghiêm Ngôn bước lên trên sân khấu. Sắc mặt của Ân Địa Nguyên tím bầm lại vì tức giận, Kì Dục thì mặt đỏ bừng bừng, chỉ có mỗi Nghiêm Ngôn là lạnh tanh, không hề biểu lộ ra chút cảm xúc nào.

- Hựu! Đừng đi lên đó chứ! – Ân Địa Nguyên nhỏ nhẹ hỏi Giang Hựu Thần.

- Nguyên, không phải cậu cũng rất thích bản nhạc này sao? Cùng lên đó đi, chỉ có mỗi Thái Lăng và An Vũ Phong thì chán lắm.

Ba mươi giây sau...

Trên sân khấu xuất hiện sáu con thiên nga rất chi là kỳ quái, bốn con thì đỏ ửng mặt lên, một con thì hoàn toàn bơ dờ, chỉ có mỗi một con là vui vẻ nhún nhún nhảy nhảy theo tiếng nhạc...

Giang Hựu Thần quả là có năng khiếu nhất. Tay chân hài hòa, quay, nhảy đều rất có dáng. Nhưng mà...

Tôi len lén nhìn những hoàng tử thiên nga đó... sao vẫn cảm thấy có gì đó không bình thường.

Năm con thiên nga không múa cùng một phách một nhịp nên nhìn cứ lộn tung phèo cả lên...

- Bộp bộp bộp! – Thầy giáo “Beethoven” bắt đầu vỗ tay gõ nhịp cho chúng tôi, nhân tiện tắt luôn nhạc rồi dùng giọng ca opera của mình hát lên:

- Mặt hồ nước... sóng lăn tăn lăn tăn... a í a í a...

- Ui chao!

Rầm... rầm...

Vừa nghe thấy loại nhạc đậm chất dân gian được cất lên từ miệng thầy giáo, Kì Dục lúc nhảy tiếp đất chân tay lóng ngóng đập luôn vào dây giày của tôi, còn tôi thì đang đứng lúc cần phải nhảy lên... Tôi bị đóng chặt ở dưới mặt đất, nhưng sức bỏ ra khi nãy để nhảy căng lên không thu về được nữa. Tôi bị mất trọng tâm té nhào xuống người bên phải mình là An Vũ Phong.

An Vũ Phong hoàn toàn không được phản ứng, bị tôi đột ngột té nhào vào, cả hai người ngã kềnh xuống dưới đất.

- Cậu định đè chết tôi đó hả? – An Vũ Phong dùng sức đẩy tôi ra khỏi người cậu ta.

- Xin lỗi... xin lỗi...

- Thái Lăng, sao cậu lúc nào cũng xin lỗi cậu ta thế? Tôi đã nói rồi, cậu là người mà tôi cần phải bảo vệ. Cậu làm như thế khiến tôi mất mặt lắm, có biết không? – Kì Dục giận đỏ mặt, kéo tay tôi đứng dậy.

- Ủa ? Hóa ra bạn Kì Dục của chúng ta chẳng biết chút lý lẽ gì sao? Lần này rõ ràng cậu ta đụng phải tôi, mọi người đều nhìn thấy. Nhưng mà, hình như có người đang hối hận thì phải?

- Cậu nói ai hối hận hả?

Reng...

Đúng lúc tình hình đang căng thẳng như đấu bò tót Tây Ban Nha thì chuông báo hết giờ học vang lên. Một bản nhạc dài vền vền có năm phút mà sao giống như kéo dài một thế kỷ vậy. Mọi người nối đuôi nhau rời khỏi phòng học nhạc, ngay cả thầy giáo “Beethoven” cũng bỏ đi không nói câu nào. Chỉ còn mình tôi ngơ ngác đứng trên sân khấu, nhìn ánh mắt của An Vũ Phong mà thấy sồn da gà, trong lòng bất an...

- Nhóc con, cậu múa cũng khá quá nhỉ? – An Vũ Phong hất mạnh tay tôi ra ngoài.

- An Vũ Phong cậu định làm gì hả? – Kì Dực trợn mắt nhìn An Vũ Phong, vung vung đôi tay đang mỗi rã ra của mình.

- Tôi chỉ khen Thái Lăng múa đẹp thôi, lẽ nào thế cũng xem là bắt nạt sao?- Nói xong An Vũ Phong hứ một tiếng rồi bỏ ra ngoài.

- Hựu, chúng ta cũng đi thôi. – Ân Đại Nguyên kéo tay Giang Hựu Thần ra ngoài cửa lớp.

Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi cười, để lộ hàm răng trắng tinh như tuyết:

- Thái Lăng, cậu múa đẹp lắm đó!

- Hơ hơ... cảm ơn cậu... hơ hơ...

Tôi nhìn bốn người bọn họ rời khỏi lớp học, không hiểu có ai thấu được sự đau khổ, vô vọng của tôi không...

oOo

Trong lớp học không khí nồng nặc mùi thuốc súng, khuôn mặt An Vũ Phong nhìn cứ như Diêm Vương hiển linh, tôi cố hết sức kiên trì ngồi nhấm từng giây cho đến tận khi tan học. Phù! Tôi như trút được một hòn đá đè nặng mấy tiếng đồng hồ. Tôi rón rén đi về phía ký túc xá của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói ở đâu dồn dập vang lại.

- Chuyển đi! Chuyển! Mau!

- Đưa cho tôi.

.....

Tính tò mò thọc mạch làm tôi quên mất đạo lý “nơi nào náo nhiệt là nơi đó có rắc rối”. Tôi mò mẫm lò dò đi theo phía phát tiếng nói, đến nơi thì phát hiện ở đó có một sân bóng rổ.

- Hấp!

Đột nhiên, ở chính giữa sân bóng rổ vọng lại một tiếng hét lớn. Chỉ nhìn thấy cả sân bóng rổ khí thế thể thao ngút trời, mỗi một vận động viên đều tràn đầy sinh khí. Một trong số họ đang đu trên rổ bóng, ném vào rổ một quả bóng tròn. Cả sân náo nhiệt như đang chơi cùng vận động viên nổi tiếng của giới NBA nhà nghề vậy.

- Giỏi quá! Vào rồi!

- Yeah, lại là một cú Dunk. Siêu sao vẫn là siêu sao. Tài ghê.

Chao ôi, cái cảnh này...hình như chỉ có trong truyện tranh Slam Dunk thôi thì phải. Tôi ngần ngại nhìn anh chàng tài ba đó, quên mất việc mình đang phải làm. Thật là lợi hại.

Anh chàng đó là ai vậy? Tôi phải báỉ làm thần tượng mới được.

Tôi tiến sát lại gần sân bóng rổ, đôi mắt vẫn dán chặt vào vị thần tượng của mình.

Anh ta giơ tay lên, lau mồ hôi trên cổ, rồi chỉnh lại bộ quần áo của mình. Ui chao! Tôi ngại ngại ngần ngần nhìn.

Tôi nhìn thấy cơ bắp chắc nịch của anh ta...

- Hựu, nghỉ ngơi chút nhé?

- Hựu?

Giang Hựu Thần ư?

Tôi vội vã ngược mắt nhìn bốn phía, nhưng không hề nhìn thấy anh ta. Lẽ nào tôi nghe nhầm rồi?

Tôi lại nhìn về sân bóng rổ. Ngay lúc đó...tôi há miệng tròn vo. Thần tượng của tôi quay mặt lại. Anh ta...anh ta đúng là Giang Hựu Thần.

Người tôi bắt đầu toát mồ hôi hột, kể cả cái trán cũng lấm tấm mồ hôi. Giang Hựu Thần lúc này toát lên một vàng hào quang sáng rực rỡ, khi cậu ta cười để lộ hàm răng trắng đều, tôi có

cảm giác mình không còn thở được nữa, chỉ còn nghe tiếng đập của con tim...

- Coi chừng! – Đột nhiên, một tiếng kêu thất thanh làm tôi tỉnh cả người. Tôi ngược đầu lên, ôi trời ơi, một quả bóng rơi từ trên trời xuống, đang nhắm thẳng hướng tôi mà bay tới.

Tôi sợ đến nhắm tịt cả mắt lại. Xưa nay tôi lúc nào cũng vậy, chỉ cần đến sân thể thao thì thế nào cũng bị bóng đập vào người. Nó đã trở thành “quy luật xui xẻo của Thái Linh” rồi, chẳng có gì có thể thay đổi được. Xem ra, lần này cũng thế mà thôi.

- Ối!

Không biết tôi nhắm mắt bao lâu mới nghe thấy một tiếng kêu thất thanh.

Ủa? Sao thế? Không phải là tiếng kêu của tôi sao? Tiếng kêu đó là...

Tôi quay đầu lại, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

Không hiểu An Vũ Phong xuất hiện lù lù ở sau lưng tôi khi nào, mặt hắc nhếch nhếch như “khỉ đột ăn nhầm ớt”, tay ôm lấy đầu mình, người cúi gập xuống dưới đất... Bên cạnh tên đó là một quả bóng rổ đang quay tít thò lò...

Thế này là thế nào?

Mặt tôi tái mét, chạy đến bên cạnh An Vũ Phong, định hỏi xem cậu ta có sao không.

- Thái Lăng! – An Vũ Phong đang cúi người bỗng đứng bật dậy, quay đầu trừng trừng hung tợn nhìn tôi. – Đừng có bảo là cậu không cố ý nhé.

- A...An...An..

An Vũ Phong không thèm nhìn tôi lấy một cái, đi thẳng.

Cái gì... lẽ nào cậu ấy tưởng... Oan cho tôi quá... Hu hu hu

Chương 04

VÌ SAO MAI LẠC TRÊN THẢO NGUYỄN

The Lost Star

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria “”

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Địa điểm:

Sân bóng rổ trường British

Khu kí túc xá trường British

Phòng học tập lớp 11A1 trường British

Căn nhà gỗ “bí mật”

LỜI THÌ THẦM CỦA MỘT ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi mơ ước mình sẽ có một chuyến du lịch kì thú,

đi đến khắp nơi trên thế giới này

Có thể là sa mạc ngàn dặm, hay là biển cả

mênh mông tung bọt trắng

Chúa đáp: Ta đã nghe được lời cầu nguyện của con

Thế là, tôi đã có một kinh nghiệm xương máu nhớ đời

Khi tôi bị mấy bà bạn thân của mình truy đuổi...

oOo

Đi qua đi lại... đi qua đi lại...

Tôi nóng ruột cứ như con kiến đang co quắp ở trên nồi lửa, cứ đi đi lại lại trước cửa phòng mình suốt cả buổi. Chỉ cần nghĩ đến ba từ An Vũ Phong là tôi lại tưởng tượng ra một tên Ma vương da xanh nanh vàng, tay cầm “bồ cào sắt” xĩa túi bụi về phía tôi. Ôi! Phật tổ ời! Gì mà kinh dị vậy! Tôi... lẽ nào tôi phải bước vào căn phòng kí túc, phải chạm trán với tên đại ma đầu An Vũ Phong đó sao? Nhưng mà nếu không về đó, tôi còn biết đi đâu đây?

Hu hu hu... Thế giới to lớn như vậy, lẽ nào không có chỗ cho Thái Linh này được dung thân sao? Ôi chúa ời, cầu xin người hãy thương xót đứa con đáng thương này! Tôi cắn chặt ngón tay, đau khổ nhìn lối hành lang hun hút, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng như nước lũ tràn về!

Thôi... ta đành liều một phen vậy...

Dù sao thì Thái Linh tôi từ nhỏ đã như thế rồi, chuyện tốt lành chẳng bao giờ rơi trúng đầu tôi cả...

Tôi ngao ngán thở một hơi dài, xốc lại cái ba lô trên lưng, uể oải lấy chùm chìa khóa ra.

Ủa? Sao kì vậy ta? Bộ khóa cửa phòng bị hư rồi hay sao? Sao mở không được thế này?

Tôi chớp chớp mắt, bán tín bán nghi, rút chìa khóa ra rồi ngán ngẩm đứng nhìn căn phòng đóng kín mít.

- Thái Lăng, đừng có bảo là cậu không cố ý nhé!

Đột nhiên, câu nói của An Vũ Phong ở sân bóng rổ hiện lên trong đầu tôi, tôi rùng mình một cái.

Híc híc... Phải rồi, điệu bộ hần lúc đó “chim cú” tôi lắm... Chắc chắn là do hần ta làm khó tôi đây mà!

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc!

- An Vũ Phong! Cậu có trong đó không? – Tôi dí sát tai vào cánh cửa rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

- Không có!

Ồ hô hô! Quả nhiên tên đó đang ở bên trong.

- An Vũ Phong, cậu mở cửa giùm tôi được không? – Tôi lấy hết can đảm của mình lên tiếng đề nghị.

Yên ắng... yên ắng...

An Vũ Phong không trả lời. Một lúc sau trong phòng vọng ra một giọng nói uể oải.

- Bộ cậu không có chìa khóa hả?

- Có! Nhưng mà... nhưng mà không mở được...

Két... két...

Tôi vẫn chưa nói dứt lời, cánh cửa đột nhiên được hé ra. An Vũ Phong thò khuôn mặt giữa khe hở cửa, cười rất ma quái.

- Không mở được cửa là chuyện của cậu chứ! Nhưng xem ra số cậu còn may mắn chán, cửa sổ vẫn chưa đóng đâu, nhưng sau hai mươi phút nữa thì tôi không dám chắc. Bắt đầu tính thời gian...

- Hở? Cái gì? An Vũ Phong! Khoan đã!

Ầm!

Tôi định nhảy qua lí sự với tên đại ma đầu đó thì hắn ta đã đóng rầm cửa lại, khiến đầu tôi va cái đổp vào cửa chả khác gì quả bóng tennis người ta quăng vô tường.

Thằng cha này thật quá đáng!

Tôi tức giận trợn trừng mắt nhìn cánh cửa, xoa xoa cái trán vừa “hôn” cửa của mình, nước mắt nước mũi cứ giàn giụa.

Hừ! Trên đời này sao lại có thằng cha ác độc đến thế nhỉ? Nhưng mà mi đã nhầm to rồi, Thái Linh này không phải là người dễ bỏ cuộc đâu! Hố hố hố... Leo cửa sổ hở? Chuyện muối... Hừ! Ta đây mà trở tài thì mi có mà lé mắt!

Nghĩ đoạn, tôi lau sạch nước mắt nước mũi len nhem trên mặt, tức giận đứng bật dậy, đi xuống dưới lầu, vòng ra phía sau, ngược đầu nhìn!

Ặc ặc... sao mà cao thế... Căn phòng của tôi cao hơn so với tôi tưởng tượng thế?

Tôi cúi đầu xuống, do dự nhìn hai cánh tay gầy đét, tong teo như cái tăm tre của mình...

Chắc là... mình chẳng leo lên nổi mất...

- Hề lố!!!

Hử... giọng nói này là...

Tôi mím chặt môi, ngẩng cổ nhìn.

- An Vũ Phong!

- Phư phư phư! – An Vũ Phong tựa vào cửa sổ, ngoái đầu ra nhìn tôi cười khoái trá như bắt được vàng – Còn do dự gì nữa? Đừng bảo là tôi không cảnh báo trước nhé, cậu chỉ còn mười lăm phút để leo thôi!

- Tôi... tôi... – Tôi bối rối nhìn xung quanh, ráng tìm ra một lối để trèo lên.

- Đây, nhìn bên trái kia, có một đường ống nước đấy. Tôi khuyên ông bạn nên leo theo đường ống nước đó!

Ống nước? Tôi liếc nhìn qua bên trái, cái ống nước nhỏ lại còn dơ như thế, thật là có thể leo lên được đường đó sao?

Tôi nghi ngờ ngược đầu nhìn lên theo đường ống nước.

Ôi ôi... Dù sao thì chẳng còn cách nào khác nữa rồi, cứ thử xem sao vậy...

Tôi áp người mình vào ống nước như con thằn lằn, tay với tới các khắc đầu tiên của nó, móc chặt vào, rồi nhảy lên.

Phù... Xong bước đầu tiên. Chuẩn bị bước tiếp theo...

- Oái!

Phịch!

Đúng lúc tôi vừa mới bỏ một tay ra để tìm điểm tựa tiếp theo thì chân tôi bị mất thăng bằng, cả người té từ trên thân ống nước xuống đất, đau điếng.

- Ui! Đau quá...! – Tôi xoa xoa cái mông tưởng như đã bị nát như tương của mình, nước mắt lưng chùng.

- Đúng là vô dụng! Đàn ông con trai mà yếu như sên, đến ống nước cũng không biết đường leo lên! Ngủ ở hành lang cũng đáng đời! – An Vũ Phong dựa lưng vào vách cửa sổ, nhìn tôi

nhếch mép cười châm chọc.

Hừ hừ hừ... Thằng cha đáng ghét này...

Tôi bực mình, mắt tóe lửa căm hận nhìn An Vũ Phong, trong người đột nhiên xuất hiện một sức mạnh phi thường, giúp tôi đứng phắt dậy, nhảy lên ống nước thêm một lần nữa.

Phịch!

Nhưng lần này còn tệ hơn. Tôi mới vừa leo lên được một nửa thì chân bị trượt, lại bị té xuống đất như ban nãy.

- Ôi chà, thôi đi, Thái Lăng, cũng chỉ còn có năm phút thôi, tôi nghĩ ông bạn từ bỏ chuyện trèo cửa sổ đi là vừa!

Hừ!

Tôi lấy tay bịt chặt tai lại, xem như tên An Vũ Phong không hề có mặt ở trên đời này. Lần thứ ba tôi lại đi đến trước đường ống nước, hít một hơi thật sâu, ngược đầu lên cửa sổ phòng, răng nghiến chặt lại, lòng hạ quyết tâm...

Lần này... tôi nhất định phải thành công!

Tôi leo leo leo! Tôi trèo trèo trèo!

Hô hô! Mình cũng nhà nghề gớm nhỉ! Sắp đến nơi rồi! Tôi níu chặt lấy một khấc nhô ra trên đường ống nước, ngược nhìn cái cửa sổ chỉ còn cách tôi không đến nửa mét nữa, lòng tràn ngập khí xuân. Tôi hít sâu một cái. OK con gà đen! Thắng thua chỉ còn nốt lần này nữa thôi!

Một hai ba... Hấp!

Tôi bất ngờ thả tay nhảy qua nắm lấy bệ thềm cửa sổ!

Lúng lẳng... lúng lẳng...

Tôi cúi đầu nhìn đôi chân đung đưa như đồng hồ quả lắc của mình, vì bị mất trọng tâm nên tôi đành phải nhảy ra khỏi ống nước, mồ hôi mồ kê trên trán nhễ nhại.

Nguy hiểm quá! Lỡ như ban nãy không kịp nắm bệ thềm cửa sổ lại là tôi rơi tan xác pháo. May quá, xem như tôi đã leo đến nơi! Hơ hơ hơ...

Nghĩ vậy, tôi chuẩn bị dùng hết phần sức lực còi cồm còn lại của mình để nhảy vào bên trong cửa sổ. Đột nhiên tôi có cảm giác như có vật gì đang đè vào tay mình!

- An... An Vũ Phong! – Tôi hốt hoảng nhìn tên An Vũ Phong đang ngồi trên bệ cửa sổ, mồ hôi tuôn ra như thác lũ – An Vũ Phong... cậu... cậu định làm gì?

- Hơ hơ... cậu đoán thử xem? – An Vũ Phong nhìn thấy mặt tôi trắng bệch ra, bèn hạ giọng xuống nhỏ nhẹ.

- Tôi thấy leo ống nước chính là một cách rèn luyện sức khỏe rất hữu hiệu! Tôi thấy ông bạn sức khỏe kém quá, hay là leo thêm một lần nữa đi, xem như là luyện tập thể thao vậy!

- Không... không cần! – Nhìn thấy tay của An Vũ Phong ngày càng tiến lại gần ngón tay của tôi, tôi sợ đến mức hét lên.

- Không sao đâu! Đây chỉ là lần hai thôi mà, nếu té xuống cùng lắm cũng chỉ nằm trong bệnh viện nửa tháng thôi, nhằm nhò gì!

- Cái gì? Nằm nửa tháng trong bệnh viện? – Chỉ mới nghĩ đến đồng thuốc còn chất cao hơn núi đó, tôi sợ đến mức khóc rống lên.

- Chỉ chọc tý thôi mà ông bạn đã khóc thút thít rồi? Ông bạn có phải là con trai không đấy? – An Vũ Phong nhìn tôi thở dài, dùng một tay kéo tôi thẳng vào bên trong phòng.

Roẹt!

Cái tiếng gì nghe lạ quá, theo ánh mắt của An Vũ Phong tôi nhìn xuống bên dưới người mình. Ôi trời ơi? Khi tôi được cậu ta kéo vào thì đồng phục bị làm rách, lộ ra cái dây áo bên trong!

- Này, Thái Lăng, cậu...

Bốp!

An Vũ Phong đang ngồi bên cạnh tôi, định nói điều gì đó thì bị tôi tát cho một cái nổ đom đóm mắt.

An Vũ Phong ôm lấy khuôn mặt đang còn in đỏ dấu tay của tôi, nhìn tôi trừng trừng.

- Cậu... cậu dám tát tôi?

Tôi hoảng sợ nhìn cậu ta, bỏ chạy thục mạng ra khỏi căn phòng mà ban nãy tôi ề cả cổ ra mới leo vào được.

Hồng hộc, hồng hộc!

Bị An Vũ Phong nhìn bằng ánh mắt khó hiểu, lại còn bị hấn xem là đứa quái nhân, tôi bỏ chạy một mạch về nhà mình. Tôi run rẩy lấy chùm chìa khóa ra, nhưng vẫn không thể nào đút vào đúng lỗ. Chuyện vừa mới xảy ra cứ quay cuồng hiện đi hiện lại trong tâm trí tôi.

Có phải An Vũ Phong đã biết tôi là con gái rồi không?

Vậy thì tôi phải làm sao đây? Hu hu... Mẹ tôi có khi nào bị ngồi nhà đá vì tội lừa đảo không?

- Cúc cu! Nhóc con! Cuối cùng bà cũng chịu xuất hiện! – Một giọng nói thân thuộc cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Thượng Hội? – Giọng của nhỏ đó không thể nhầm đi đâu được.

Tôi quay đầu nhìn, thấy Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đang chống nạnh đứng nhìn tôi. Trời đất, hai bà bạn tôi làm gì mà một đứa mặc đồ đen một đứa mặc đồ trắng, giống hệt như phim chưởng “Hắc Bạch song kiếm” chiếu trên Ti vi vậy. Tôi dự cảm chẳng lành...

- Bà có biết tại tôi đã ngồi đợi ở nhà bà bao nhiêu ngày rồi không?

Hu hu hu... làm gì mà “chần lử” vậy, xem ra nhỏ đang tức hằm hằm.

- Bà vô tình thiệt đó! Sao khi không lại chuyển trường? Chắc lại đánh bài chuồn đi đâu đó để ngắm trộm mấy anh đẹp trai một mình chứ gì! Khai ngay! Bà đã đi đâu? Dám giấu tại tôi đi ăn mảnh hả? – Giọng nhỏ Ngọc Dĩnh nghe rề rề cứ như Bạch Cốt Tinh hiện hình.

- Tôi...

- Mau báo cáo ngay, không bà biết tay tôi! Mà đợi đã... – Bà bạn Thượng Hội đang hét lạnh lạnh như chum sành vỡ để “đàn áp” tôi, nhỏ bỗng dừng lại nhìn chòng chọc người tôi rồi lập tức la tướng lên như dê sắp vỡ:

- Bộ đồng phục trên người bà là thế nào hả? Sao lại là trường nam sinh British?

Tiêu rồi! Ban nãy tôi vội vã chạy về nhà đã quên thay bộ đồng phục trường British ra rồi.

- Hơ hơ... hơ hơ... có gì thì từ từ nói... – Tôi vừa cười hết cỡ với hai bà bạn chần tinh, vừa cẩn thận tìm đường rút lui.

- Tôi khai... tôi sẽ khai hết với hai bà...

Thái Linh tôi, một kẻ không bao giờ khuất phục trước vũ lực, cuối cùng cũng bị hai nhỏ bạn tấn công dồn dập đến mức phải kể lại tất cả mọi chuyện vừa xảy ra trong thời gian qua cho họ nghe.

Câu chuyện “phiêu lưu, mạo hiểm” của tôi lẽ ra phải làm cho người nghe cảm thấy đau lòng, xót xa đến rớt nước mắt mới đúng. Hai bà mau ôm tôi đi, mau đến bên cạnh để an ủi tâm hồn non nớt đã phải trải qua bao phong sương của cuộc đời như tôi cái nào!

Ai dè...

- Ôi trời! Thái Linh! Bà sượng thật! Bà quen biết với ngũ đại tướng quân của British cơ đấy!

- Bà đúng là sượng như tiên còn than thở nỗi gì! Đến tôi còn phát ghen đây này!

Ôi trời ơi! Đây là kiểu... logic gì thế không biết? Tôi suýt nữa phải bỏ cả chuyện học hành, bây giờ thì phải giả dạng con trai, hai nhỏ đó không thương tình tôi thì thôi lại còn ghen tị cái gì chứ?! Tôi tức đến phùng mang trợn mắt, định xông vào đập cho hai nhỏ một trận te tua.

Nhìn thấy điệu bộ của tôi như quả bom sắp nổ, Thượng Hội và Ngọc Dĩnh nhìn nhau cười

rồi đồng thanh nói:

- Thái Linh, nếu bà xem như gián điệp đã lọt được vào trong lòng địch rồi, vậy thì...

- Hả... các bà định làm gì? – Tôi vội vàng ngoắc mắt nhìn thẳng vào hai bà bạn háo sắc đang cười rất ma mãnh.

- Khà khà... – Thượng Hội đứng sát về phía tôi thăm thì, nhỏ ta cười nghe dựng tóc gáy.

- Không được – Tôi lắc đầu nguây nguẩy. Tôi không thể đảm nhận một nhiệm vụ khủng khiếp như thế được!

- Bà định đến kiếp sau vẫn làm Miss quạ đen sao? Bà đừng quên là bây giờ bà đang giả dạng con trai đấy! – Thượng Hội nhú mắt nhìn tôi nói.

- Đúng đó, lỡ như tâm trạng của bọn tôi không vui muốn tìm người để trút bầu tâm sự, chẳng may buột mồm nói ra thì... – Ngọc Đình cũng chen thêm vào, nụ cười gian xảo hết như tên sói trong truyện Cô bé quàng khăn đỏ.

- Tôi... – Tôi giương mắt thật to để nhìn vào hai bà bạn thân từ thuở nôi khổ của mình, cảm giác như bị rơi vào hố sâu của sự tuyệt vọng.

Hu hu hu... hu hu hu... Ông trời ơi, sao ông lại nỡ đối xử với con như thế?

oOo

Một ngày mới lại đến. Những lời cầu nguyện thống thiết của tôi dường như không bao giờ lọt đến tai của Thượng Đế. Nghĩ đến “trọng trách” nặng nề mà Thượng Hội và Ngọc Đình hôm qua giao cho, tôi cảm thấy ớn lạnh trong người. Nhưng nhìn thấy mẹ tôi sốt ruột đi qua đi lại trong phòng khách, tôi nghĩ bụng mình mà không đi là lại phải nghe mẹ ca thán cả đêm mất. Tôi lặng lẽ khoác cặp lên vai đến trường.

- Thái Linh, hôm nay sau khi tan học, bọn tôi sẽ đợi bà ở Ring, nếu như bà không đến thì... hà, hà...

- Tiểu Linh, nếu như bà không lấy được tấm hình nào có chữ kí của An Vũ Phong thì đừng trách tại sao không nể tình nhé.

Câu nói của Thượng Hội và Ngọc Đình vang vọng bên tai tôi, tôi cảm thấy có luồng điện chạy qua mình làm tôi bưng tỉnh. Nhìn trái phải một lượt, chẳng có ai bên cạnh. Ôi trời, đúng là tự mình làm mình hết hồn!

Nhưng mà... nếu như tôi không lấy được hình của An Vũ Phong thì...

Dựa vào kinh nghiệm mười bảy năm quen biết giữa tôi và hai bà bạn nôi khổ đó thì tối nay tôi sẽ thâm lăm đấy! Còn nếu tôi không đến thì chắc sẽ không bảo toàn được tính mạng mất!

Nhưng mà... sau chuyện ngày hôm qua, không biết An Vũ Phong thế nào rồi...

- Ê, pê dê, sao hôm qua co giò chạy nhanh thế hả? Cả đêm cũng không chịu về nhà, hay là...

Nhắc “Tào Tháo, Tào Tháo lập tức đến!”. Tôi đang than ngắn thở dài thì giọng nói mỉa mai của An Vũ Phong bỗng vang lên.

Thình thịch thình thịch...

Cả người tôi bỗng run lên bần bật. Tôi đứng sờ ra như khúc gỗ một chỗ, đến cả quay đầu lại nhìn cũng không dám, sợ phải đối mặt với những gì sắp diễn ra.

- Ủa, ông bạn thấy tôi đẹp trai quá độ nên bị choáng hả? – An Vũ Phong đột ngột bước một bước dài đến, đứng ngay trước mặt tôi. – Phư phư phư! Yên tâm đi, con người ai cũng có sở thích đặc biệt hết, tôi nhất định sẽ giữ bí mật này cho ông bạn!

- Sở thích đặc biệt? – Tôi ngơ ngác nhìn An Vũ Phong. Hắn ta còn dùng tay làm dấu hiệu OK, dáng vẻ rất phóng khoáng.

Đợi... đợi đã...

Không lẽ hẳn ta nghĩ tôi là một tên biến thái thứ thiệt?

Tôi vò đầu bứt tai toan giải thích cho cậu ta, cuối cùng lại thôi.

Bỏ đi vậy... Hiểu nhầm dù sao vẫn còn tốt hơn bị lòi đuôi! Tôi dựa vào cái ghế đằng sau, ngẫm đoán già đoán non thái độ khi nãy của An Vũ Phong.

Cặp lông mày đen đậm trong hơi quây, đôi mắt đen và sáng, ánh mắt lúc nào cũng chứa được một điều gì đó rất mê hoặc lòng người... Nếu để con gái nhìn thấy, tim thể nào cũng đập loạn xạ như tôi lúc này vậy...

Nước da hồng hào đến con gái cũng phải ghen tị, đôi bông tai kim cương sáng lấp lánh càng làm tên đó trông cá tính, phong độ hơn.

Bình thường hẳn cứ chọc ghẹo tôi suốt, tôi điên tiết đến nỗi muốn cho hắn “xoi” vạn cước song phi mới hả dạ. Bây giờ nhìn kĩ lại thấy... hèn gì Thượng Hội, Ngọc Đình cứ suốt ngày đòi ảnh hắn. Khoan... tôi suyt nữa thì quên bém chuyện tấm hình rồi...

- An Vũ Phong! Chào bạn – Tôi hít một hơi thở sâu, gắng gượng nở một nụ cười rạng rỡ và ngọt ngào như kẹo bọc đường, rồi dùng giọng nói như mật ong nhỏ giọt chào An Vũ Phong.

- Hở! Bộ hôm nay ông bạn uống nhầm thuốc hả? – An Vũ Phong giật nảy mình lên như con cóc, lùi về sau mấy bước, mặt mày quái đản, nhíu mày nói – Uống nhầm thuốc thật à? Tôi là con trai chứ không phải dân “xăng pha nhớt” đâu đấy! Ông bạn đừng có mà giở trò làm càn!

- Tôi... tôi... – Thôi tiêu rồi, tại sao vừa mới nhìn vào mắt của tên đó thì đầu óc tôi lại rối tung lên như mớ bòng bong vậy, miêng chẳng nói được gì hơn ngoài câu “tôi phải đi vệ sinh!”

- À! Té ra cậu muốn đi vệ sinh! Hơ hơ... thích thì cứ đi, việc gì phải báo cáo với tôi!

Ôi trời ơi, tôi chỉ ước có thể cắn chặt cái lưỡi tặc hại của mình lại. Tôi ba chân bốn cẳng chạy về phía nhà vệ sinh.

- Nay, vội đến mấy thì cũng phải cẩn thận chứ. Chẳng may có quên đem theo giấy vệ sinh thì nhớ hú tôi một tiếng nhé...

Tiếng của An Vũ Phong vọng lại từ đằng sau, làm đôi chân tôi rú lại, suyt nữa thì cầm đầu xuống đất ngã sòng soài rồi...

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ tiết 1 rung lên, tôi lảo nhảm tập dượt lại một lần những lời cần phải nói, hít sâu, quay đầu xuống nhìn thẳng vào An Vũ Phong đang ngồi trong đám “binh đoàn” hỗn độn của mình.

Thái Linh, mày phải cố lên! Để được nhìn thấy mặt trời ngày mai, mày phải cố lên!

- Gì nữa đây? – An Vũ Phong có lẽ cũng cảm nhận được sự quyết tâm của tôi. Hắn nhìn tôi một cái rồi co rúm lại như con châu chấu bị tạt nước sôi.

- Tôi... tôi... à cái này... tấm hình... – Ôi trời ơi, những lời thoại tôi chuẩn bị kĩ càng, thuộc lòng như ăn cháo ban nãy thế mà đến lúc quan trọng lại quên mất tiêu là sao! Tôi thấy máu nóng đang dồn hết luân khuôn mặt, mặt tôi trông chắc không khác gì quả cà chua.

- Cái gì với cái gì chứ? – Thái độ của An Vũ Phong hơi lạ. – Cậu nói cho rõ ràng chút có được không?

- Cái này... Tôi muốn xin cậu một tấm hình có được không? – Đành mặc kệ vậy, làm đại thôi. Tôi mím môi lại rồi “xổ” ra một tràng, khiến không ít người xung quanh cũng phải tò mò nhìn qua.

- Hả? – Vừa nghe tôi nói xong, An Vũ Phong quả nhiên vô cùng bất ngờ. – Cậu xin hình của tôi làm gì?

- À... à... để tôi làm lưu bút! – Đúng thời khắc quan trọng này may mắn sao tôi đã nhớ lại “kịch bản” của mình, nói rất suôn sẻ.

- Ồ... – An Vũ Phong có vẻ nghi ngờ tôi. – Cậu không phải dùng hình của tôi để làm chuyện khác chứ?

- An...

Tôi vẫn chưa kịp gọi hết tên hắn, An Vũ Phong đã đứng lên, đầu ngẩng cao một góc 30 độ. Tôi không nhìn thấy được vẻ mặt của cậu ta, chỉ nhìn thấy khuyên tai kim cương chói sáng bên phải tai phải hình như cũng đang cười nhạo.

- Cậu xin hình của tôi à... Phư phư phư... đừng hòng nhé! Đồ biến thái! – An Vũ Phong dút hai tay vào túi quần, đầu không nhìn lại bước thẳng một mạch ra ngoài cửa lớp.

Mọi người trong lớp đều nghe thấy hết, họ bắt đầu rì rầm bàn tán. Tôi lúng túng đứng ở giữa lớp, mặt đỏ như trái gấc chín, cúi gằm xuống đất, tay vò nát cái gấu áo, miệng lầm rầm khấn có cái hổ hiện ra để mình chui tọt xuống... Ôi trời... không phải tên Phong đó nghĩ tôi là thằng mắc bệnh đồng tính chứ?

Hu hu hu... như thế này thì cho dù tôi có hái được mặt trăng ở trên trời xuống thì An Vũ Phong cũng không đưa hình cho tôi đâu! Hắn ta đối xử với người cùng phái và khác phái sao mà khác xa nhau thế không biết! Ngày mai tôi chắc chắn sẽ không được nhìn thấy mặt trời tươi đẹp rồi!

Tôi cầm đầu xuống đất, lê chân đi về chỗ ngồi của mình. Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu tôi, đôi mắt đang ử rử đột nhiên mở to ra như ốc nhồi. Hà hà... cho dù không lấy được hình của An Vũ Phong, lấy hình của một trong ngũ đại tướng quân chắc cũng OK mà!

Tôi mừng như mở cờ trong bụng, liếc mắt về phía Nghiêm Ngôn...

Vèo vèo...

Híc! Có cảm giác như cơn gió lạnh tái người từ phương bắc thổi đến, những bông tuyết bắt đầu rơi rơi... Chỉ mới đụng phải ánh mắt lạnh như nước đá của cậu ta thôi tôi đã có cảm giác toàn thân mình hóa thành khối băng trong công viên băng đẳng rồi. Ôi ối, cha mẹ ơi... nếu như không muốn mình biến thành “người băng thế kỉ 21” thì tốt nhất nên chuyển sang mục tiêu khác thôi.

- Là thế này... mình muốn làm một cuốn lưu bút, nên muốn có hình của tất cả mọi người... Cậu có thể tặng cho mình một tấm hình của cậu không...? – Ánh mắt của tôi đột ngột chuyển hướng về chỗ Ân Địa Nguyên.

- ...

Vù... vù... vù...

Hu hu... Trên thế giới này tại sao lại có kiểu người như vậy? Hàng ngày gặp mặt Ân Địa Nguyên, cậu ấy đều tỏ ra hết sức lịch lãm, sao bây giờ cậu ta lại đeo bộ mặt xám xịt như mây đen kéo đến vậy? Cậu ta quả là người khó hiểu nhất. Còn Giang Hựu Thần đang được cậu ta bảo vệ rất kĩ, tôi càng không thể mơ tưởng đến rồi.

Tôi chỉ còn cách đầu khỗ nhìn sang vị cứu tinh duy nhất còn sót lại – tên Kì Dục tóc đỏ.

- Cậu muốn có hình à? Cũng được. Nhưng mà... – Kì Dục không để tôi kịp nói thêm câu nào đã xòe ngay 5 ngón tay ra trước mặt tôi. – Nhưng phải “xì” tiền ra.

- Bao... bao nhiêu... tiền? – Kì Dục nổi tiếng hám tiền, lẽ ra tôi phải lường trước được cậu ta sẽ ra chiêu này.

- Năm trăm đồng một tấm. Miễn mặc cả! – Kì Dục nhìn tôi, chậm rãi nói.

Ầm!

Cả người tôi và cái ghế đang ngồi lật nhào xuống đất...

- Mai gặp nhé.

Tiếng chuông tan học vừa reng lên, An Vũ Phong cùng các chiến hữu của mình đồng thanh “chào” tôi rồi bước ra khỏi lớp. Thấy nhiệm vụ của mình vẫn chưa hoàn thành, tôi chỉ còn cách ôm cặp chạy đuổi theo sau.

- An... An Vũ Phong... Cậu đợi một lát...

An Vũ Phong rõ ràng có nghe thấy tiếng gọi của tôi, nhưng vẫn không hề dừng bước lại. Tôi

cắm đầu cắm cổ chạy, cuối cùng cũng đuổi kịp cậu ta ở vườn hoa phía sau trường.

- An... An Vũ... Phong... tôi xin cậu cho tôi một tấm hình đi, có được không...? – Mặc dù tôi mệt đến đứt cả hơi, vẫn phải cố gắng thốt ra những lời van xin thê thảm như vậy.

- Những gì tôi nói cậu không hiểu à? Rất xin lỗi, hình của tôi không thể cho những tên pê đê được. – An Vũ Phong nhìn tôi với vẻ đầy đáng tiếc, miệng cười như ác quỷ hiện hình.

- Cho tôi một tấm đi... – Tôi như cá mắc lưới nhưng vẫn cố gắng nài nỉ.

- Muốn tôi cho cũng được... – An Vũ Phong đột nhiên ghé sát mặt vào mặt tôi, khiến tôi theo phản xạ thụt cổ mình lại. - ... nhưng cậu phải làm cho tôi một việc.

- Có thật không? – Tôi không dám tin vào tai mình nữa. Ôi trời ơi, cuối cùng Chúa cũng đã mở mắt nhìn thấy tôi rồi, Chúa đã giúp đỡ tôi rồi chẳng?

- Phư phư phư... – An Vũ Phong cười ma mãnh. Tôi lại cảm thấy một luồng gió lạnh chạy dọc sống lưng mình.

Đột nhiên An Vũ Phong đưa tay lên tai, lấy hoa tai kim cương xuống.

Tôi thật mơ hồ không biết hẳn ta định làm gì... Tay phải An Vũ Phong vung lên một cái, chiếc hoa tai kim cương lấp lánh vẽ một đường viền cong trên không trung rồi biến mất giữa đám cỏ xanh rờn.

- Này! – Tôi vội vàng hét lên. Cái khuyên tai đó phải là vật đắt tiền lắm, sao tên đó có thể vứt đi không thương tiếc như thế được?

- Nếu như cậu muốn có được tấm hình của tôi, vậy thì cũng nên cho cậu cơ hội để bày tỏ thành ý của mình. – An Vũ Phong nháy mắt với tôi... – Chỉ cần trước sáng ngày mai cậu tìm được cái khuyên đó, tôi sẽ cho cậu hình của tôi.

Hả? Tôi phải tìm ra cái khuyên tai đó trước ngày mai trong đám cỏ rộng mênh mông này sao?

Đây quả là việc không thể nào làm được! Nhưng mà... Tôi ngơ ngác đứng nhìn An Vũ Phong bước đi, trong lòng dâng lên một cảm giác rất lạ. Cố lên, Thái Linh! Hãy nhớ rằng, mày không bao giờ được chấp nhận thua cuộc!

Mặt trời từ từ lặn xuống sau núi, cả bầu trời chuyển sang một màu vàng đỏ chói.

Tôi xoa xoa đôi vai nhức mỏi của mình, đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán rồi tiếp tục mò mẫm dưới đất tìm hoa tai. Cả hai tay rà sát dưới mặt đất, tôi gần như đã kiểm tra hết từng gang từng tấc có ở đây. Nhưng mà đã ba tiếng trôi qua rồi, tôi vẫn chưa tìm được cái hoa tai đó.

Bầu trời đã hoàn toàn chuyển sang màu đen sì, những vì sao sáng bắt đầu nhấp nháy. Mỗi một ngôi sao đều nhìn xuống tôi chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp, trông chúng rất giống những hạt kim cương trên nền vải đen tuyền...

Ai dào... giá như tôi có thể hái được một ngôi để đưa cho tên An Vũ Phong đáng chết đó thì hay biết mấy, tôi đã không phải bò lê bò toài ở đây để lục tìm cái hoa tay xấu số đó!

- Ui da! – Tôi đột nhiên cảm thấy ngón tay phải của mình đau nhói, tôi hét tướng lên!

- Tôi vội vàng rút tay lại, bất ngờ lại bị vật gì cửa ngang da, những giọt máu đỏ tươi ngay lập tức chảy ra từ ngón tay đỏ...

- Ui... đau quá! – Tôi nhăn mặt lại – Đám cỏ đáng ghét, ngay cả mày cũng bắt nạt tao sao? Không để cho tao tìm thấy cái hoa tai đó thì thôi, mày còn... mày còn làm tao bị đứt tay nữa! Hu... hu... hu... Ai cũng bắt nạt tao hết... tao không tìm nữa đâu...

Càng nghĩ càng tức giận, tôi thả lỏng người ngồi bệt xuống đám cỏ, một làn gió nhẹ thổi qua người đang ướt đầm mồ hôi của tôi, khiến tôi cảm thấy lạnh cóng.

Lúc này tôi chắc chắn chẳng khác gì một tên ăn mày bị bỏ đói, giờ này mà về ký túc xá chắc bị tên vô lương tâm đó giấu cọt cả tối mất. Sao mà tôi muốn về nhà quá! Muốn được ăn món cơm chiên trứng thơm ngon của mẹ nấu quá!

Tại sao... tại sao? Tại sao người gặp xui xẻo luôn luôn lại là tôi? Thật ra tôi đã làm sai điều

gì? Đầu tiên là bị hiểu nhầm mình không phải là nữ sinh một cách vô cùng khó hiểu, rồi đang yên đang lành bị mẹ ép học ở trường của nam sinh, bây giờ thì phải ở đây tìm cái hoa tai chết tiệt, bụng cứ kêu ọc ọc.

Tôi không tìm nữa! Không tìm nữa! Tôi mím chặt môi lấy tay quạt những giọt nước mắt của mình, chuẩn bị đứng dậy. Nhưng mà... Thái Linh... như thế có nghĩa là mày chấp nhận thua cuộc sao? Cam chịu chấp nhận sự trớ trêu của định mệnh? Nghĩ đến đây, tôi nắm chặt tay lại...

Chúa ơi, tên An Vũ Phong có phải do Chúa phái đến để thử thách con không?

Hừ, bất luận là Chúa, hay là tên An Vũ Phong tặc hại đó, tôi đều muốn cho mọi người nhìn thấy. Thái Linh này dù rất xui xẻo nhưng không dễ dàng bị đánh bại đâu! Cho dù Thái Linh tôi đen đủi mười bảy năm nay, cho dù tôi có bị Chúa bỏ quên đi chẳng nữa, tôi cũng phải đi cho bằng hết con đường của mình. Chỉ là một cái hoa tai thôi mà! Tôi nhất định sẽ tìm ra!

Ý chí chiến đấu cao ngất trời lại trở về với tôi, trong tôi bùng lên ngọn lửa hi vọng.

Tôi nhất định sẽ tìm ra!

Tôi nhất định sẽ tìm ra!

Tôi vừa động viên mình, vừa ra sức rà soát dưới đất một cách cẩn thận. Từng cọng cỏ, từng lá cỏ tôi đều không bỏ qua!

Những ngôi sao nhấp nháy trên trời bắt đầu biến mất. Gam màu bầu trời càng lúc càng sáng hơn. Một đêm đã trôi qua rồi, tôi vẫn còn bò kên dưới đất, tỉ mỉ tận mắt tìm kiếm. Tôi tin mình sẽ tìm thấy được, nhất định sẽ tìm thấy được!

- Ái...! Ngón tay tôi lại bị đau, nhưng lần này tôi không rút tay về mà vẫn lấy tay vạch đám cỏ ra...

Một viên kim cương sáng loáng hiện ra trước mặt tôi

- Hu ra! Tôi vui mừng cầm hoa tai trong tay rồi nhảy cẫng lên – Tìm ra rồi! Tìm ra rồi! Cuối cùng cũng đã tìm ra rồi! Thái Linh bị Chúa bỏ quên vẫn có thể thành công!

- An Vũ Phong! - Vừa chạy vào trong lớp tôi đã gọi to tên cậu ta – Tôi tìm ra rồi!

- Cái gì... Cậu là ai? - An Vũ Phong vừa mới nhìn thấy tôi đã giật bắn ra đằng sau mười mét, rồi từ từ nhìn tôi từ đầu xuống chân – Thái Lăng, trong bộ dạng cậu nhìn tươi tắn thế, cậu chạy vào đây kiểu này sẽ làm người khác sợ chết khiếp đó!

- Ha ha... - Lời nói của An Vũ Phong không hề làm tôi cut hứng chút nào. Tôi hiện ngang uỳnh ngực vươn vai, trông giống như một vị tướng quân đưa cái hoa tai đó ra trước mặt của An Vũ Phong – Cậu nhìn xem!

- Hừm, cái gì...? - An Vũ Phong không hề đếm xỉa gì đến tôi, mặt tình bơ nhìn vào tay tôi. Bỗng cậu ta sững cả người khi nhìn thấy cái hoa tai – Cậu... cậu tìm ra nó thật sao?

- Hô hô! Cậu xem, tôi tìm ra được rồi đó! - Tôi lại đặc ý đưa cái hoa tai trước mặt hẳn ta – Thế nào? Cậu có thể cho tôi một tấm hình có kèm chữ ký không?

An Vũ Phong nhìn tôi chằm chằm như chưa từng thấy tôi bao giờ, hắc im lặng không thốt ra nửa lời.

Tên quỷ này, không biết hắn đang nghĩ cái gì đây! Thôi chết, không phải hắn ta đang tìm cách lật lọng đó chứ? Tôi vội vã đến trước mặt hắn rồi hỏi:

- Sao thế?

Như kẻ vừa được giải cứu từ một câu thần chú, đôi mắt An Vũ Phong lóe sáng lên, cúi đầu xuống không thèm nhìn tôi:

- Phư phư phư... cậu đừng có mơ giữa ban ngày!

- Cậu nói gì?

- Thái Lăng, cậu đúng là điên hết sức! - Kì Dục bước vào lớp, tôi lại cảm thấy một linh tính chẳng lành.

- An Vũ Phong, cậu không phải định lật lọng chứ – Ân Địa Nguyên cũng bước vào bên trong,

sự việc bắt đầu phức tạp lên rồi.

- Lật lọng gì chứ? Tôi có hứa với cậu ta việc gì đâu? Hôm qua tôi chỉ nói chơi thôi, không ngờ cậu ta lại tưởng thật. Phư phư phư... - An Vũ Phong vừa nhìn thấy tụi Kì Dục là thái độ lại vênh vảo như mọi khi.

- Cậu! Cậu không phải đã hứa rồi sao? - Tôi biết An Vũ Phong muốn nuốt lời, trong lòng lo ngay ngáy – Những gì hôm qua cậu đã hứa, cậu quên cả rồi sao?

- Tôi hứa cái gì? Có ai làm chứng cho cậu không? - An Vũ Phong liếc xeo mắt nhìn tôi, ý muốn nói “cậu làm gì được tôi nào?”

- Hôm qua rõ ràng cậu đã nói chỉ cần tôi tìm được cái hoa tai này, cậu sẽ cho tôi hình mà! - Tôi như sắp khóc đến nơi.

- Ủa... ủa... tôi đâu nhớ mình có nói câu đấy đâu nhỉ – An Vũ Phong “ném” ngay cho tôi một câu trả lời như thế rồi khoanh tay trước ngực – Tôi không có thời gian để đùa co với cậu đâu. Tôi còn phải đi đến tham gia kì bầu hội trưởng hội học sinh nữa. Đừng có quấy rầy tôi.

- Cậu! Cậu nói không giữ lời! Cậu! Cậu không trọng chữ tín! Cậu! Cậu hoàn toàn không đáng được tham gia hội học sinh... - Tôi tức giận đến nỗi nói như mất tiếng, xòe cái hoa tai về phía cậu ta – Cầm lấy đi! Đồ của cậu đấy!

An Vũ Phong không thèm nhìn nó, nghiêng mặt đi:

- Những gì mà tôi vứt đi chưa bao giờ tôi muốn lấy lại!

Tôi bóp chặt cái hoa tai trong tay mình, nghĩ cái hoa tai là tên An Vũ Phong tồi tệ.

- Dục, Nguyên, có chuyện gì vậy? - Lúc này Giang Hựu Thần cũng bước vào lớp, thấy mọi người đang xúm quanh nhau thì bước tới hỏi.

- Cậu ta, cậu ta hứa không giữ lời. Rõ ràng nói cho tôi hình có chữ ký, giờ lại bảo là không! - Tôi chỉ thẳng vào mặt An Vũ Phong để vạch tội hắn, hi vọng cả thế giới này biết An Vũ Phong là kẻ trở mặt như lòng bàn tay.

- Ra là vậy! Bạn cậu cần hình có kí tên à? Mình cho cậu một tấm, được không? - Khi tôi vừa dứt lời tường trình về lý do lấy hình của mình, Giang Hựu Thần đi đến vỗ vào vai tôi, vừa cười vừa nói.

Hả? Tuy rằng Ngọc Dĩnh và Thượng Hội đòi hình của An Vũ Phong nhưng nếu như có được hình của Giang Hựu Thần thì vẫn tốt hơn là không có gì cả.

- Ừ cũng được, cảm ơn cậu nhé!

Giang Hựu Thần lấy từ trong túi mình ra một tấm hình con con, tôi cầm lên nhìn, suýt nữa cười phá lên.

Một tên con trai để đầu trọc lóc đang đứng trước ống kính cười rõ ngô nghê, lẽ nào đó lại là Giang Hựu Thần sao?

Thật không dám tin vào mắt mình. Nếu như không phải cậu ta đưa tận tay cho tôi, tôi thật không biết mình đang cầm hình của một anh chàng nông dân nào nữa, trông mới quê làm sao!

- Cảm ơn... cảm ơn... cảm ơn cậu rất nhiều, Giang Hựu Thần! - Tuy rằng chất lượng của bức hình có hơi tệ một chút, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là tay trắng.

- Cậu không được lấy hình của Giang Hựu Thần! - Tôi chuẩn bị cất hình của Hựu đưa vào cặp thì tên An Vũ Phong giữ chặt lấy một góc của tấm hình, hắn vừa giữ chặt vừa nói.

- Tại sao lại không được lấy? Cậu đâu có chịu cho tôi! - Tôi bị An Vũ Phong chọc tức đến trợn trừng mắt lên. Người gì mà vừa dử dằn vừa không hiểu lý lẽ thế không biết.

- Cậu đã mở miệng xin hình của tôi, cho dù tôi không cho cậu, cậu cũng không được xin hình của người khác.

Cha mẹ ơi! Móc đâu ra cái “luật lệ” này vậy!

Tôi cũng không cần phải giải thích nhiều với An Vũ Phong, tấm hình này tôi dùng để đưa cho Thượng Hội và Ngọc Dĩnh, đổi lại cái mạng bé nhỏ của mình, cho dù có chết tôi cũng không

buông ra. An Vũ Phong cũng không chịu bỏ qua, ra sức ghì chặt tấm hình lại.

- Trả lại đây!
- Không trả!
- Mau buông tay ra!
- Cậu buông tay thì có!

.....

Roẹt...

Tôi thần thờ nhìn một nửa tấm hình của Giang Hựu Thần trong tay mình, hơn nửa nửa này lại không có mặt của Hựu. Tôi tức đến nổi đầu xì khói... xèo xèo... xèo xèo xèo...

- Ô la la... cuối cùng cậu cũng lấy được hình của Giang Hựu Thần rồi đó! An Vũ Phong cười khoái trá, đúng là thái độ kiêu ngạo của kẻ chiến thắng.

- An Vũ Phong! - Ân Địa Nguyên bước đến, chắn ngang mặt An Vũ Phong – Chuyện tấm hình không liên quan gì đến tôi, nhưng cậu làm hỏng đồ của Hựu, nhất định cậu phải xin lỗi Hựu.

- Muốn tôi xin lỗi à? Tôi xưa nay chưa biết xin lỗi những kẻ luôn cần đến sự bảo hộ của người khác bao giờ – An Vũ Phong nói đến đây thì nhìn tôi, rồi lại nhìn Giang Hựu Thần bằng con mắt gian xảo – Chỉ cần cậu có thể thắng được tôi... hơ hơ... nhưng mà tôi nghĩ điều này không thể xảy ra...

- Cậu cũng chẳng qua nhờ cậy vào thế lực của ba cậu cho nên mới tác oai tác quái được ở đây thôi – Kỳ Dục nhảy vồ về phía An Vũ Phong, đưa nắm đấm ra hăm dọa – Cậu không hề có tư cách để nói Hựu như thế!

- Dục à... - An Vũ Phong vỗ vào vai của Kỳ Dục như an ủi một con mèo hoang – Kết quả mới quan trọng nhất, bởi vì chỉ có kẻ chiến thắng mới có tư cách để nói chuyện. Cậu muốn làm gì nào?

Hành vi cùng giọng điệu ngang tàng của An Vũ Phong cứ như Thiết phiến công chúa đưa cây quạt ba tiêu giả cho Tôn Ngộ Không, vừa phất một cái đã biến sự tức giận của Kỳ Dục thành Hỏa Diệm Sơn.

Ưc! Không xong rồi, tốt nhất là mình phải biến khỏi nơi này ngay, “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết mừ”. Ta chuồn, chuồn... ủa sao lại đi không được dzậy?

- Đợi đã! - Giọng nói của Kỳ Dục phát ra từ phía trên đầu tôi. Cậu ta nhắc bóng tôi lên, mỉm cười nói với An Vũ Phong – Cậu nói cậu ta là kẻ yếu, vậy tôi sẽ giúp cậu ta lọt vào bảng xếp hạng những người nổi tiếng của trường British, trong tháng này! Đến lúc đó cậu phải đi xin lỗi Hựu cho tôi!

- Được thôi, Thái Lăng, tôi đợi “màn kịch huy hoàng” của cậu đấy! - An Vũ Phong nháy mắt với tôi, quay lưng đi ra khỏi lớp. Bốn đại tướng quân cũng từ từ đi lại chỗ của mình, phòng học lại yên tĩnh.

Í...

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy? Hình như tôi lại bị cuốn vào một cái hố sâu không đáy. Hu hu hu... thượng đế ơi, xin ngài đừng làm thế!

oOo

Tôi bay... tôi bay... bay

Bình!

Đang đi trên đường, đầu óc lơ là một chút là y rằng tôi đụng phải cây cột điện bên cạnh đường.

- Ui da, đau quá! - Tôi cắn chặt răng tay ôm lấy cái đầu khốn khổ! Ôi trời, mới đụng vào thôi

mà đã u một cục rồi sao?

Tôi tức giận trừng mắt nhìn cây cột điện rồi thất thiếu bước đi.

Ôi, vì không muốn Thượng Hội, Ngọc Dĩnh bầm tôi ra thành trăm mảnh, tôi chỉ còn cách lên lút đi thay quần áo con gái để trốn hai nhỏ đó. Chưa gì đã xui tận mạng... lát nữa liệu tôi còn sống nổi không... hic...

Ủa? Ở mé đường có hai người đang đứng, trông đáng quen quá, một đen một trắng...

Oái! Thượng Hội? Ngọc Dĩnh?

Hai nhỏ nhìn tôi nở nụ cười ngọt như mía lùi... Nhưng “reng, reng” chuông báo hiệu nguy hiểm của tôi đã rú liên hồi, cú đụng đầu ban nãy chính là cảnh báo cho một điềm chẳng lành!

Tôi giả bộ như không nhìn thấy gì cả, không biết chuyện gì cả, vội vã xoay người lại, động tác còn nhanh hơn cả điện giật. Tôi hít một hơi sâu sau đó nín thở trong ba giây, rồi sải chân... dzọt lẹ thôi bà con ơi!

- Đứng lại! Nhóc con! Bà mau đứng lại cho tôi!

Tôi vừa cất bước, Thượng Hội ở đằng sau đã hét toáng lên rồi vội đuổi theo khiến tôi sợ vãi linh hồn. Nếu để hai nhỏ đuổi kịp, tôi bị xử “cầu đầu trăm” là cái chắc...

- Đứng lại! Bà mà chạy nữa thì biết tay tôi... - Nhỏ Thượng Hội sao “sung” dữ vậy ta, chạy nhanh như tên bắn.

Tôi vừa ra sức chạy, vừa ngoái đầu liên tục lại nhìn. Ngọc Dĩnh bắt đầu xuống sức rồi, nhưng còn Thượng Hội thì đã sắp đuổi kịp tôi. Tôi gò người lại chuẩn bị tăng tốc...

Hấp...

Tôi chỉ lo ngoái đầu nhìn, bỗng nhiên thấy chân mình bị lọt thỏm, người bỗng rớt xuống dưới. Thượng Hội, Ngọc Dĩnh cùng cây cối bên đường đều nghiêng ngã...

Hai tay tôi cố níu chặt lấy bề mặt cửa cống. Đến lúc này tôi mới định thần lại, ba phần tư người tôi đã ở trong cái cống thoát nước không có nắp!

- Cứu tôi với!

Thượng Hội lúc này cũng chạy đến nơi, nhỏ ngừng lại thở dốc. Không lâu sau, Ngọc Dĩnh cũng hồng hộc chạy lên.

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! - Hai tay tôi càng lúc càng rã ra. Ối má ơi, con không muốn rơi xuống cái cống tiêu hôi hám, dơ bẩn này chút nào đâu!

- Phù... phù... - Thượng Hội điều chỉnh lại nhịp thở của mình, đến gần tôi thêm một bước nữa, quắc mắt nhìn tôi một cái – Bà nhìn thấy tụi tôi tại sao lại bỏ chạy? Hình đâu? Xì hình ra đây tôi mới cứu bà!

- Tôi... tôi... - Tôi đang định biện hộ cho mình nhưng cái tay đang mỗi rã của tôi bỗng trượt một phát làm người tôi lại tuột xuống dưới thêm một ít nữa, khuôn mặt tôi còn trắng bệch hơn cả tờ giấy.

- Hình đâu? - Ngọc Dĩnh xòe tay ra trước mặt tôi, thái độ như muốn nói nếu như không có hình thì đi châu ông vãi là cái chắc.

- Mấy bà cứu tôi lên trước đã, rồi nghe tôi giải thích! Hu hu hu... tôi thật hối hận vì không chịu ăn kiêng, để bây giờ mập đến nỗi tay không đỡ nổi người mình lâu hơn một chút...

- Hừ... - Thượng Hội cúi xuống nhìn tôi, mắt nhú lại đầy vẻ nham hiểm... - Giải thích? Có gì để phải giải thích chứ? Hừ! Nhóc con, nếu không đưa hình thì thần tiên xuống đây cũng không cứu nổi bà đâu. Ba... hai...

Thượng Hội bắt đầu đếm ngược rồi đẩy từng ngón tay từng ngón tay tôi đang níu chặt bờ miệng cống rã... Người tôi càng lúc càng tuột xuống... tuột xuống...

Chúa ơi... hôm nay ngài bắt Thái Linh con phải chết khi còn đang ở tuổi xuân tươi đẹp sao?

- ... một...

- Khoan đã!

Ngay lúc Thượng Hội nói đến ba phần hai của con số “một” từ cửa miệng thì tiếng gọi của “Thiên thần” bỗng vang lên từ phía sau lưng nhỏ. Tôi cố gắng vùng vẫy thêm một chút nữa, rồi nhìn qua khe hở giữa hai chân của Thượng Hội...

Hựu!

Không ngờ lại là Giang Hựu Thần!

Ôi trời...

Cái cặp trên tay của Ngọc Dĩnh rơi xuống đất, trúng ngay đầu tôi, làm tôi đau điếng

- Cậu có sao không? Cậu không sao chứ? - Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi nhăn như khỉ ăn gừng liền chạy đến, nắm chặt hai tay tôi, kéo lên trên mặt đất.

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu! - Tạ ơn quý thần, cuối cùng tôi cũng được đứng trên đất mẹ hiền hòa.

- Hựu...

Thôi, tiêu rồi! Tôi cúi đầu nhìn xuống cái váy của mình, vội vã rút lại những gì định nói:

- Ơ... tụi mình lại gặp mặt nhau rồi nhỉ... hơ hơ... ha ha ha...

- Phải rồi, tại sao lần nào gặp cậu, cậu cũng đều xảy ra chuyện vậy? - Giang Hựu Thần mỉm cười nhìn tôi – Lần trước giúp cậu cọ rửa sân vận động, sau đó cậu biến mất tăm, may mà hôm nay mình lại được gặp cậu.

Cậu ấy... cậu ấy tìm tôi sao? Tôi thộn ra như phỗng nhìn Giang Hựu Thần, cậu ấy đang nhẹ nhàng cúi xuống phủi bụi dính trên váy tôi.

- Thái... này... - Một giọng nói giống như hổ cái gầm suýt làm tôi thủng lỗ nhĩ, tôi co rúm người lại nhìn Thượng Hội đang tiến lại gần tôi.

Nhỏ ta đột nhiên trở thành một con cừu non ngây thơ, cười thật tươi, đôi mắt chớp chớp như hoa anh đào mùa xuân. Đó là vì nhỏ ta không thèm để ý đến tôi nữa, mà nhỏ còn đang mãi lúng la lúng liếng e lệ nhìn Giang Hựu Thần đang đứng cạnh bên.

- Hựu... Hựu... - Ngọc Dĩnh còn không dám tin vào mắt của mình, hai tay nhỏ bịt chặt miệng lại, tỏ vẻ thất thần, đôi mắt đắm đuối nhìn Giang Hựu Thần, hai mắt nhỏ cứ nhấp nháy, nhấp nháy...

- Mình là bạn của cô ấy. Mình tên là Thượng Hội. - Thượng Hội nhích lại gần bên tôi, đứng trước mặt Giang Hựu Thần, cầm tay tôi tỏ vẻ âu yếm, thân thiện làm da gà tôi nổi lên từng mảng.

- Mình, mình, mình cũng vậy. Mình... là Ngọc Dĩnh - Ngọc Dĩnh xúc động đến mức như bị nói lấp, nhỏ cũng chạy đến bên cạnh tôi.

- Chào... chào mọi người! - Giang Hựu Thần bị bất ngờ quá nên vẫn đứng nguyên một chỗ, rồi lùi một bước về phía tôi.

Nhìn kìa, hai bà bạn của tôi nhiệt tình quá làm Giang Hựu Thần – đệ nhất hoàng tử lầy lừng trường British cũng phải giật mình...

Thượng Hội kéo tay tôi, nháy mắt với tôi một cái. Tôi ngô nghê không hiểu nhưng một lát sau đã hiểu ra:

- À, đây là... các cậu đều biết cả rồi. Cậu ấy tên là Giang Hựu Thần!

- Vớ vẩn! À không... ý mình là... - Ngọc Dĩnh thấy tôi ngố không chịu được nên quất mắt nhìn tôi một cái, rồi lập tức lại hiền dịu như nàng công chúa quay qua chỗ Giang Hựu Thần – Mình tên là Ngọc Dĩnh, còn đây là Thượng Hội, bọn mình đều là bạn của Thái... Rất vui được làm quen với cậu!

Ngọc Dĩnh vừa nói vừa chìa tay ra, trông điệu bộ như một con sói cái chuẩn bị đón mồi, nhanh chóng chớp ngay lấy tay của Giang Hựu Thần bắt lấy bắt để. Nhỏ ta đang sử dụng chiêu bắt tay để kết thân đây mà, xem ra Giang Hựu Thần hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.

- Oái...

Nghe kìa, đến cả tiếng nói của hai bà bạn “chẳng lửa” bây giờ nghe cũng êm như ru vậy! Khoan khoan... hình như không đúng...

Tôi quay đầu nhìn thì thấy Ngọc Dĩnh đột nhiên ngã xuống đất. Giang Hựu Thần bối rối không biết làm gì. Cậu ấy muốn chìa tay ra để giúp Ngọc Dĩnh, nhưng lại cảm thấy sợ hãi thu tay lại như sợ dịch cúm truyền nhiễm vậy.

Thật kì lạ! Tại sao mỗi lần cậu ta nhìn thấy các cô gái nhiệt tình như vậy thì lại bối rối như nhĩ?

- À, xin lỗi Tiểu Thái, mình nhớ ra là còn có chút chuyện... - Giang Hựu Thần nhanh chóng đi đến trước mặt tôi - Mình đi trước nhé! Hẹn gặp lại cậu sau!

Nói xong, Giang Hựu Thần chạy đi không nhìn lại. Bóng cậu ta càng lúc càng bé cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ chuyển động...

- Hẹn gặp lại! - Tôi nhìn cái bóng nhỏ đó lí nhí thốt ra ba từ.

- Thái Linh! - Hai bà bạn háo sắc của tôi há hốc miệng lao thẳng đến chỗ tôi...

- Nói đi! Tại sao cậu ta không chịu nhìn tôi lấy một cái chứ?

- Có phải bà đã...

Tôi lắc lư lắc để cái đầu đang rối tung của mình. Tôi biết chắc rằng quãng thời gian sau này tôi khó mà sống thanh thản được. Hơn nữa... vừa rồi không phải tôi nghe nhầm chứ? Lúc Giang Hựu Thần đến cạnh tôi, có nói nhỏ với tôi rằng:

- Chủ nhật này một giờ chiều, ở đình Bạch Lộ trên núi phía sau trường British, không gặp không về nhé!

Cậu ta đang hẹn hò với tôi có phải không? Đệ nhất hoàng tử British đang hẹn hò với tôi ư?

Ôi, trời ơi... tôi mê mẩn đến ngất ngây con gà tây...

oOo

Chúa ơi! Có phải con đang hò hẹn với Giang Hựu Thần không? Hò hẹn với chàng trai đứng đầu trường British?

Tôi không dám tin, dụi dụi mắt mình, hỏi người đang đi đằng trước mình.

- Giang Hựu Thần, cậu muốn đưa mình đi đâu vậy?

- Suyt! - Giang Hựu Thần quay đầu lại, đưa ngón tay trở lên miệng ra hiệu im lặng - Nhỏ tiếng thôi, nơi đó là cứ địa bí mật của mình, không được để người khác biết được!

- Cứ địa bí mật? - Nhìn thấy khuôn mặt của Giang Hựu Thần tỏ ra hết sức thần bí, tôi cũng tò mò muốn biết. Tôi đi phía sau cậu ta, đến một góc của khuôn viên trường thì dừng lại.

- Từ nơi này đến đó sẽ rất gần - Giang Hựu Thần chỉ vào một cánh cửa sắt đã bị rỉ ở trên tường, quay đầu nhìn tôi cười.

- Từ nơi này à? - Tôi bước đến, dè chừng nhìn cánh cửa sắt - Nhưng mà hình như cái cửa này đã bị khóa kín rồi, hơn nữa trên cửa còn có một tấm bảng ghi “Cấm vào” mà.

Tôi vừa mới dứt lời, Giang Hựu Thần lôi từ trong túi mình ra một chùm chìa khóa kêu leng keng.

- Không sao, nếu như đây không phải là nơi cấm vào thì mình mới đau đầu đó! Hà hà!

Nhấp nhánh... nhấp nhánh...

Mắt tôi có phải bị hoa rồi không? Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần toàn thân phát sáng, trông không khác gì một thiên thần...

Tôi ngơ ngác nhìn Hựu Thần đang đứng nhìn tôi mỉm cười. Lưỡi tôi như bị đóng đinh,

miệng cứ há hốc, không nói được lời nào.

- Thật là ngại quá, đường đột hẹn cậu ra đây! - Giang Hựu Thần nghiêng nghiêng đầu, quay người mở cửa một cách thuận thực, rồi đẩy cửa bước vào trong, vừa đi vừa nói - Nhưng mà mình lại muốn chia sẻ bí mật này với cậu, mau theo mình vào đây đi!

- Ủ! Được! Được! - Tôi luýnh quýnh gật đầu trả lời.

Bên trong là một rừng cây xanh um tùm. Giang Hựu Thần đưa tôi đến trước một cây đa rồi dừng lại.

Woa! Đẹp quá! Là nhà trên cây à? - Tôi ngược đầu lên, đưa tay che ngang trán, nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ được đặt trên ngọn cây đa. Tôi vô cùng thích thú!

- Đây chính là cứ địa bí mật của mình! - Giang Hựu Thần tự hào nói với tôi, chỉ tay về phía cạnh cây - Cầu thang ở bên kia, chúng ta qua đó đi!

- Ủ! Cũng được! - Tôi gật đầu một cái thật mạnh, rồi đi theo Giang Hựu Thần, vòng qua phía bên kia của cái cây to đến mười vòng tay người ôm không hết.

- Nào! - Giang Hựu Thần vỗ vào sợi dây thang, rồi bước lên thành thạo vô cùng - Lần đầu tiên leo cái thang này có lẽ sẽ không quen lắm đâu, nhưng cậu đừng sợ, mình sẽ ở bên trên đỡ cậu.

- Ủ! - Tôi mỉm cười rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh cầu thang, nhìn Giang Hựu Thần thoát một cái đã leo lên đến nơi - Hi! Cậu giỏi quá! Mới đây đã leo lên đến nơi rồi!

- Hi hi, tại đến đây nhiều lần nên đã quen rồi! - Giang Hựu Thần thò đầu từ bên trong ra, cười rạng rỡ vẫy vẫy tay - Tiểu Thái, cậu cũng lên đây đi!

- Được! - Tôi nói rồi từng bước, từng bước trèo lên trên cái thang dây.

Hu ra! Có khi lão thần xui đã bị nụ cười của Giang Hựu Thần làm cho choáng ngợp rồi, quên bém đi nhỏ Thái Linh “qua đen” bao lâu nay vẫn được lão ta chăm sóc rất chu đáo. Không ngờ tôi có thể leo lên đến đỉnh một cách trót lọt, bước vào trong căn nhà, ngồi cạnh bên Giang Hựu Thần.

- Ôi! Tuyệt quá... - Tôi căng tròn mắt nhìn bốn phía một lượt.

Căn nhà gỗ không lớn, chỉ cao bằng một nửa thân người, nhưng lại được trang trí rất đẹp! Trên bức tường gỗ là vô số những ngôi sao màu xanh lá cây lấp lánh. Tôi kéo căng mắt lên, rồi đưa tay sờ vào những ngôi sao đó.

- Ủa? Những ngôi sao này được làm từ lá cây sao? - tôi đột nhiên hỏi.

Giang Hựu Thần co chân lên, tay phải để lên trên đầu gối, ngồi dựa vào cửa như một chú mèo lười. Nghe thấy tôi hỏi, cậu ta nhẹ nhàng gật đầu.

- Phải rồi, đây là những ngôi sao may mắn mình làm từ các loại lá cây khác nhau đó.

- Ồ, cậu thích sưu tập lá cây sao? - Tôi chớp mắt hỏi.

U... u... hình như tôi bị ảo giác thì phải. Tôi như thoáng nhìn thấy một điều gì nuối tiếc hiện lên trong mắt Giang Hựu Thần thì phải.

- Cũng không hẳn như thế - Giang Hựu Thần nhún vai, nhìn sao ở trên tường rồi cười nhạt - Những ngôi sao này... có chứa đựng lời hứa của mình với một người...

- Lời hứa với một người?

- Phải.

Nhìn thấy khuôn mặt đầy hạnh phúc của Giang Hựu Thần, ngực tôi như bị ai đó ép lại, khó thở vô cùng.

Phạch phạch phạch...

Khi tôi đang do dự có nên hỏi tiếp người đó là ai không thì có một đàn bồ câu trắng sà xuống từ trên cao, đậu bên ngoài căn nhà gỗ, hót riu rít.

- Ồ, bọn mày về rồi à? - Giang Hựu Thần nhìn thấy đàn bồ câu thì vui như gặp bạn cũ.

- Giang Hựu Thần... là bồ câu cậu nuôi à? - Tôi hơi rụt về phía sau, đầu cúi xuống ngắm đàn bồ câu.

- Không phải – Giang Hựu Thần vừa cười vừa lắc đầu rồi lôi ra một gói bắp ngô để trong góc của căn nhà – Bọn chúng chỉ là bạn lâu năm của mình, mỗi lần mình đến đây, bọn chúng đều bay đến đây với mình.

- Bạn lâu năm...

Tôi vừa dứt lời, Giang Hựu Thần đã bỏ những hạt bắp lên lòng bàn tay trái của mình, ngồi ở ngay ngoài cửa, nghiêng người dựa vào cây, rồi từ từ mở bàn tay ra...

Phạch phạch phạch...

Đàn bồ câu đang bay bên ngoài, chúng nhìn thấy Giang Hựu Thần liền nhẹ nhàng vỗ cánh bay lên, rồi đáp lên vai và cánh tay của Hựu.

Giang Hựu Thần mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ bộ lông của chúng, đôi mắt ánh lên niềm vui.

Thiên thần cùng bồ câu trắng... bức tranh mới tuyệt đẹp làm sao...

Tôi ngưỡng mộ nhìn cậu ta, miệng há hốc to bằng quả dừa, cảm thấy mình như bị đôi mắt đẹp như mơ kia cuốn hút thõm vào bên trong!

- Hì hì... Tiểu Thái, cậu qua đây chào bọn chúng một câu đi! - Giang Hựu Thần quay đầu lại nhìn tôi, cười rồi bỏ vào tay tôi một ít hạt bắp – Cậu đừng sợ, bọn chúng hiền khô à!

- Ừ, để mình thử... - Tôi hơi do dự, rồi bắt chước như Giang Hựu Thần ngồi xuống phía đối diện, mở bàn tay ra...

Phạch phạch phạch... phạch phạch phạch...

Tôi vẫn chưa kịp ngồi xuống thì lũ bồ câu đã xù cánh lao về phía tôi như máy bay chiến đấu hạng nặng!

- Oái, thấy ghê quá! - tôi hét lên vung tay loạn xạ, làm hạt bắp rơi tung tóe lên đầu tôi và Giang Hựu Thần.

Lũ bồ câu cũng bị tôi dọa chết khiếp, chúng cứ bay lơ lửng trên không không dám xuống. Đợi đến khi bình tĩnh lại, đôi mắt chúng mới từ từ hướng về hai mái đầu đang đầy hạt bắp của tôi và Giang Hựu Thần. Mắt tôi nó lóe sáng như nhìn thấy mồi ngon.

Hic... ớn quá! Không hiểu tại sao, ánh mắt của chúng làm tôi liên tưởng đến ánh mắt của đội quân hám giai đẹp trường Maria.

Phạch phạch phạch...

Chưa kịp phui hết đám bắp ở trên đầu mình, lũ bồ câu đã lao thẳng về phía tôi!

- Ối! Quỷ thần ơi! Đáng sợ quá! Cứu tôi với!

Đi đi đa đa đi đi đa đa...

Ngay khi tôi không biết nên làm thế nào thì có một tiếng sáo êm tai phát ra từ bên trong căn nhà.

Tôi ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần! Cậu ta tay cầm cây sáo, nhẹ nhàng thổi. Tiếng sáo nhẹ như cơn gió là trên mặt biển, có chút gì đó buồn, có chút gì đó vui... Lúc đó, ánh nắng chan hòa chiếu qua từng chiếc lá, lấp lánh hắt trên mái tóc, khuôn mặt, vai và cả người Hựu, trông cậu ý như được ngàn ánh hào quang của Phật bao quanh.

- Đẹp... đẹp quá... - Tôi mê mẩn nhìn Giang Hựu Thần, ước mình có một cái điều khiển từ xa, bấm cho cảnh này dừng lại! Đến cả lũ bồ câu tham ăn đang định sà xuống đầu tôi kia cũng bị hấp hồn, chúng quay đầu lại, bay lên trên không trung...

Tôi chậm chậm tiến lại gần Giang Hựu Thần... mỗi lúc một gần... mỗi lúc một gần...

- Tiểu Thái?

Boong!

Hở! Cái quái gì thế này? Tại sao khoảng cách giữa tôi và Giang Hựu Thần lại sát đến thế?

Suýt nữa thì... cái mũi của tôi chạm vào khuôn mặt của cậu ta rồi!

- Ơ ơ, xin lỗi... xin lỗi cậu! - Tôi bối rối lùi người ra sau, mắc cỡ đến mức chỉ muốn có chỗ nào đó để chạy núp vào.

Hu hu hu... Thái Linh ơi là Thái Linh! Mà không phải lúc nào cũng tự tin bảo rằng mình không phải là đứa “háo sắc” sao? Tại sao hôm nay lại làm một việc tày trời như thế này vậy?

- Không sao đâu! - Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi ngại ngùng như vậy thì lại cười tươi lắc đầu – Rất vui khi được ở gần cậu như thế! Mình chưa bao giờ đi chơi với một cô gái...

Chưa bao giờ đi chơi riêng với con gái...

Tôi ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần, cậu ấy cũng đang nhìn lại tôi với ánh mắt rất thành thật.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Tôi lắc đầu nguây nguẩy!

Đệ nhất hoàng tử British nhất định đang nói đùa với tôi rồi!

Chương 05

TIỂU THÁI PHI ĐAO TÁI XUẤT GIANG HỒ

The Hero Return Arena

Địa điểm:

Cổng trường cấp III Maria

Khu giảng đường trường Maria

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nguyên Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 1’ trường British

An Vũ Phong – học sinh sinh lớp 11 trường British

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể,

Tôi nguyện trở thành một cao thủ võ lâm tuyệt thế,

Thân phong trần, hành tẩu giang hồ.

Luyện thần công đến độ xuất quỷ nhập thần,

Ai ai cũng phải cung kính ngưỡng vọng.

Chúa đáp, ta đã nghe lời cầu nguyện của con..

Thế là, tôi trở thành minh chủ đại hội các đầu bếp,

Tiểu Thái Phi Dao xưng bá giang hồ...

oOo

- Ê, pê dê, sao trùng hợp vậy!

Đầu tôi vẫn còn chứa đầy hình ảnh của Giang Hựu Thần ngày hôm qua, đến tận khi bên tai bỗng vang lên tiếng nói đầy vẻ hưng phấn của An Vũ Phong, lúc này tôi mới phát hiện mình đã đến cửa lớp học.

Một! Hai! Ba! Phía trước nguy hiểm! Bốn! Năm! Sáu! “Dzọt” mau thôi!

- Thái Lăng, đứng im! Cậu làm cái gì vậy, sau lúc nào cũng sợ hấn thế?

Bất thành lĩnh lại vang lên tiếng quát tháo đầy giận dữ, tôi cảm thấy toàn thân nhấc bổng lên, quay đầu lại bắt gặp ngay cặp mắt bốc lửa hình viên đạn của Kì Dục. Cậu ta nhìn tôi chăm chăm!

- Tôi... tôi... - Nhìn ánh mắt khủng bố như thế, tôi liền chuyển sang bộ dạng đầy vẻ tội nghiệp. – Một điều nhìn bằng chín điều lành mà!

Các vị tướng quân British ới ời, các vị làm ơn buông tha tôi đi mà? Hu hu hu

- Pê dê, chẳng phải gan cậu to lắm mà? Làm gì mà mới cuối tuần không gặp lại mà thành con rùa rút đầu rồi? – An Vũ Phong không quan tâm đến lời khiêu khích của Kì Dục mà cứ nhè vào tấn công tôi. - Chẳng phải cậu bảo là tôi không có tư cách tranh cử hội trưởng hội học sinh sao? Hừ! Khẩu khí lớn thật! Cứ như... con gấu nuốt nguyên mặt trăng vậy.

- An Vũ Phong, đừng vội đắc ý. – Không biết Ân Địa Nguyên đã ở bên cạnh tôi từ lúc nào, trên tay còn cầm một tờ giấy hươ hai cái trước mặt An Vũ Phong. Chỉ biết huyền hoang phách lối thì chẳng có ích gì, đừng quên, cậu vẫn còn nợ Hựu một lời xin lỗi.

- Xin lỗi?! Được thôi, tôi cũng đang đợi đây! – An Vũ Phong tiến tới gần Ân Địa Nguyên rồi cười to. – Tôi cũng muốn xem bốn đại thần các cậu rốt cuộc bản lĩnh đến đâu để biến tên pê dê kia lọt vào bảng những người nổi tiếng ở trường!

Top những chàng trai nổi tiếng trường British? Lẽ nào điều mà bọn họ nói là thật sao? Tôi chẳng dám năm mơ bản thân có thể lọt vào hàng Topten đó để An Vũ Phong phải xin lỗi tôi! Nhưng trên tay Ân Địa Nguyên cầm cái gì thế nhỉ? Tại sao tôi lại có một dự cảm không hay nhỉ? Tôi cố gắng đưa mắt liếc nhìn tờ giấy Ân Địa Nguyên cầm trên tay:

CUỘC TRANH TÀI CỦA CÁC “LÍNH MỚI” VÀO BẢNG TOPTEN

Tranh tài giữa các “lính mới”! Chẳng lẽ đây chính là cuộc so tài giữa những người mới vào như mọi người hay nói? Hai mươi người cuối bảng của tháng trước và người mới tham gia đăng ký cuộc thi tiến hành PK tài nghệ, thông qua bỏ phiếu để sắp xếp lại thứ tự trong tháng mới.

Thương Hội và Ngọc Dĩnh, hai nhỏ đó từng nói, bảng những chàng trai nổi tiếng trường British là ngưỡng cửa đầu tiên tạo thuận lợi để lọt vào “tầm ngắm” của hội học sinh British. Chỉ có những người lọt vào bảng Topten này mới có tư cách tham gia ứng cử, bởi vậy mỗi lần bình chọn người mới thì vô cùng khắt nghiệt, yêu cầu không chỉ khôi ngô tuấn, mà tài nghệ phải cực cao, khí chất hơn người... Tiêu chuẩn tuyển chọn của bảng Topten này có thể dùng

tám chữ để diễn tả: “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!” [3]

Nhưng tôi phải dùng thân phận nam nhi để tham gia cuộc thi này sao? Đến lúc đó đám nữ sinh trường Maria đều qua đây, liệu họ có nhận ra tôi không nhỉ? Chưa hết, một người chẳng có duyên với thần thánh như tôi, bất luận cuộc thi lớn bé đều thất bại thảm thương, lần này thật là có thể thuận buồm xuôi gió lọt vào bảng Topten như bọn họ mong muốn?

Ầm, ầm...

Tôi sững người ra xem tờ rơi “Cuộc tranh tài của các lính mới vào bảng Topten”, viễn cảnh thê thảm trong đầu tôi cứ thế lũ lượt hiện ra!

- Chỉ cần cậu tham gia cuộc thi, lọt được vào top mạnh nhất, tôi nhất định thực hiện lời hứa! Đừng nói là xin lỗi, cả hình của tôi cũng sẽ cho cậu luôn. Thấy sao?! – An Vũ Phong nói tỉnh như sáo sậu, liếc nhìn tôi đang mơ mơ màng màng.

Lọt vào top mạnh nhất... xin lỗi tôi, rồi còn được hình nữa... có thật không đây?

- Cậu... cậu thật sẽ cho tôi hình? – Lời nói của An Vũ Phong còn hơn thuốc kích thích, tôi ứ ớ cả buổi trời rồi cuộc rồi cũng thốt ra thành công được một câu.

- Cậu nói xem... An Vũ Phong không trả lời mà hỏi ngược lại, khuôn mặt đầy ma mãnh nhìn tôi.

Mấy hôm trước, Thượng Hội và Ngọc Dinh sắp xếp cho tôi một “nhiệm vụ bất khả thi”, từ thời khắc đó trở đi, tim tôi thành một đồng tàn tro rồi. Nhưng mà, trong mắt tôi hình như lại thấy một ngọn lửa trên người An Vũ Phong – không phải là ngọn lửa bình thường, mà là ngọn lửa của niềm hi vọng bốc cháy hùng hực!

- Thái Lăng, nếu cậu sợ thì tự động rút lui đi, không chừng tôi sẽ tha cho cậu đó! – An Vũ Phong vỗ vai tôi, rồi rướn cặp lông mày đen đậm của hắn lên.

- Sợ? An Vũ Phong, cậu cứ đợi đấy – Ân Địa Nguyên nhìn An Vũ Phong bằng nửa con mắt.

- Thái Lăng, cậu tham gia ngay cho tôi! – Kì Dục tính khí vốn đã nóng nảy đến lúc này thì không còn nhịn được nữa, đầu cậu ta hùng hực sát khí, tóc dựng đứng lên như cái đầu nhím, cậu ta đưa tay chỉ vào một hàng chữ nhỏ trên tờ rơi:

HỘI THI NẤU NƯỚNG TẠI HỘI TRƯỜNG

Á, thi nấu ăn à? Hình như... chỉ có chuyện này thì tôi biết làm! Tôi cảm thấy đầu mình hỗn loạn. Dưới sự “động viên” quyết liệt của bốn đại thần, ngón tay tôi không còn chút sức lực nào để chỉ vào hàng chữ đó...

- Hơ hơ hơ, thi nấu ăn?! Hợp với cậu lắm đó, pê dê! – An Vũ Phong đưa mắt nhìn dòng chữ trên tờ rơi, cười rất phách lối.

- Ừ... - Thật là... nhưng ngoại trừ thi nấu ăn, tôi cũng không còn sự lựa chọn nào tốt hơn...

- Thái Lăng, cậu thật sự muốn tham gia thi nấu ăn thật hả? Thật không? Giang Hựu Thần không biết chui từ đâu ra, bước đến trước mặt tôi, bộ mặt vừa kinh ngạc vừa vui sướng nhìn tôi, cứ như là tìm được tri kỷ rồi!

- Mình... Tôi định muốn nói cái gì đó thì có một người bước vụt qua, che mất tầm nhìn giữa tôi và Giang Hựu Thần.

- Hựu, vào học rồi! – Nghiêm Ngôn thành linh vỗ vào vai của Giang Hựu Thần, nhắc nhở.

- Thái Lăng, cố lên nhé, mình ủng hộ cậu! – Mặc dầu bị Nghiêm Ngôn kéo đi, Giang Hựu Thần vẫn quay đầu về tôi, vẫy vẫy tay. Lúc đó tôi cảm thấy mình tràn đầy tinh thần.

- Thái Linh! Cố lên! Thái Linh! Tất thắng! Thái Linh! Mày nhất định có thể! Tôi “cật lực” cổ vũ bản thân, mà cũng đúng lúc đó, bên tai tôi đột nhiên vang lên đầu câu nói của An Vũ Phong:

- Thái Lăng, hãy cho mọi người thấy phong thái pê dê thực thụ của ông bạn đi...

Thời gian dừng lại đi!

Amen!

Mặc cho mỗi ngày tôi đều cầu nguyện như người già mắc bệnh lải nhải, ngày tranh tài vào bảng Topten những chàng trai nổi tiến British cuối cùng đã đến. Sáng sớm ngày hôm đó, Kì Dực lôi tôi xềnh xệch về phía hội trường, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến ánh mắt cầu khẩn van nài của tôi.

Tùng tùng tùng tùng...

Chưa tới hội trường tôi đã nghe tiếng chiêng trống ầm trời. Không lẽ còn có thi múa Sư tử sao?!

- Các bạn thân mến, bạn có muốn thần tượng mình nghe thấy âm thanh từ đáy lòng của bạn không? Hãy để âm nhạc nói giúp bạn? Mau đến tham gia trò chơi “Không muốn hát cũng phải hát”

Không muốn hát cũng phải hát?! Trò gì mà nghe quái đản vậy? Tôi tò mò đi về phía đó.

- Em yêu anh... yêu anh như chuột yêu gạo... An Vũ Phong cố lên! “Honey” của lòng em, em mãi mãi ủng hộ anh! – Một giọng hát như bò rống thình lình phát ra từ cái máy khuyết đại âm thanh siêu bự kể bên, khiến tôi giật bắn cả mình quay đầu lại xem.

Một cô nàng mặc chiếc váy siêu ngắn kiểu kinh dị đang cầm một cái micro gào thét khản cổ, cũng vì kéo dài giọng nói mà “gân chì gân em” đều nổi cả lên!

- Giang Hựu Thần cố lên, Giang Hựu Thần cố lên, Giang Hựu Thần tất thắng...

Ở một hướng khác, thứ âm thanh đó phát ra còn to hơn, một cô nàng trông thô kệch, giọng hát như vịt đực đang hung hăng đứng song song với cô nàng vừa mới réo gọi tên An Vũ Phong. Thoắt một cái, bên cánh trái và bên cánh phải chia làm 2 phe, la hét loạn xạ ngẫu cả lên.

Cuối cùng, cũng biết cái gọi là “Cuộc tranh tài của các lính mới vào bảng Topten” mà An Vũ Phong nói, không ngờ lại sôi động như vậy! Nhưng mà, mấy cô nàng này có vẻ hơi cường điệu quá thì phải...

Chưa kịp xem tiếp diễn biến thì tôi bị Kì Dực kéo đến hội trường, cảnh tượng bên trong kẻ qua người lại đông đúc náo nhiệt càng khiến tôi giật mình hơn. Vì khao khát giành chiến thắng trong cuộc thi, các chàng trai British hôm nay rất cởi mở. Vừa thấy phong thái ga lăng của các chàng đẹp trai này, các nữ sinh trường Maria và các trường khác hầu như đều đổ nhào như đông rồ cả lũ đến! Khu “Cấm địa của nữ sinh” thường ngày phòng bị canh phòng nghiêm ngặt giờ đây dường như trở thành “Thiên đường của nữ sinh”, náo nhiệt trời xanh.

Hội trường lớn bị chia ra thành nhiều khu riêng, mỗi khu đều là một “sàn đấu” độc lập. Kẻ ngược người xuôi đông lúc nhúc giống như kiến vậy, không ngừng di chuyển, từ khu này sang khu khác. Đám nữ sinh dưới sân khấu cùng nhau hò reo í ới, âm thanh to đến nỗi có thể đánh sập nguyên cả hội trường.

- A! Kì Dực kìa!

Một tiếng gọi réo lên khiến Kì Dực dù đã kéo vành mũ thấp đến nỗi không thể thấp hơn nhưng vẫn bị đàn “vịt bầu cạp cạp” đó nhận ra.

- Ôi! Oa! Anh Dực ui!

- Kì Dực!

Tôi cảm giác trước mặt mình là một cơn lốc “tình yêu” đang ào ào lao tới, khiến người ta không thể nhúc nhích nổi nữa. Sau một hồi vùng vẫy quyết liệt, tôi không nhìn thấy bóng dáng của ông bạn Kì Dực đâu, chỉ thấy một cái đầu tóc đỏ đỏ, quần quần bị chìm trong biển người.

Tiến la hét xa dần, xung quanh càng rộng đi nhiều. Giữa muôn trùng tiếng gào thét khiến

người ta nổi da gà ấy, tôi ngó tới ngó lui, rốt cuộc cũng thấy một dãy biểu ngữ:

CUỘC THI NẤU ĂN GIỮA CÁC LÍNH MỚI TRƯỜNG BRITISH, AI SẼ LÀ NGƯỜI HÙNG ĐÂY?

Mấy chữ màu đỏ chói to đùng đoàng làm võng mạc của tôi căng ra như cái dây đàn, mí mắt tôi máy liên tục, chỉ mong liệt tổ liệt tông có thể hiển linh một lần để cuộc tranh tài của tôi được thuận lợi!

- Xin mời các bạn tham gia cuộc thi nấu ăn bước lên sân khấu, cuộc so tài sắp bắt đầu... - Trong lúc tôi đang âm thầm cầu nguyện thì tiếng nói sang sảng trên loa phóng thanh không ngừng thúc giục. Tôi quyết mồ hôi trên trán, lao như bay tới khán đài thi đấu.

- Thí sinh số một!

- Có! – Một nam sinh có hơi mập một chút nhưng lại có má lún đồng tiền dễ thương.

- Thí sinh số hai!

- Tới rồi! – Một nam sinh còm nhom có cái đầu cực bự run lẩy bẩy bước tới khán đài.

- Số ba!

...

- Số ba! Thái Lăng!

- A! Tôi... tôi đây!

Vừa lao tới tôi bỗng như bệnh nhân thần kinh mới ở trại! há?! Cuộc tỉ thí này chỉ có một người, hai người, ba người! Tổng cộng chỉ có ba thí sinh! Hèn chi trên mấy khán đài thi đấu khác toàn là đầu người với đầu người, còn chúng tôi bên này lại vắng như chùa bà đanh, chẳng ma nào thêm ngó.

- Bạn có muốn trở thành chủ nhân của thế kỷ 21? Bạn có muốn trở thành đấng nam nhi mẫu mực của tương lai? Bạn có muốn các bạn gái hò hét đến khản cổ vì tài năng của mình không? Vậy thì xin mời hãy đến với đấu trường nấu ăn...

MC vẫn nhiệt tình ra sức gân cổ gào thét quảng cáo mặc cho dưới khán đài trống lơ trống lốc. Nghe ông bạn MC gào thét, tôi toát mồ hôi lạnh, tim đập còn nhanh hơn cả xe đua công thức F1.

Tiếng gào thét của MC bên tôi vang khắp nơi, mấy khán giả ở các khán đài chung quanh thấy vậy cũng tọc mạch ngó qua xem. Hu hu hu... Đứng, đứng có nhìn qua đây mà, bây giờ thì tôi đủ căng thẳng rồi, nếu có thêm người lại xem, tay tôi không biết còn run như thế nào nữa. Cần phải nói thêm, cuộc thi duy nhất từ nhỏ đến giờ mà tôi tham gia đó là cùng mẹ tôi một phen “sống mái” với trò chơi điện tử Super Mario.

- Thái Lăng, cố lên! Cậu nhất định thành công!

Khoan đã... Giọng nói này, tôi nhìn xuống khán đài, đúng là của cậu ấy – Giang Hựu Thần! Cậu ấy đeo kính râm kiểu mắt ếch và đội mũ bóng chày sụp xuống thấp đến độ không thể thấp hơn. Hựu đang cố gắng vẫy tay về phía tôi, lộ rõ hàm răng trắng đều.

Nhưng... một ánh mắt rất khó chịu quét xoẹt qua người tôi, khiến tôi tò mò đưa mắt sang góc cách chỗ Giang Hựu Thần không xa. Một nụ cười như ma vương, trừu tượng An Vũ Phong ra thì còn ai vào đây cơ chứ? Mà hắn cũng chẳng thèm nhếch môi cười nữa, hắn chuyển qua “chiến thuật” nhếch mày, ánh mắt rõ ràng đang muốn chọc quê tôi...

Đều là người mà sao khác biệt vậy chứ? Hừ!

Đến với cuộc thi lần này chúng tôi rất vinh hạnh được mời chuyên gia ẩm thực đầy thâm

niên của Khoa ẩm thực trường trung học British – Ms Susu của khu bếp chính, xin mọi người nhiệt liệt cho tràng pháo tay nào...

Bộp bộp bộp bộp...

Mấy tiếng vỗ tay lèo tèo thưa thớt chẳng làm lung lay sự hưng phấn của Ms Susu. Nhìn đám người dưới khán đài mỗi lúc mỗi đông hơn, Ms Susu lả lướt, làm duyên làm dáng đủ kiểu trong bộ đầm đỏ sặc, rồi chu cặp môi đỏ chét y hệt như quả ớt hướng xuống khán đài, quảng một nụ “hôn” gió “rõ gớm con chó đốm” xuống...

- Chuuut....

Khán giả ở dưới lẫn ra té xỉu.

- Tiếp theo đây, cuộc thi chính thức được bắt đầu! – Mặt tên MC còn dày hơn cả cái mọ cau, không hề biến sắc tiếp tục nói – Trường trung học British của chúng ta là trường ưu tú luôn luôn tôn trọng tôn chỉ “Đằng sau tài nghệ sắc sảo là sự hiểu biết uyên thâm” (Dưới đây mạn phép cho Miss quạ đen Thái Linh này cất hơn 500 từ hoa mỹ thao thao bất tuyệt của MC nhằm tán dương trường)... Do vậy, vòng thứ nhất, vòng thi “Trí nhớ vô địch” sẽ thử thách phương diện hiểu biết của mỗi thí sinh.

Khi mọi người sắp lẫn ra ngáy khò khò thì bài diễn văn dài cỡ mấy chục trang của MC cuối cùng cũng có dấu chấm hết. Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của MC, trên chiếc bàn dài ở giữa khán đài có đặt ba lọ sứ màu trắng, trong mỗi lọ sứ đều có một tờ giấy nhỏ. Tôi và hai thí sinh còn lại mỗi người chọn một lọ sứ.

Amen, Chúa phù hộ con với!

Tôi hít một hơi thật sâu, run bần bật mở tờ giấy ra...

CÁC LOẠI DAO

Các loại dao? Tôi ngạc nhiên không thể hiểu hết thế này nghĩa là sao thì tiếng MC lại oang oang cất lên:

- Quy tắc của cuộc thi như sau: mỗi một thí sinh sau khi bốc thăm sẽ có trong tay một đề bài, trong vòng một phút hãy viết ra tên những vật mà đề bài yêu cầu, người viết nhiều nhất được xem là người chiến thắng.

Nghe xong, tôi nhìn thấy nụ cười đầy bí hiểm lộ trên gương mặt của thí sinh số 1 và số 2...

Trời ạ! Thật... thật... thật công bằng! Ngoại trừ dao gọt trái cây ra, tôi chẳng biết còn loại dao nào nữa!

- Chuẩn bị.... bắt đầu!

MC vừa ra hiệu lệnh, số 1 và số 2 liền cầm đầu viết hí hoáy. Tôi ngơ ngơ ngáo ngáo nhìn lấy đề bài của mình, đầu óc rối bời...

Không xong rồi! không xong rồi! Nhất định phải viết! Nếu không thì tôi thua là cái chắc!

Nghĩ tới đó, tôi nghiêng răng, cắn chặt cây bút viết như múa!

Reng...

- Hết giờ!

Hai thí sinh kia nhanh chóng ngẩng đầu lên, vô cùng tự tin nhìn tôi cười đắc ý. Tôi chỉ có thể miễn cưỡng đáp lễ, cố nhe răng ra cười... Ông trời cũng biết bộ dạng của tôi cười lúc này còn gớm hơn cả Chung Vô Diễm.

- OK, bây giờ chúng tôi xin tuyên bố kết quả. – Nghe tiếng MC, mặt tôi như đưa đám, nghĩ bụng mình rút dài là cái chắc...

- Đề thí sinh số 1 là rau cải, trong vòng 1 phút bạn đã viết được cải xanh, cải trắng, cải ngọt,

cải thìa, cải cúc, tổng cộng là 5 từ.

Bốp bốp bốp! Bốp bốp bốp!

Dưới khán đài vang lên một tràng vỗ tay.

Đề bài của thí sinh số 2 là trái cây, bạn viết là dưa, cam, quýt, chuối, lê. Thật gay cấn! Thành tích của hai thí sinh ngang nhau!

Bốp bốp bốp! Bốp bốp bốp!

Dưới khán đài lại lác đác tiếng vỗ tay.

- Chúng ta hãy xem xem đáp án của thí sinh Thái Lăng như thế nào? Câu đề của thí sinh số 3 là dao... - Tôi hồi hộp, lăm lét đưa mắt liếc nhìn “pác” MC, mắt của ông bỗng căng tròn xoe, ngó như cá chết trôn vào tờ đáp án của tôi...

Mồ hôi nhỏ toong toong... Ai mà đọc đáp án của tôi sẽ cười sặc nước bọt, tội nghiệp MC...

- Thí sinh số 3... viết là... - MC khó khăn lắm mới nuốt được nước bọt xuống... ngẩng đầu lên đọc vanh vách – Dao gọt trái cây, dao cắt tóc, dao cắt móng chân, Viên Nguyệt Loan Dao, Ý Thiên Đồ Long đao, Tiểu Lýyy Phi đao!!!

.....

.....

Quác quác quác quác!!!!

Dưới đài im phăng phắc

- Ha ha ha... ha ha ha... - Sau đúng ba mươi giây, cả khán đài ôm bụng cười phá lên. Hic! Tôi chỉ muốn có cái lỗ nẻ nào để chui xuống.

- Câu ấy viết đúng rồi! Đề bài là các loại dao mà! Dao và dao thì cũng như nhau thôi! Tôi thấy đều hợp lệ! – Đúng lúc cả hội trường đang cười ngặt nghẽo thì một giọng nói vang vọng lại!

Tim tôi giật thót lên, mắt nhìn chăm chăm về giọng nói cứu tinh ủng hộ tôi. Cái gì?! Tôi xém chút nữa hoa mắt chóng mặt!

Một đôi mắt đen nháy vô cùng triu mến, một khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ, ánh mắt trong sáng ấy... người đó, vẫn là Giang Hựu Thần!

- Ủa! Người vừa lên tiếng kia hình như là đệ nhất hoàng tử trường British!

- Đâu? Đâu?

...

Giọng nói của Giang Hựu Thần như mật ngọt gọi một bầy ong bướm đến. Kể cả Ân Địa Nguyên đứng kế bên cũng bị phát hiện luôn.

- An Vũ Phong! An Vũ Phong! – Một giọng nói như xé vải cất lên, xem ra An Vũ Phong – kẻ ẩn mình ở một góc cũng không thể thoát khỏi.

- Giang Hựu Thần!

- An Vũ Phong!

- Hựu!

- Phong!

Dưới khán đài lập tức loạn cào cào, bên trái hét... bên phải hét... Trong đầu tôi bỗng hiện lên cảnh đối đầu giữa hai phe trong lớp. Cho dù có đi tới đâu, Giang Hựu Thần và An Vũ Phong giống như nước với lửa vậy, quyết không đội trời chung!

- Ơ... Cái này! Kết quả vòng thi thứ nhất người thắng cuộc là...

Hiển nhiên MC bị tình huống dưới đài làm cho hết hồn hết vía, chẳng biết nên tuyên bố như thế nào.

- Số 3, Thái Lăng!

Chẳng biết từ khi nào Kì Dực lại xuất hiện, hấn vác một cái cái loa bự kinh khủng.

- Đúng đó, đúng đó! Người chiến thắng vòng thi thứ nhất phải là Thái Lăng!

Trời! Với ưu thế mong manh chỉ hơn một đáp án, tôi đã thắng ở vòng thi thứ nhất!

oOo

Ngũ đại tường quân trường British quả nhiên không phải hư danh, dưới khán đài lúc đầu hỗn loạn phút chốc lại trật tự đầu vào đây. Giang Hựu Thần và An Vũ Phong mỗi bên chiếm cứ một vị trí tốt nhất dưới khán đài, ở giữa có vạch phân cách làm chuẩn, thậm chí các fan hâm mộ ở sau lưng cũng phân cách rõ ràng. Chỉ khác ở chỗ, Giang Hựu Thần dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Ân Địa Nguyên, Kì Dực và Nghiêm Ngôn, giữ khoảng cách một mét với các fan hâm mộ; còn An Vũ Phong thì lại đứng ngay giữa đám nữ sinh ủng hộ mình, tạo thành một phe.

- Cuộc thi nấu ăn vòng hai, dùng các nguyên liệu được chuẩn bị sẵn trên bàn nấu thành một món ăn, thời gian 30 phút, bắt đầu tính giờ!

Hắn là MC chưa bao giờ chứng kiến cục diện hoành tráng như thế này, kích động “tru” lên một tiếng rõ dài làm con dao thái rau trên tay tôi rớt xuống đất. Tôi vội nhặt lên, hồi hộp ngẩng đầu nhìn lên hai thí sinh kế bên, người ta đã bắt đầu bắt tay vào làm rồi...

Nhưng không biết tại sao, tim tôi tự nhiên đập loạn xạ!

Thình thịch thình thịch...

Tay thì cầm con dao, tay thì run như cây sậy, làm thế nào nó cũng không nghe lời tôi.

Thái Linh đừng sợ... Mà sẽ thắng!

Thái Linh đừng hồi hộp... Mà nhất định phải thắng!

Tôi lẩm nhẩm tự mình động viên mình, nhưng hình như chẳng có chút tác dụng nào... Hu hu... nhìn rau người ta đã cắt xong, còn tôi thì cái gì cũng chưa bắt đầu...

Quyết liều một phen, tôi nhắm chặt mắt, đưa con dao thái rau lên rồi chặt xuống cái thớt! Phập...

Cả khán đài im re, mọi người đều nhìn theo hướng con dao của tôi bay xuống đất. Chúa ơi... Lần đầu tiên thi đấu đã mất mặt rồi!

Tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của khán giả, cố nhe răng cười gượng gạo, run lấy bầy nhặt con dao lên.

Keng...

Vận xui lại một lần nữa giáng xuống, đầu dao và cán dao giờ đây bị long thành hai khúc!

Tôi có thể cảm nhận có vô số cặp mắt đang nhìn mình chòng chọc, không chỉ những người xem ở khán đài thi nấu ăn, mà ngay cả khán giả ở hai khán đài kế bên cũng đưa mắt sang nhìn tôi... Những ánh mắt sắc nhọn ấy tựa như hàng loạt mũi tên bắn tia lia qua vậy...

Mặt tôi đỏ lên như thép mới nung, còn bây giờ thì chắc là đã đỏ tím rồi...

Cả đấu trường im phăng phắc... tiếng cắt rau, tiếng dầu sôi bỗng chốc đều dừng hẳn...

Chính lúc này lời bình luận “chữa cháy”, của MC vang lên.

- Thái Lăng này, cậu đúng là “Tiểu Thái Phi Dao”, xuất chiêu đẹp thật!

- Ha ha ha...

Dưới khán đài lập tức nổ ầm ầm những trận cười, khiến cho bầu không khí dịu đi không ít. Nhân viên phục vụ bên cạnh thấy vậy lập tức giúp tôi thay con dao khác. Tôi đứng dậy, hoảng loạn, tiu ngữu quay về chỗ của mình.

Hít thở sâu... Tôi cố gắng làm mình bình tâm trở lại, mắt hướng xuống khán đài dò tìm. Tôi

muốn nhìn thấy ánh mắt động viên trù mến của Giang Hựu Thần.

Nhưng... hàng trăm cặp mắt lạnh ngắt của đám người phía dưới đã làm tôi nhức mắt. Hả?! Cha mẹ ơi, có nhầm không vậy? Hoa khôi Bùi An An của trường Maria?!

Là nhỏ đó! Đích thị là nhỏ đó! Nhỏ ta có bị đốt cháy thành than tôi cũng nhận ra! Một hoa khôi trên môi lúc nào cũng đầy lời lẽ chua như chanh của trường Maria – Bùi An An! An An chính là đại khắc tinh của tôi, chỗ nào có con nhỏ đó là y rằng tôi nhất định có chuyện, chẳng trách hôm nay tôi lại xui xẻo đến vậy!

Mà... sao An An đến đây nhỉ?

Tôi thần người nhìn về phía Bùi An An, hình như nó đã nhìn thấy tôi, còn hất mũi “hứ” một tiếng, nhếch mép cười đầy ẩn ý.

Không lẽ... còn nhỏ đó phát hiện thân phận thật của tôi rồi...

Một ý nghĩ đáng sợ trong đầu tôi xẹt qua, tôi thất thần, tay cũng tự nhiên run lên.

- Bạn gì ơi, cẩn thận đấy... - Nghe thấy một tiếng hô to, tim tôi giật thót, tay phải như phản xạ có điều kiện giơ lên cao. Lúc này, tay tôi vẫn còn cầm một cái nôi đầy nước sôi!

Khói nước sôi bốc lên, mọi người phía dưới sợ đến nổi mặt xanh lét như cái mông nhái!

“Hoa thường ít nở, cỏ thường tươi”, hơi nước sôi chỉ đọng lại trong không trung nửa giây rồi bay thẳng xuống khán đài.

Chết! Hướng nước sôi bắn tung tóe nhằm đúng chỗ Giang Hựu Thần ngồi ở hàng đầu! Tôi định la lên nhưng do sợ quá nên hét không thành tiếng.

- Hựu... - Tôi nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của Kỳ Dục, rồi lại thấy một bóng người lao rất nhanh về phía Giang Hựu Thần.

.....

Nghiêm Ngôn?!

Người lao tới chỗ Giang Hựu Thần là Nghiêm Ngôn?! Mặc dù Nghiêm Ngôn đã đẩy Giang Hựu Thần ra nhưng nước sôi vẫn tóe lên người cậu ta!

- Hựu, tay của cậu... không sao chứ... - Ân Địa Nguyên hất tay Nghiêm Ngôn, chụp lấy cánh tay Giang Hựu Thần – Đến phòng y tế mau!

Xoẹt...

Một ánh mắt sắc lạnh như súng bắn tia mafia chĩa về phía tôi. Tôi đứng như chết trân trên khán đài! Cái nhìn trước khi quay người bỏ đi của Nghiêm Ngôn khiến tôi sợ đến toát mồ hôi, Giang Hựu Thần... cậu ta sẽ không sao chứ...

- Thái Lăng, cậu nhất định sẽ làm được... - Câu nói cuối cùng của Giang Hựu Thần từ trong đám đông vọng lại khiến tôi cảm thấy nước mắt mình bắt đầu ứa ra.

- Ái chà chà! Thái Lăng, cậu không những phi dao rất cừ, múa võ cũng rất Pro. Nguy hiểm quá, vừa rồi suýt nữa xảy ra chuyện, hi vọng Giang Hựu Thần bình an vô sự!

MC vẫn cầm cái micro nói liên thoảng, các fan nữ ở hội trường nghe được tin này không thể kìm lòng mình được liền la hét ầm ĩ, bọn họ hăm hực nhìn tôi như thể muốn ăn tươi nuốt sống, bầm tôi thành trăm mảnh đến nơi...

- Các thí sinh chú ý, thời gian thi đấu sắp hết rồi! – MC nhìn thấy tôi mất tập trung, vội vàng nhắc nhở tôi nhanh chóng thi đấu tiếp, bởi vì bây giờ trên khán đài chỉ còn tôi là chưa hoàn thành tác phẩm. Nhưng... tôi thực sự không cách nào bình tâm lại được, nhìn thấy rau trên bàn mà không biết bắt đầu từ đâu.

- Tôi nói rồi, muốn tôi xin lỗi, đó là chuyện không thể! – Một giọng nói quen thuộc từ dưới khán đài truyền lên.

Xin lỗi?! Phải, là An Vũ Phong! Cậu ta từng nói, nếu tôi lọt vào Top những người mạnh nhất, cậu ta sẽ xin lỗi Hựu và cho tôi hình, vì vậy tôi không thể chịu thua thế này được!

Tôi nhắm mắt hít một hơi thật sâu, Thái Linh, cố lên!

Nhìn rau đầy trên bàn, lại còn một chút nước sôi còn lại trong nồi, tôi không biết làm thế nào bỗng nảy ra một ý.

Tôi chẳng thêm để ý đến những tiếng hô hoán, sừng sốt dưới khán đài. Tôi đem tất cả rau trên bàn cho vào trong nồi, sau đó mang miếng thịt bò dùng để làm bít-tết cắt thành bốn miếng to, cho nốt vào trong rồi sau đó bật lửa to lên.

- Có thể cho tôi một chén gạo nếp không? – Tôi nhìn MC với ánh mắt cầu cứu.

- Gạo nếp?! – MC rõ ràng là bị tôi làm cho ngớ người rồi. Nhìn bộ mặt cậu ta là biết chẳng hiểu cái mớ tê gì.

- Một chén gạo nếp đây. – Ms Susu không biết từ đâu bung lại một bát gạo nếp trước mặt tôi, tôi cảm kích nhận lấy, cho thêm muối và nước tương, trộn lên một chút rồi đẩy nắp nồi.

Thôi kệ, chỉ cần như thế thôi! Lúc lấy nắp đẩy nồi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Lạy trời, nhất định phải thành công, giờ thì chỉ có thể trông cậy vào nó thôi! Mọi người ai cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn. Cái nồi lát sau bắt đầu sôi sùng sục, mùi thơm lan tỏa cả hội trường.

- Thơm quá đi!

Người dưới khán đài đều tò mò nhìn món ăn tôi làm. Sau đó, một phút khi thời gian thi đấu kết thúc, tôi miễn cưỡng hoàn thành món “Tạp phí lù vui vẻ”!

- Hay lắm! Cuối cùng tác phẩm của Thái Lăng cũng đã hoàn thành. – MC liếc tôi một cái, như thể đang trách tôi kéo dài thời gian của anh ta. – Trước khi mời Ms Susu nếm thử, tôi muốn mời một bạn học sinh có mặt tại đây lên nhận xét...

Nhận xét tại chỗ?!

Tôi ngậy người nhìn MC, rồi lại ngó xuống khán đài. An Vũ Phong “ném” cho tôi một nụ cười vừa vẻ ác ý, rồi từ từ đưa tay lên, lập tức tôi có một dự cảm chẳng lành.

- An Vũ Phong, mời cậu lên khán đài? – Giọng MC có phần lạc điệu, làm bùng lên một tràn la ó của đám con gái đang phát cuồng.

Hu hu hu... ông bạn MC này quả là có “con mắt tinh đời”, vừa liếc một cái thì chấm trúng phóc ngay cái tên mà tôi không ưa nổi.

An Vũ Phong nhìn tôi đầy vẻ đắc ý, chậm chậm bước lên khán đài, nở nụ cười ma vương độc chiêu. Cậu ta tiến thẳng đến trước mặt tôi, mở cái nồi mà mấy thứ trong đó không phân biệt được là cơm hay là canh nữa, dùng đũa gắp lên một miếng:

- Cái này cho heo ăn hả...?

- Cái gì? Tôi cũng người nhìn bộ dạng khinh khỉnh của An Vũ Phong, thằng cha này dám gọi món ăn gia truyền của tôi là thứ dành cho heo ăn!

- Đến thắm mỹ của món ăn cũng không có? Tôi chẳng có hứng để thử tiếp! – An Vũ Phong nhìn MC một cái, đi luôn không thêm ngó lại. Điều cậu ta nói là thật sao? Thức ăn tôi nấu thật sự khó ăn thế sao? Nhìn An Vũ Phong bỏ đi, ngay lúc đó tôi đã mất hết lòng tin!

- OK, An Vũ Phong đã đưa ra lời nhận xét của cậu ấy, tiếp theo xin mời các bạn cho một tràng pháo tay thật giòn để hoan nghênh vị giám khảo ẩm thực của chúng ta: Ms Susu!

Ms Susu điệu rơi điệu rụng lại một lần nữa bước lên khán đài, đến trước mặt thí sinh thứ nhất.

- Ừm... Nguyên liệu của thí sinh này đúng là mướp vừa chín tới và nguyên liệu cà ri kiểu Thái được chọn lựa kỹ...

- Choa! Ms Susu không hổ danh là chuyên gia, nhìn một cái đã biết dùng nguyên liệu gì! – Thí sinh số 1 đứng bên cạnh liền tăng bốc.

- Tuy nhiên! – Sắc mặt của Ms Susu đột nhiên biến sắc. – Mùi vị chẳng đâu vào đâu! Loại!

Thí sinh số một bị Ms Susu hét một cái văng cả người xuống đất!

- Em... Em... - Ms Susu vừa bước đến trước mặt thí sinh số 2 thì cậu ta đã run cầm cập nói không hơi rồi.

- Bình tĩnh nào, nguyên liệu của em thì tinh tế hơn! – Ms Susu vỗ vỗ lên vai tên số 2. – Loại cá biển hiếm có này em làm rất tốt, thật là không đơn giản chút nào!

- Hà hà... - Thí sinh số 2 cũng chỉ biết vò vò đầu cười ngây ra.

- Nhưng mùi vị của cá thì... - Mắt Ms Susu lóe lên sắc lạnh. – nát bét chẳng đâu vào đâu! Loại! Loại!

Tiêu rồi... Tiêu rồi...

Cả hai thí sinh trước đều lần lượt gãy đôi cánh hi vọng, tôi nhìn thấy món “Tạp phí lù” đặc quánh của mình, lòng càng hoang mang hơn.

Ms Susu dừng lại trước mặt tôi, đưa đũa gấp ăn thử, miệng phát ra tiếng nhóp nhép nhóp nhép. Tôi đoán không ra bà ta đang nghĩ gì. Tim tôi như thắt lại. An Vũ Phong đứng dưới khán đài giả vờ thở dài.

- Món này... - Ms Susu cuối cùng thì cũng nhai nhóp nhép xong, hình như cố ý hỏi. – Tên gọi là gì?

- Tên gọi? – Tôi rụt cổ lại, nhớ lại đoạn đối thoại mẹ thường khoe khoang với tôi.

- Con gái à, con biết không? Không phải ai cũng có thể ăn được món này đâu! – Mẹ hồ hởi đem hết nguyên liệu về nhà nấu thành một bát cơm nếp bự rồi đưa đến trước mặt tôi.

- Không, không – tôi la oai oái, vẻ mặt bất mãn nhìn trân trân món ăn trước mặt. – Đây là thứ người ta bỏ đi, con không ăn!

- Hừ, con bé ngốc này, con nghĩ vậy sai rồi. – Mẹ dùng ngón tay chỉ nhẹ vào trán tôi. – Mỗi món con ăn đều là tình cảm của người khác dành cho con, có thể cảm nhận sự quan tâm của người khác đối với con là hạnh phúc lắm rồi. Nguyên liệu thức ăn không bao giờ có sự khác biệt lớn cả, quan trọng là con phải cảm nhận được tình cảm đậm đà chứa trong món ăn đó!

.....

- Vui vẻ... món Tạp phí lù vui vẻ! – Đầu tôi chột lóe lên, buột miệng nói ra.

- Món Tạp phí lù vui vẻ?

- Ừm, mỗi một món ăn đều thể hiện sắc thái tình cảm khác nhau, đem chúng nấu chung với nhau rồi dùng gạo nếp làm chúng dính lại, có như vậy mọi niềm vui mới kết dính lại với nhau! – Tôi thấp thỏm trả lời, liếc nhìn trộm vẻ mặt nghiêm nghị của Ms Susu, cảm thấy mình tiêu thiệt rồi!

.....

Bộp bộp bộp bộp...

Tiếng vỗ tay của Ms Susu đột nhiên vang lên khiến tôi trở tay không kịp, tôi chưa kịp phản ứng lại thì đã bị một cái khuỷu tay vừa to vừa khỏe huých vào ngực.

- Ha ha... Tuyệt quá! – Tôi hình như nghe thấy tiếng người khen tôi. – Mùi vị thật tuyệt, tên gọi cũng thật tuyệt, càng làm cho món ăn có ý nghĩa. Tôi lâu lắm rồi mới được ăn một món ăn ngon như thế, tôi tuyên bố, người thắng trong cuộc thi tài nấu ăn lần này là: Thái Lăng.

Rào rào rào...

Một tràng vỗ tay như pháo nổ lập tức nổi đuôi theo sau, mọi người nhao nhao lên sân khấu để được thử món Tạp phí lù vui vẻ của tôi.

Tôi ngơ ngác đứng nhìn những gì đang diễn ra, gần như không dám tin, có đúng thật là tôi không? Tôi chiến thắng rồi ư?

Tôi chiến thắng rồi! Tôi thành công rồi! Vậy thì tôi... có thể lấy được hình rồi! An Vũ Phong, An Vũ Phong đứng ở đâu nhỉ? Có phải mắt tôi có vấn đề rồi không? Tại sao tôi lại nhìn thấy An Vũ Phong đang đứng cười, không phải cậu ta sẽ tức giận lắm sao?

Nhưng mà... nhưng mà... tại sao bầu trời cứ quay vòng vòng như vậy...

Hả? Sao trước mắt tôi toàn là sao thế này... Tôi té xỉu xuống đất!

Tôi đã được lọt vào bảng Topten những chàng trai nổi tiếng của trường? Cuối cùng tôi đã có tên trong tấm bảng vàng danh dự đó sao? Lễ nào thời xưa có Hoa Mộc Lan, bây giờ thì có Thái Lăng sao? Không ngờ người khác phải đấu tranh kịch liệt để có thể vào được bảng Topten, còn tôi lại được vào với một lý do đơn giản: “Nam sinh thế hệ mới có lòng yêu thương dạt dào và đầy sáng tạo”. Nghe lời khen tặng mà muốn xỉu quá!

Khó khăn lắm mới có thể trốn thoát được khỏi đám “vịt bầu” kia, tôi háo hức đi tìm An Vũ Phong. Hắn ta vừa rời ở đây mà, sao thoát cái lại không thấy nữa? Lớp học, phải rồi, hắn ta nhất định trong lớp học.

Tôi chạy một mạch hết sân trường. Cuộc thi tài đã kết thúc, trường lại trở về trạng thái yên tĩnh ban đầu, còn An Vũ Phong thì cứ như người tàng hình, chẳng thấy tung tích đâu cả.

- Thái Lăng, bên này!

Tôi đang cố tìm kiếm khắp nơi, bỗng nhiên có một tiếng nói ở góc sân trường khiến tôi giật bắn mình. Giang Hựu Thần?! Chắc chắn là cậu ấy!

Tôi nhẹ nhàng đi qua, đến bên cạnh cậu ấy rồi ngồi xuống...

Cậu ấy hình như đang rất sợ, toàn thân run lên. Tôi ngạc nhiên nhìn người bạn mông manh như thủy tinh dễ vỡ kia, cậu ấy có phải là Giang Hựu Thần mà mọi người thường nhắc đến không? Là chàng hoàng tử hào hoa nhất đó không?

- Tay của cậu... không sao chứ? – Tôi cảm thấy bất an và hồi lồi.

- Không sao đâu, mình không hề bị hắt nước vào, chỉ là Nguyên với Ngôn lo lắng quá thôi. Mình nghe thấy tin rồi, cậu đã thắng cuộc thi và lọt được vào bảng những người nổi tiếng có phải không? – Giang Hựu Thần nở một nụ cười tươi sáng như vầng thái dương với tôi, cứ như cậu ấy thắng cuộc thi vậy.

- Ừ! – Tôi gật đầu.

Phù! Hay quá rồi! Hựu không có chuyện gì thì tốt rồi! Tôi nhẹ nhàng như trút được gánh nặng.

- Mặt cậu bị thương rồi kìa! – Giang Hựu Thần đứng sát lại gần tôi, chỉ còn cách tôi có 1mm nữa thôi, sau đó nhìn thật kỹ vết thương.

Đôi mắt của cậu ấy sáng long lanh, tôi nhìn thấy mình ở bên trong đôi mắt đó, rất rõ ràng... Hơi thở của cậu ấy làm bay bay đôi lông mày của tôi, cảm giác nhột nhột.

Ánh mắt Giang Hựu Thần cứ di chuyển... di chuyển... rồi bất ngờ hai mắt chúng tôi bắt gặp nhau.

- Ủa? Có không? Có thể do lúc nãy nấu đồ ăn... - Tôi miễn cưỡng kéo dài khoảng cách giữa tôi và cậu ta. Bỗng cậu ấy lấy ra từ túi mình một miếng băng keo cá nhân.

- Cậu có đau không? – Giang Hựu Thần nhíu mắt lại, xé bao băng keo cá nhân ra, rồi nhẹ nhàng dán lên má tôi.

- Cậu, cậu... - Tôi ngơ ngẩn nhìn Giang Hựu Thần, một câu cũng không nói nổi. Giang Hựu Thần để lộ ra một nụ cười mê lòng người, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Cậu... cậu sao lại ở đây? Cậu có nhìn thấy An Vũ Phong đâu không? – Nhìn thấy Giang Hựu Thần như vậy, tôi bối rối đến sắp xỉu đi vì mê mẩn, nhanh chóng đổi chủ đề.

- Mình và bọn họ lạc nhau rồi vì khi nãy có mấy nữ sinh ở đâu xông tới! Cậu tìm An Vũ Phong à? Cậu ta hình như mới vừa ở đây! – Tôi cảm thấy Giang Hựu Thần vẫn còn sợ hãi điều gì đó. Sao lại thế nhỉ? Lễ nào cậu ta rất ghét bị con gái bám theo sao? Thế thì tại sao lại làm hoàng tử đứng đầu Top những người mạnh nhất trường British.

- Hả, cậu ấy đi rồi à? Vậy mình cũng về đây. – Tên đó nhất định là thấy tôi thắng cuộc, không

muốn đưa hình nên đã bỏ chạy rồi. Tôi đau khổ đứng dậy, chuẩn bị đi về nhà.

- Chúng ta đi cùng nhé. – Giang Hựu Thần đứng cạnh tôi, nói xong thì bước sải về phía trước.

- Đi đâu? – Tôi hoài nghi nhìn cậu ấy.

- Đưa cậu về nhà. Cậu quên rồi à, hôm nay là cuối tuần, có thể về nhà rồi.

Về nhà? Cùng đi về nhà? Cậu ấy... cậu ấy không phải lái xe đến đón tôi chứ? Tôi đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo lưng cậu ấy, mặt nghệt ra không hiểu gì cả.

- Mau đi nào, cậu không muốn về nhà sao? – Giang Hựu Thần quay lại nhìn tôi nở nụ cười mê li.

- Ừ, ừ... Đến đây! – Tôi vội vã chạy đuổi theo, bước song song với cậu ta trên con đường về nhà.

Thật không ngờ Thái Linh tôi cũng có một ngày được sánh vai cùng đệ nhất hoàng tử Giang Hựu Thần.

- Hơ hơ... hơ hơ... - Anh chàng bạn đồng hành này làm cho tim tôi lâng lâng như chiếc lá bay vút lên không, hình như gần đây vận may của tôi tốt lắm, lẽ nào khi tôi cải trang thành nam sinh thì có thể may mắn hơn sao?

- Cậu đang cười gì thế? – Nụ cười ngây ngô của tôi làm cho Giang Hựu Thần cảm thấy tò mò.

- À... không có gì... - Thấy những người đi đường nhìn tôi ghen tị, không phải, là ánh mắt đổ lệ mới đúng, cả người tôi bỗng bay vút lên không, ngay cả thùng bỏ thư màu vàng bên kia đường, trong mắt tôi cũng biến thành một màu đỏ may mắn.

Đợi đã! Thùng thư?

Oh no! Không phải đã đến nhà tôi rồi sao? Không thể đi tiếp được nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất!

- Tới nhà mình rồi! – Tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn, giọng vẫn run run, trong lòng thì cứ cầu mong không ai phát hiện ra thân phận của tôi, không được để ai phát hiện ra tôi!

- Cậu không mời mình vào nhà ngồi một lát sao? – Giang Hựu Thần hoàn toàn không nhận ra sự lúng túng của tôi.

- Không... không được đâu... ơ... để hôm khác... - Mời cậu ý vào nhà ngồi? Híc! Nhà tôi thật ra có gì hay ho để vào chơi đâu. Gian nhà chỉ có đúng bốn bức tường, cái gì cũng không có, kể cả một chiếc ghế đàng hoàng cũng không có nốt.

- Sao lại không được chứ? Chúng ta là bạn học mà! – Giang Hựu Thần chớp mắt khiến đầu tôi suýt nữa thì bị xẹt điện lên tới 2000 vôn.

- Mình... cậu không biết đâu, thật ra mình là một đứa rất xui xẻo, ai cũng gọi mình là đứa xui nhất quả đất! Ai đứng gần mình quá thế nào cũng bị liên lụy! – Không hiểu tại sao khi tôi nói những lời này ra, trong lòng lại cảm thấy lo ngay ngáy.

- Sao lại thế chứ! Mình không tin đâu! Không phải cậu mới được lọt vào bảng những người nổi tiếng sao? Thái Lăng là người may mắn nhất mới phải! – Giang Hựu Thần nghe tôi nói xong không những không sợ hãi bỏ đi, lại còn nhìn tôi cười thân thiện.

Bạn học... May mắn...

Thái Linh tôi mười bảy năm qua đều bị gọi là “người bị Chúa bỏ quên”, Giang Hựu Thần lại gọi tôi là “may mắn”! Đối với một người đầy xui xẻo như tôi, ai ai cũng phải tránh xa ba bước, thế mà Hựu lại gọi tôi là bạn của cậu ấy!

Mũi tôi bỗng dưng cảm thấy cay cay, trong mắt hình như có thứ gì nóng nóng di chuyển...

- Dù sao thì cậu cũng không nên vào nhà... - Tôi vội quay người, cúi gằm mặt, không dám để cho Giang Hựu Thần nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này. Tôi không thể giải thích cho Hựu hiểu tôi đã cảm kích như thế nào trước những lời nói chân thành của cậu ấy. Tranh thủ lúc Hựu không chú ý, tôi quay người bước vào trong nhà.

- Cậu đừng đi nhanh như thế chứ... đợi đã...

Tiếng của Giang Hựu Thần càng lúc càng nhỏ lại, tôi cứ như là bỏ trốn vậy, ba chân bốn cẳng chạy, cho đến khi nghe thấy “Rầm” một cái, cánh cửa nhà tôi được đóng lại.

Tôi dựa vào cánh cửa thở hổn hển, nụ cười tươi rói của Giang Hựu Thần cứ như lời thần chú, niềm đi niệm lại trong đầu của tôi.

Bạn học... may mắn...

Sao có thể thế được! Thái Linh, mày đừng bao giờ tin lời dụ dỗ con nít kiểu này nhé!

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua, khi tôi lấy lại tinh thần thì mới phát hiện muện thế này rồi mà mẹ vẫn chưa về nhà. Hôm nay là thứ bảy, bà có thể đi đâu được nhỉ?

Dìng dọng...

Sao mà thiêng thế không biết, tôi nhanh chóng đi mở cửa.

- Hu hu... Thái Linh, mẹ thật có lỗi với con...

Tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ, mẹ tôi đã lao vào ôm chầm lấy tôi, nước mắt lăn chã rơi trên mặt, phát ra những tiếng nấc “vô tội”.

Nhìn thấy biểu hiện rất “kinh điển” của mẹ, tim tôi lập tức thất lại, lẽ nào lại có chuyện gì xảy ra sao?

- Tiểu Linh... - Mẹ tôi thốt ra được hai chữ, quệt quệt nước mắt, tay đặt lên vai tôi. – Đều là do mẹ không tốt, nhưng mà mẹ biết, Tiểu Linh là đứa trẻ hiểu chuyện nhất, chắc chắn sẽ tha lỗi cho mẹ, có phải không?

Tim tôi kêu thịch một tiếng, có dự cảm không lành...

- Mẹ, mẹ đừng dọa con nữa, mẹ mau nói đi.

- Tiểu Linh, chuyện thế này...

Mẹ tôi lau nước mắt, rồi kể lại chuyện hôm nay bà đã đem một tháng tiền sinh hoạt của tôi trong trường British để giúp cho một tên lang thang “không nơi nương tựa”, “tài nghệ phi thường”, “tương lai rộng mở” như thế nào...

Đùng đoàng!

Tiếng sét đánh ngang tai, tôi cảm thấy cuộc sống này đã từ chối tôi, thật sự đã từ chối tôi!

- Tiểu Linh! – Nghe tiếng mẹ nói tôi như hoàn hồn lại. – Mẹ đã làm một việc rất vĩ đại, có phải không?

- Vĩ, vĩ đại... - Trên trán tôi có một giọt mồ hôi “tí tách” rơi xuống đất.

- Phải rồi! Mẹ đã động viên một người tương lai sẽ trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng thế giới, sẽ bảo tồn sức sống cho nghệ thuật... - Mẹ tôi liên miện nói, hùng hổ khoe chiến công của mình. – Nhưng mà, mẹ hết tiền mua gạo rồi con...

- Cái gì? Kể cả tiền mua gạo cũng đưa cho hẳn?

Phật tổ ơi! Đây mới thật sự là sét đánh ngang tai!

- Ừ! Giúp người thì phải toàn tâm toàn ý chứ!

- Vậy chúng ta ăn gì để sống đây? – Tôi như phát điên phát dại. Không hiểu mẹ tôi đang nghĩ gì nữa.

- Ồ... mẹ cũng không biết nên làm sao nữa... - Mẹ tôi cúi đầu thủ thủ, cứ như đang bị tủi thân lắm...

- Mẹ ơi, mẹ gọi cho dì chưa? Đã đến mức này rồi thì không cần sĩ diện nữa đâu, mượn ít tiền dùng trước đã, nếu không chúng ta chết đói mất thôi!... – Thật không biết bây giờ ai là mẹ, ai là con nữa.

- Mẹ đã gọi điện thoại rồi... Dì của con sống cũng không phải dư dả gì, con cũng biết Thu Thu đang học trường quốc tế, còn hai người anh nữa... Áp lực nuôi ba người con lớn lắm, dì của con cũng đâu có sống dễ dàng gì... - Mẹ tôi lắc lắc đầu, rồi đột nhiên tay nắm chặt lại quả quyết. – Vì thế, chúng ta phải tự lực cánh sinh!

- Tự lực cánh sinh? – Mẹ ời, mẹ nói dễ nghe quá. Mẹ không phải là nhờ vào bản thân mình, mà là nhờ vào con gái mới đúng!

[1] Astro Boy: Cậu bé siêu nhân, nhân vật chính của bộ truyện tranh nổi tiếng Astro boy của bậc thầy truyện tranh Nhật Bản Teruka.

[2] Trong tiếng Trung, số Hai mà thiếu một gạch sẽ trở thành số Một

[3] Tạm dịch: Người trước chẳng thấy ai, người sau thì chưa thấy (BT)

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>